



Ти можеш боротися з долею

Автор: [Eakin](#)

- T
- Dark
- Adventure

Знайшовши послання, залишене їй Стар Свірлом Бородатим у далекому минулому, Твайлайт знову вплутується у боротьбу проти сил, значно сильніших за неї. Щоб мати хоч якийсь шанс, їй доведеться відправитися значно далше та глибше, ніж будь-коли, і вступити у малоймовірні союзи із старими ворогами. Все заради того, щоб здолати сили, які маніпулювали і формували все її життя, і повернути контроль над власним майбутнім.

Завершення трилогії «Часова Петля», що почалася з «[Жорсткого перезавантаження](#)».

Переклад: [AlexMalkavian](#)

Оригінал: <https://www.fimfiction.net/story/112831/you-can-fight-fate>

Та годі вже!

Мультивсесвіт мене ненавидить. Це єдиний раціональний висновок, який я можу зробити, що стикається з відомими даними.

Я начаклувала одне закляття. Одне дурне закляття, яке вважала просто спеціальною формою ворожіння, а через кілька місяців по тому я тримаю заляпаний кров'ю лист, якому шістнадцять сторіч. Лист, написаний поні, який був моїм героєм, доки я не дізналася, яка він паскуда, і цей лист каже мені, що практично все, що я знала про Елементи Гармонії, абсолютно невірно. Де ж я так цілковито втратила контроль над своїм життям?

Я перевертаю лист, щоб подивитися, що написано на звороті. Як і обіцяно, там набір координат та інструкції, місце у просторі й часі, де Стар Свірл чекає на мене, здається, на межі смерті. І що найгірше, у листі сказано не ділитися цим з принцесами або кимось іншим. Чому б йому такого бажати? За півгодини я маю вечеряти з принцесою Селестією та моїми друзями, щоб відсвяткувати закінчення всіх цих митарств із подорожами в часі. Як мені тепер святкувати? От треба мені було побігти просто до моєї кімнати, щоб глянути на дослідження стосовно Елементів Гармонії. Що там такого, що Селестія вирішила за необхідне приховати після зникнення Стар Свірла? Тремтячим копитом я лізу до схованки й витягаю з неї стопку паперів. Або Стар Свірл мав власну систему впорядкування нотаток, або нотатки взагалі складені абияк. Я поки що кидаю спроби розібратися в них і просто перечитую листа вп'яте. В першу чергу варто перевірити обіцянку про ще одне повідомлення, замасковане під пророцтво, хай навіть попереднє було настільки мутним, що практично не мало користі.

Втім, перспектива інших часових ліній настільки ж захоплює, наскільки й лякає. Якщо вони такі, як та з іншою мною, вони мали відгалужитися від точки, де хтось використав Елементи Гармонії. Так це описував Стар Свірл. Але Елементи використовувалися лише у

випадках, коли в Еквестрії були дуже серйозні проблеми. Якщо вони не спрацювали...

З думок мене вириває гупання у двері.

— Твайлайт? — питає ззовні Спайків голос. — Ти готова спускатися вечеряти? Я зголоднів.

— Авжеж, Спайку, одну секунду, — кажу я, швидко складаючи нотатки назад до схованки і знову закриваючи її. Закляття ілюзії, що шістнадцять століть приховувало від усіх цю маленьку нішу, відновлюється, і стіна знову виглядає абсолютно недоторканою. Я виходжу до коридору, де мій асистент чекає на мене, притопуючи ногою по кам'яній підлозі. — Ходімо?

— Ага! Ох, як я чекав на святковий бенкет. У королівській кухні завжди найкращі самоцвіти, і Емьюз Буш знає, як саме їх треба гранувати, — каже Спайк, доки ми йдемо коридором. Він щось розповідає про кашу з гравію, а я тим часом думаю, що буде правильним зробити. Ми приходимо до їдальні, і хоч ми й прийшли трохи раніше, Пінкі Пай, Реріті та принцеса Селестія вже тут. Пінкі балакає з принцесою. Можливо, точніше було б сказати «говорить до принцеси», хоча вона, здається, тримається, встигаючи за ходом думок Пінкі. Я чую лише самий кінець їхньої розмови.

— Так, я цілком розумію, чому ти вважаєш його божевільним за те, що він запропонував саме вівсянку за тих обставин, — каже принцеса Селестія.

— Так отож! — каже Пінкі. — Привіт, Твайлайт! Ти вже відправила Стар Свірла назад? Він, напевне, радий бути вдома. Або був радий, давним-давно.

— Сподіваюся, так, — відповідаю я. Я свідомо стараюся не дивитися на принцесу і одночасно не виглядати так, немов я не дивлюся на неї. Сумніваюся, що у мене це виходить.

Якщо принцеса й помічає, що щось не так, то не робить жодних зауважень.

— Луна просила вибачитися. Вона не приєднається до нас за вечерею, вона вважає, що їй треба трохи побути наодинці після останніх днів.

— Ну, я теж так вважаю! — каже Реріті. — Возз'єднатися зі своїм коханим після століть розлуки, лише щоб знову його втратити, знаючи, що кохання досі єднає їх через океан часу? Що він зараз в обіймах її з далекого минулого, а їй лишилося тільки втішати себе старими спогадами? Леді може знадобитися *не один день*, щоб як слід обміркувати таку дивовижну трагедію! — Вона хапається за груди, на мить переповнена романтизмом моменту, перш ніж отямитися. — Тобто... хех-хех... Я сподіваюся, що їй скоро стане краще.

Від необхідності відповідати Селестію позбавляє прихід трьох інших моїх подруг, які балакають про день, що ми провели зі Стар Свірлом та Луною в Кантерлоті. Отакої, невже це було сьогодні? Здається, що це сталося кілька місяців тому. Вони сідають за стіл, і навколо з'являється справжній рій офіціантів з закусками. Всі семеро беруться до їжі з різним рівнем ентузіазму, але я здебільшого просто возюкаю їжу по тарілці, доки інші навколо балакають. Спогад про запах свіжої крові на листі позбавляє мене апетиту.

— Ем... Твайлайт? Чи все гаразд? Тобі їжі не смачна? — питає Флаттершай. Вона сидить поряд зі мною, і, ну, вона Флаттершай, тому її голос не долинає далеко й не перериває розмову інших.

— Все гаразд, Флаттершай. Я просто не дуже голодна, — кажу я, сподіваючись виправити ситуацію, перш ніж ще хтось помітить. Я не встигаю. Тепер Рейнбоу Деш кидає погляд на мене, і мені лишається, гадаю, буквально кілька секунд, перш ніж вона скаже щось, що приверне увагу решти присутніх за столом. Гадаю, я могла б удати біль у животі. Все буде добре, якщо тільки розмова не зверне на...

— Гей, я з'їм це, якщо ти не хочеш, Твайлайт. Щоразу, як ми використовуємо Елементи Гармонії, мені завжди хочеться їсти ще дні

так три після того, — каже Рейнбоу Деш.

Ну звичайно.

— В інших випадках ти теж майже завжди голодна, Рейнбоу. Не думай, же я не помічала купи яблучних недогризків, які таємничо з'являються під деревами, де ти дрімала, — каже Еплджек.

— Можливо. Ви зі Стар Свірлом трохи вивчали їх перед тим, як він відбув, так? — питає Рейнбоу Деш.

— Ні! — кажу я, достатньо голосно, щоб перервати інші розмови, що точилися за столом. — Я хотіла сказати, що з того, що ми вивчали Елементи? Ми ж не дізналися нічого нового. Я точно не отримувала ніякої забороненої інформації про них!

Не думаю, що з мене вийде хороша шпигунка.

— Твайлайт, що ти таке говориш? — питає Реріті, трохи хмурячись.

— О, нічого важливого. Просто дурна ідея, що виникла у Стар Свірла. Я впевнена, що принцеса нічого не замовчує і не приховує від мене, — продовжую я, закопуючи себе ще глибше.

— Власне кажучи, приховую, — каже Селестія, витираючи рота серветкою.

Тепер всі дивляться на неї, а я шоковано витріщаюся, не в змозі повірити в те, що чую.

— ...що? — це все, що я можу видавити після довгої тиші.

— Я приховую роботу Стар Свірла про Елементи Гармонії, — продовжує вона. — До речі, чи не хотіла б ти томатний суп на перше? Я зазвичай обирав саме його, але сьогодні приготували ще й чудовий бобовий суп, який я думала взяти натомість.

— Але чому? — питаю я.

— Ну, я подумала, що щось більш пряне добре пасуватиме до...

— *Ви знаєте, про що я!*

Селестія зітхає і опускає меню, яке вивчала, її спроба розрядити атмосферу не вдалася.

— Так, знаю. Я впевнена, що Стар Свірл знайшов спосіб передати тобі повідомлення, і ти або вже знайшла, або скоро знайдеш його досліді Елементів Гармонії. Я лише прошу тебе вислухати історію з мого боку, перш ніж ти вирішиш, що з ними робити.

Гадаю, я маю зробити для неї хоча б це. Інші не намагаються нічого казати, і я відчуваю, що вони чекають, доки я зроблю вибір за них.

— Я слухаю, — кажу я, мій голос точиться сумнівом і обережністю.

— Дякую, Твайлайт. Ти вже знаєш, що ми зі Стар Свірлом не дуже ладили в пізні роки його життя, так? — питає вона. Я киваю. Саме про це вона не хотіла зі мною говорити, доки він був тут. Вона заявляла, що це було для того, щоб запобігти порушенням лінії часу, але тепер я не знаю, у що вірити. — Це було через його роботу з Елементами. Перші кілька років після його повернення з цього часового періоду він немов змінився. Він був приємніший, більш дружній, і навіть почав спілкуватися з поні навколо, про що я довго марно благала його. Тепер я знаю, що маю дякувати за це тобі і твоїм подругам.

— Я досі не розумію, — кажу я.

— Дозволь мені завершити. Луна взяла Елемент Магії, а потім кудись унесла його. Якщо б вона сказала мені, що збирається з ним зробити, я б її зупинила, але вона не сказала. За кілька місяців по тому вона повернулася зі знайомими вам гривнами.

— Так, з Елементами Гармонії, — каже Реріті.

Селестія посміхається, і я бачу, як вона, говорячи, поступово все більше переходить у режим наставниці.

— Ну, і так, і ні. Елементи Гармонії існували задовго до того, можливо, ще від початку світу, а то й довше. Ми з Луною завжди могли закликати їх у разі необхідності, працюючи разом, без корони або гривен. Ці Регалії Гармонії, хоч і пов'язані, але інші.

— Зачекайте хвилику. Отже, ви кажете, же існують Елементи Гармонії, а тепер ще й якісь зовсім інші Регалії Гармонії, а ми весь цей час їх плутали? — розгублено питає Еплджек.

— Можливо, нам варто називати їх якимось інакше, щоб не плутатися, — пропоную я. Якусь мить я думаю над цим ускладненням. Може, якесь скорочення? Зі скороченнями все краще. — Може, умовно назовемо їх РеГар?

— Регар? — перепитує Селестія, скептично піднімаючи брову.

— Тому що вони ре-гарні! — вигукує Пінкі. Ми всі обертаємося до неї, миттєво забувши про історію Селестії. — Що? — питає вона.

— ...хоча, якщо подумати, достатньо буде просто «Регалії», — бубоню я. Все одно дурне вийшло скорочення.

— Отже, як я казала, — продовжує Селестія, налаштована долати короткочасні завади, — завдяки Регаліям смертні поні, такі, як ти з подругами, можуть черпати з тих самих енергій. Вони виконують ролі фокусного елемента, так би мовити. Мені трохи соромно це визнавати, але була б моя воля, я б їх тоді і знищила.

— Знищили? — охає Флаттершай. — Але чому?

— О! О! Я знаю! — каже Пінкі, — піднімаючи копито якомога вище. — Напевне, це тому що бути принцесою означає іноді робити важкий вибір наприклад коли троє поні всі хочуть останній шматок морквяного пирога а вибрати треба лише одного з них а інші двоє

засмучуються і такі ПИЩ ПИЩ РАЙДУЖНИЙ СМЕРТЕЛЬНИЙ
ЛАЗЕР ДРУЖБИ КАБДИЩ!

— Напрочуд вдало підсумовано, дякую, Пінкі, — каже Селестія, і вперше з початку пояснення в її очі повертається трохи яскравості. — Так, я боялася наслідків того, що така сила потрапить у копита смертних. Невдовзі після того Стар Свірл почав регресувати. Він на тижні замикався і проводив експерименти з Елементами. Відштовхував друзів, яких зміг здобути. Він занадто захопився Елементами, а коли я його спитала, він відмовився прямо відповісти мені, чому.

— Він припинив дружити? — питає Пінкі так, немов сама ця думка є найбільш чужинною, що їй доводилося чути. — От... от... с-собака! — Це найближче до лайки, що мені доводилося від неї чути. Я навіть трохи здивована. — Він був трохи собакою, коли з'явився тут, але ми показали йому, як бути гарним. Чому б йому знову собачіти через Елементи?

— Це була Луна, — кажу я, слова з першого листа Стар Свірла знову виринають в моїй голові. — Він знав, що ви з ними врешті зробите.

— Гадаю, ти не помиляєшся, — каже Селестія. — Але я зрозуміла це вже заднім розумом. Тоді я боялася, що найгірші мої прогнози підтверджуються в мене на очах. Після однієї особливо гарячої суперечки я рішучо заборонила Стар Свірлу продовжувати дослідження Регалій. То був... то був останній раз, коли ми з ним говорили. — Принцеса Селестія якусь мить опановує себе. — Прошу, зрозумій, він став одержимим і параноїчним за роки, що минули після його повернення з теперішнього. Тоді я вважала, що вчинила правильно, але через кілька років він просто несподівано зник. І Луна, і я були вбиті горем, але продовжували жити. Не вперше ми втрачали тих, кого любили.

— Але не варто приховувати його роботу, — зауважую я.

— Можливо, — визнає вона, — але після того, як я використала їх, щоб запечатати Найтмер Мун, а разом і Регалії, я вважала це розсудливим вчинком. Потім, коли кілька років тому вона звільнилася, і ви використали Регалії, щоб перемогти її... мені було страшно.

У мене відпадає щелепа, а Флаттершай підлітає до Селестії та обіймає її крилом, наскільки їй вдається.

— Чому вам було страшно?

— Твайлайт... я не просто так залишила тебе в Понівілі, а Регалії забрала з собою до Кантерлоту. Частково це було тому, що ти попросила, але частково... я не хотіла втрачати ще одного учня так, як втратила Стар Свірла. Тому я приховувала від тебе правду, і мені за це прикро, — каже Селестія. Вона дозволяє собі трошки сумно посміхнутися. — Можливо, я лише відтягувала неминуче.

Я в рівній мірі збентежена і засмучена. Її слова анітрохи не пояснюють другий лист Стар Свірла, де він називав Елементи розумною, маніпулятивною силою. Я завмираю. Може... вона не знає? Другий лист, здається, писали поспіхом, і якщо вони двоє не розмовляли кілька років...

Коли востаннє було таке, щоб я знала щось, чого принцеса не знає? Хіба таке *взагалі* було?

— Я розумію, принцесо. — Я, власне, розумію більше, ніж їй хотілося б. Я не відпочину, доки...

Я дивлюся на свою тарілку, і моєму зору доводиться витратити трохи більше часу, ніж зазвичай, щоб сфокусуватися. Мій шлунок бурчить від усього цього нового стресу, хоча й попередній нікуди не подівся. Гадаю, я все-таки відпочину. Я на це заслужила. Я не зовсім упевнена, як, але я спромагаюся витримати решту бенкету й не вирубитися, попри пізню годину. Настрій значно менш святковий, ніж заслуговують мої подруги. Сподіваюся, мені не доведеться втягувати їх у це, особливо якщо буде небезпечно. Решта вечері смачна за будь-

якими мірками, та мене вона все одно не задовольняє, і я йду геть перед десертом.

Інші відпускають мене, і, перш ніж повернутися до своєї кімнати, я заходжу до бібліотеки. В таку пізню годину там нікого немає, і це мене цілком влаштовує. Я відшукую книгу пророцтв, на яку посилався Стар Свірл, через яку він передав собі послання, коли ми намагалися розібратися, як виправити шкоду, що я заподіяла часовому потоку. Я розкриваю її... яка там була сторінка? Так, двісті сорок сьома. При тьмяному світлі свічок, що розкидає довгі тіні по кімнаті, я читаю, що там написано.

Ефемерне стало фізичним,

досконалість ув'язнена від дотику недосконалого світу.

Руйнування, породжене не гнівом,

а радше розчаруванням.

Я вже згадувала, як я ненавиджу пророцтва? Мені хотілося б хоч раз відкрити древній том і прочитати щось на зразок «Гей, Твайлайт, велике лихо наступного тижня. Виконай прості кроки X, Y та Z, щоб йому запобігти. P.S. Купи по дорозі додому нову пачку молока, та, що в холодильнику, скисла два дні тому». Невже я так багато прошу? Зітхнувши, я перечитую абзац, а тоді закриваю книгу і прокручую слова у себе в голові, намагаючись їх зрозуміти. Вкупі з листом вони точно являють собою якесь застереження, але більше я нічого не можу зрозуміти. Можливо, я зараз просто занадто втомлена. Тихо зітхнувши, я повертаюся до кімнати і засинаю, міркуючи про те, що маю робити далі.

Наступного ранку Селестія проводить нас на вокзал, ще раз вибачившись і обійнявши. Вона навіть дарує мені зброшуровану копію досліджень Стар Свірла щодо Елементів, на додачу до моїх торб, повних нотаток. Я досі трохи засмучена тим, що вона так довго приховувала від мене правду про Елементи, тому я вирішую прислухатися до попередження з листа й нічого їй більше не казати.

Принаймні, доки я не розберуся з версією Стар Свірла. Я майже переконую себе, що це цілком виправдане рішення, і я зовсім не роблю це на зло Селестії.

Тим не менш, я розповідаю про лист моїм подругам, доки ми ідемо додому. Не знаю, чи розумно я вчиняю, але я все одно роблю це.

— ...от що я знайшла в тій схованці, і тепер я не знаю, що мені з цим робити. — Я закінчую свій переказ, коли ми саме сходимо з потяга на платформу понівільського вокзалу.

— Шось воно не дуже правдоподібно звучить, дорогенька, — каже Еплджек. — Може, я троха упереджена, але я не розумію, як шось на кшталт щирості або доброти може мати план, а тим більше шкідливий для понства. Вони не раз рятували наші крупи з вогню.

— Ага, — погоджується Рейнбоу Деш. — Хіба принцеса Селестія не сказала, що Стар Свірл під кінець трохи схибнувся? Може, це все було лише у нього в голові. Мною гривна точно не маніпулює.

— Але якщо б вони маніпулювали, як би ми це зрозуміли? — питаю я. — Це не могло бути *лише* у нього в голові. Луна казала, що вони щось із нею зробили, коли вона повернулася з місяця, але не каже, що саме.

— Ну, я впевнена у цьому, тому що я занадто крута, щоб мною маніпулювали, — каже Рейнбоу Деш.

— Хто б сумнівався, любя, — каже Реріті. — Слухай, ти не проти допомогти мені з однією з моїх торб? — Вона піднімає чотири валізи і дорожню скриню з «найнеобхіднішими речами», які брала з собою до Кантерлоту на три-чотири дні, з явним напруженням огортаючи їх магічним полем.

Рейнбоу Деш фиркає.

— Може, тобі варто було б менше пакувати, якщо не можеш все це нести.

— Я лише прошу тебе взяти одну торбу, — трохи сердито каже Реріті. Вона повертає голову так, щоб Рейнбоу не бачила хитрої посмішки, що розходить на її обличчі, або легкого блиску в її очах. — Я ж не прошу тебе нести скриню. Врешті, твої крила, мабуть, недостатньо сильні, щоб донести її до мого бутика.

— Що? Он ти як?! Ну, я тобі покажу, хто тут недостатньо сильний, — каже Рейнбоу Деш, хапаючи скриню за ручку збоку. З гарчанням піднявши її, вона починає незграбно летіти над дорогою. Коли вона відлітає достатньо далеко, щоб не чути, Флаттершай не може стримати тихий смішок.

— Я дійсно мушу погодитися з Еплджек, Твайлайт, — каже Реріті. — Навіть якщо Стар Свірл дійсно потрапив у халепу, це ще не робить його порятунок твоїм обов'язком.

— Реріті! Як ти можеш таке казати? Він же наш друг, — кажу я. Повірити не можу, що вона така черства.

— Гадаю, Реріті має на увазі, ем, ну, іноді ти занадто себе навантажувеш, щоб вирішити проблеми інших поні, — каже Флаттершай. — Не зрозумій неправильно, це зазвичай чудово, але, може, хоч цього разу ти могла б не думати, що маєш врятувати світ? Тобто ти взагалі зустріла Стар Свірла через ту справу з часом, і вона мала стати проблемою аж через сотні років.

— То було інше. Я була винна у тому, що це спричинило проблему, — кажу я, але мені важко позбавитися відчуття, що в цілому вона, можливо, має рацію.

— До того ж, ти вже знаєш, що тобі не вдасться, якщо ти підеш, то навіщо мучитися? — питає Пінкі.

— Пінкі! Не хвилюй ся, Твайлайт, я впевнена, же ти б ся впорала, якщо б пішла, — каже Еплджек.

— Звичайно ж ні дурненька! Інакше вона б вже це зробила, — каже Пінкі.

За мить я розумію, що вона має на увазі, а от Еплджек — ні.

— Я щось не розумію, Пінкі.

— Вона має на увазі, що якщо б я повернулася й допомогла йому, він взагалі б не зник, тому що я вже б змінила історію так, що цього б не сталося, — пояснюю я. Я настільки зачепилася за необхідність вирішити, чи маю я допомогти йому, що навіть не подумала, що це взагалі може бути неможливим. — Але він писав, що піде до іншої часової лінії. Саме там я й зустріну його за координатами, які він мені дав.

— Але тобі все одно немає потреби хвилюватися, — каже Пінкі, анітрохи не збентежена. — Це може бути проблемою іншої Твайлайт! Або, можливо, є третя часова лінія, в якій ти вирішиш піти до другої лінії й допомогти йому, тому ти з головної лінії можеш просто розслабитися!

— Це тільки я тут ніц не розумію? — питає Еплджек.

— Ні, не тільки ти, — каже Реріті. — Вам дати трохи пряжі? Минулого разу це допомогло.

— Це не так працює, Пінкі. Це не той випадок, коли ти підкидаєш монету, і щоразу як випадає орел, це створює всесвіт, де випала решка.

— А якщо на тій монеті випаде решка? Тоді це спрацює?

— Ні, Пінкі. Для цього потрібно значно більше. Стар Свірл був одним з перших поні, які досліджували їхнє утворення, частково саме завдяки цьому він і придумав те закляття часової петлі, — кажу я.

— О, я зрозуміла! Бо якщо була б безліч інших часових ліній, і була б можливість переходити з однієї до іншої, тоді безліч поні весь час приходили б до нашої, і вся Еквестрія сколапсувала б у сингулярність привітальної вечірки, — каже Пінкі.

— Ну, власне, це теж не зовсім так. Розумієш, є така штука, як числа алеф, які...

— Здається, ми відхилилися від початкового питання, — перериває Реріті, перш ніж я встигаю почати розповідати про кардинальні числа та теорію множин. — Мені треба йти відкривати бутик, якщо я хочу хоч щось сьогодні зробити, але, гадаю, ми четверо дійшли згоди, що тобі варто ігнорувати цей лист, принаймні, поки що. Я не помиляюся? — Інші три кобили кивають. Я зітхаю. Мабуть, вони мають рацію.

— Дякую, дівчата. Мені теж треба до бібліотеки. Побачимось пізніше, — кажу я, і ми прощаємося, перш ніж розійтись в різних напрямках. Ми зі Спайком удвох ідемо до бібліотеки. — Знаєш, я не могла не помітити, що ти не особливо висловлював свої думки з приводу того, як мені варто діяти щодо Стар Свірла, Спайку.

Спайк знизує плечима.

— Не думав, що в цьому є потреба, — каже він. — Я думаю, що йти за Стар Свірлом буде дурною ідеєю, я думаю, що ти *знаєш*, що це буде дурною ідеєю, і я думаю, що щойно ти прочитала, що твій друг у біді, ти одразу ж вирішила, що все одно підеш.

Я завмираю на місці, а Спайк продовжує йти до бібліотеки, яку вже видно.

— Я не настільки передбачувана, — кажу я.

— Настільки, — каже він, навіть не озираючись. Найгірше в цьому те, що він, мабуть, має рацію. Я наздоганяю його кількома пришвидшеними кроками, перш ніж ми дістаємося до дверей, і, відмикаючи їх, я підводжу погляд вгору.

— Спайку, ти забув зачинити вікно нагорі, коли ми пішли. А що як дощ пішов би? — кажу я.

— Та годі, Твайлайт, дощ за розкладом має бути лише вночі, хоча готовий присягтися, що я його зачинив, — каже він. Ми відчиняємо двері й заходимо всередину. Окрім кількох сонячних променів, що ллються у вікна, в кімнаті темно.

— Давай тут щось засвіtimo, — пропоную я, і Спайк іде на кухню шукати ліхтар.

Я навіть не помічаю темний силует нагорі, доки він не падає мені на спину і охоплює мене ногами. Раптова вага змушує мене скрикнути і захитатися. Я намагаюся обернути голову, щоб глянути, що це, і відчуваю, як копито проходить по моїй щоці і м'яко піднімає мої підборіддя.

На моє щастя, істота у мене на спині глибоко цілує мене замість того, щоб розірвати яремну вену.

— З поверненням, Твайлайт. Я за тобою скучила, — каже кобилячий голос, коли поцілунок нарешті закінчується.

— Азалія! — Моя паніка перетворюється на захоплення. Для мого розквітаючого любовного життя було б, мабуть, погано з мого боку сказати моїй кобилці, що я була у трьох секундах від того, щоб її дезінтегрувати, тому я тактовно не згадую про це.

— Я бачила, як ти зійшла з потяга хвилин десять тому, і вирішила зробити тобі сюрприз, — каже вона, тручись об мою щоку.

— Ну, тобі це вдалося. Я й гадки не мала, що ти така тиха, — кажу я.

— Я можу бути непомітною, коли захочу, — відповідає вона з грайливим смішком. Але за мить вона хмуриться. — Знаєш, я починаю розуміти, що практично вдерлася у твій дім. Вибач.

— Ти ж не порпалася в моїх речах абощо, так?

— Звичайно ж ні!

— Ну, тоді цього разу я закрию на це очі. Але, гадаю, це означає, що ти у мене в боргу, — кажу я.

— О, я впевнена, що знайду якийсь спосіб вибачитися перед тобою за це, — каже вона. Її голос під час цього речення глибшає так, що у мене мурашки йдуть по спині від очікування.

— Яка гидота, — каже Спайк з дальнього краю кімнати.

Азалія сміється і, змахнувши крилами, злітає з моєї спини, перш ніж приземлитися в центрі кімнати.

— Я теж рада тебе бачити, Спайку.

— Привіт, Азаліє, — каже він. — Вам принести щось з ринку? Я саме збирався піти до міста й поповнити наші запаси продуктів.

— Лише те, що за списком. Дякую, Спайку, ти найкращій, — відповідаю я.

— Та все краще, ніж сидіти тут та дивитися на вашу любов-морков, — бурмоче Спайк. Взявши кілька торб, він виходить, лишаючи мене наодинці з Азалією.

Азалія підходить до дивану і, стрибнувши на нього, хлопає по вільному місцю поряд з собою, з очікуванням дивлячись на мене. Я приєднуюся до неї, і скоро ми вже в обіймах одна одної.

— Отже, я так розумію, що в Кантерлоті все пройшло добре?

Я трохи здригаюся, і вона це помічає.

— ...більш-менш, — кажу я після довгої паузи.

— Щось не так? — питає Азалія, невдало приховуючи тривогу в голосі.

— Ми все виправили, я відправила Стар Свірла назад до його часу, й отримала купу нової інформації про Елементи Гармонії, — кажу я.

— Звучить чудово, — каже Азалія. — Я майже не помітила, як ти цілковито ухилилася від мого питання.

Я мимоволі пирхаю від сміху.

— Гадаю, так. Просто я зараз не хочу про це думати, — кажу я.

Азалія хмуриться, але дозволяє мені заритися обличчям їй у груди без жодних коментарів. Я щосили намагаюся не уявляти, як страшно було Стар Свірлу, коли він писав того листа. У якому відчаї він мав бути, якщо його останньою надією була якась кобила, яку він знав лише кілька тижнів, і до народження якої були ще сотні років. Як...

— Твайлайт, ти плачеш, — шепоче Азалія. Я блимаю кілька разів, і дійсно, вологі сліди починають йти по моєму обличчі. Я якийсь час нічого не кажу у відповідь, натомість просто обіймаю її, а вона гладить мою гриву.

— Коли це припиниться? — питаю я, ні до кого не звертаючись. — Я втомилася, Азаліє. Я так сильно втомилася від всього, що зі мною відбувається. Стар Свірл у біді, і він просив мене про допомогу, але...

— Але ти втомилася, — каже Азалія. Я просто киваю, остерігаючись, що мій голос зірветься, якщо я спробую відповісти. Я говорила про це протягом всієї поїздки додому. Я більше не хочу про це говорити, і точно не хочу скидати на неї всі мої проблеми.

— Я маю бути тут, і планувати для нас двох щось особливе. Ти розумієш, що технічно ми були лише на одному побаченні? — питаю я її. — Подумай про це. І його влаштувала Еплджек. Я жодного разу тебе не запросила.

— Тобі й не обов'язково, Твайлайт. Ти для мене особлива, і я це знаю. Тобі не обов'язково називати проведений разом час «побаченням», щоб він мав значення, — каже вона.

— Але я досі не знаю, що я роблю! Які у цьому правила? Тобто ми бачимося вже кілька тижнів. Скільки я маю чекати, перш ніж

попросити, я не знаю, зустрітися з твоїми батьками?

Азалія напружується. Я схвильована тим, що сказала щось не те, але не знаю, що саме.

— Тут чим довше, тим краще, — бубонить вона, в її голосі звучить нехарактерна гірка нотка. Я чекаю, що вона продовжить, але вона цього не робить.

— Чому? — врешті питаю я. — Я б хотіла коли-небудь їх зустріти.

Азалія дуже довго мовчить, просто притискаючи мене до себе. Я вже втратила надію почути відповідь, коли вона знову починає говорити.

— Я вже довго не спілкувалася з моїми батьками. Дуже довго, — каже вона.

— Не спілкувалася? Щось сталося? — питаю я. Я ніколи не чула, щоб Азалія згадувала своїх батьків злим словом. Невже між ними сталося щось, чого я не вловила?

— Можна й так сказати, — говорить вона. Я можу натиснути, щоб вона розповіла мені ще, або ж відпустити її з гачка, змінивши тему. Я не роблю ані те, ані інше. У нас обох є речі, якими ми не бажаємо ділитися, тож хай воно так і буде. Моє вухо притиснуте до її грудей, і я чую, як стук її серця почав прискорюватися. — Ти неймовірно дивовижна, Твайлайт, — каже вона. — Що б не сталося, я просто хочу бути впевнена, що ти це знаєш. Слухай, правда у тому, що я не завжди була...

Що б вона не збиралася сказати, її заглушує гучний стукіт у найближче вікно. Ми обидві роздратовано стогнемо, і я злізаю з дивану, щоб глянути, хто нас перервав. Рейнбоу Деш махає мені ззовні, і я підходжу до вікна, щоб впустити її.

— Можу чимось допомогти? — питаю я.

— Гей, Твайлайт, я ж тебе не відриваю, га? — питає вона.

Відриває.

— Ні, звичайно ні. Що у тебе? — Хоч як мені б хотілося сказати їй вшиватися, я впевнена, що вона б не прийшла до мене, якщо б це не було важливо. Врешті, ми їхали потягом з самого Кантерлоту, тож вона не прилетіла б просто надолужити упущений час.

— Я заскочила до погодного офісу по дорозі додому. Одна поні там повідомила мені, що бачила чейнджлінгів на краю лісу, — каже вона.

Я хмурюся. Більшість чейнджлінгів, що напали на Кантерлот, перетворилися на поні, коли ми використали Елементи Гармонії, але ті, що не перетворилися, були досі небезпечні. Зграї диких чейнджлінгів помічали по всій Еквестрії. Без королеви, яка б їх направляла, вони не становлять такої загрози, як раніше, але для периферійних міст на кшталт Понівіля вони досі потенційно небезпечні. Якщо їхня зграя десь поблизу, їх треба відігнати, доки вони не спробували проникнути до нашої спільноти.

— Ми дійсно потрібні, щоб розібратися з ними? Хіба гвардія не впорається?

— Вони почуватимуться краще, якщо ми підемо з ними, оскільки ти, бач, зараз маєш репутацію головного побивайла чейнджлінгів в Еквестрії. Я, звичайно, друга, з невеличким відривом.

Я зітхаю.

— Гаразд, давай до справи. Азаліє, мені дуже прикро, але я маю цим зайнятися.

— Нічого, Твайлайт. Бережи себе, — каже вона, наостанок цілуючи мене на вдачу.

— Ем, Твайлайт, ти нічого не забула? — питає Рейнбоу Деш. Вона киває у напрямку Азалії. — Ахем. Кхе. Кхе-кхе.

— Я дійсно не думаю, що це необхідно, Деш, — кажу я. Немов їй мало було відірвати мене від Азалії, коли ми тільки-но знову зустрілися.

— Гей, ти ж знаєш правила і протоколи. Ти їх писала. Не можна ж робити для когось виключення тільки тому, що ти їх любиш, — каже Рейнбоу Деш. І це каже кобила, відома за свій неприхований фаворитизм до поні у своїй погодній команді; втім, це не привід нехтувати королівським указом.

— Я не проти, — каже Азалія, — хоч це й трохи лоскотно.

Я знизую плечима, і скеровую потік магії з мого рога в груди Азалії. Нічого не відбувається, але якщо б вона була замаскованим чейнджлінгом, вона б набула свого природного вигляду.

— Ти теж, Деш, — кажу я. Рейнбоу Деш не заперечує, і я повторюю перевірку на ній, з таким самим негативним результатом. Я навчилася доволі швидко застосовувати це закляття. У мене було вдосталь часу і можливостей потренуватися з ним. — Почекай назовні, я буду за хвилинку.

Рейнбоу Деш вилітає у вікно, звичка, від якої я вже й не сподіваюся її відучити.

— Вибач, що так вийшло. Коли нас перервали, ти намагалася сказати мені щось про своїх батьків? — питаю я.

— О, це зараз неважливо. Побачимося на днях, тоді й поговоримо про це. — Ми разом виходимо на вулицю, де чекає Рейнбоу Деш, і я махаю Азалії на прощання.

«Нашестя» чейнджлінгів виявилось зовсім не вражаючим. Рейнбоу, троє гвардійців і я проти чотирьох охлялих дронів. Я б, мабуть, і сама могла з ними впоратися, тому ми швидко розганяємо їх і

змушуємо відступити в нетрі Вічновільного. Роботи години на дві максимум. Повертаючись до Понівіля, я думаю, що заслужила право трохи побурчати з цього приводу.

— Гей, я знаю, що це виявилася не така вже й проблема, але спасибі, що пішла зі мною розібратися з цим, Твайлайт. Я знаю, що гвардійці це оцінили. Звичайно ж, я могла б особисто всіх їх перебити одним копитом і з заплющеними очима, але я теж за це вдячна, — каже Рейнбоу Деш. — Багато поні тут досі шугаються, коли чують слово «чейнджлінг».

— Чому? Вторгнення ж було тільки в Кантерлоті.

— Ну, так, але воно все одно налякало нас. Тобто їх. Подумай про це, ніхто й гадки не мав, що відбувається, вони, мабуть, отримували суперечливі новини, потім спрацювали Елементи Гармонії, і деякі з їхніх сусідів перетворилися на зовсім інших поні. Я чула, що одного з чейнджлінгів, який перетворився на ще одну копію Бон Бон, взагалі вигнали з міста того першого вечора.

— Серйозно? А Кікі? — питаю я.

— Вона досі тут лише тому, що Клауд Кікер заступилася за неї, ховала її у себе вдома, доки не надійшла звістка, що чейнджлінги насправді виправилися, тоді поні швидко до цього призвичаїлися. Я якось спитала Клауді про це. Вона сказала, що Кікі мала всі її спогади про Вест Гуф, і таке інше, і, на її думку, її можна вважати частиною її клану. Клауд Кікер ставиться до такого дуже серйозно.

Я якийсь час подумки зважую нову інформацію, навколо нас чутно лише шурхотіння вітру у високій траві на полі, біля якого ми йдемо. Я згадую, як я спершу відреагувала на ідею інтеграції колишніх чейнджлінгів у суспільство поні. Я не пишаюся цими спогадами, особливо про сімейну вечерю, коли я ледве не відірвала голову бідолашному Баттерскотчу. А я ж боролася зі вторгненням. Всім поні, що були безпомічні, коли воно відбувалося, було, мабуть, вдвічі страшніше.

— Ем, власне, я не тільки заради цього покликала тебе з собою, — каже Деш, дивлячись на хмару неподалік, аби уникнути мого питального погляду.

— Тобто?

— Я просто думала, що, може, варто нагадати тобі, що ти, ну, багато тут допомагаєш, і що, може, не варто кидатися за якимось великим лихом лише тому, що ти отримала листа.

Я посміхаюся.

— Не хвилюйся, Деш, я не збираюся просто так зникати, нічого вам не сказавши. Мені як мінімум треба перечитати десятиріччя досліджень найбільшого розуму останніх двох тисячоліть, — кажу я, — тож це займе принаймні два-три дні.

Так і є, щойно я повертаюся до бібліотеки й поки що прощаюся з Рейнбоу Деш, я в першу чергу дістаю з моєї роздутої торби нотатки Стар Свірла і копію його трудів, що дала мені Селестія. Я відкриваю книгу навмання та знаходжу відповідну частину в нотатках Стар Свірла. Це виявляються кілька параграфів роздумів про призначення філіграні, яка підтримує центральний самоцвіт Елементу Магії. Текст обох копій збігається за винятком кількох окремих речень, що були перефразовані для більшої ясності. Я повторюю процес ще тричі з іншими фрагментами книги, й отримую такі самі результати. Здається, можна вважати, що копія книги, яку дала мені Селестія, правильна. Мені неприємно навіть мати потребу перевіряти це, але знання того, що вона активно приховувала це так довго і явно не бажала ділитися цим зі мною, трохи похитнули мою віру в неї.

Я починаю читати. Перші кілька розділів пролітають дуже швидко, оскільки в них немає нічого, що я б досі не знала. Там здебільшого просто описуються фізичні характеристики й висловлюються думки про гранування самоцвітів. Здається, в його часи вони мали більш правильні геометричні форми, а не були стилізованими відтвореннями кьютімарок моїх подруг. Я помічаю, що багато з того, що він написав, є суто гіпотетичним. Для поні, який

провів двадцять років, працюючи з Елементами, він, здається, зробив не так вже й багато чітких висновків.

Єдине велике виключення становить глава про якісь дуже розумні експерименти стосовно зміни ймовірності через вплив Елементу Магії. Стар Свірл дізнався, що навіть коли фізично присутня була лише корона, події в системі були схильні до більш упорядкованого та гармонійного стану, іноді навіть настільки, що немовби практично ігнорували фундаментальну ентропію.

Від значущості цього просто паморочиться в голові. Елементи могли мати пасивний ефект і змінювати середовище навколо себе, навіть коли їх не використовували? Як могла принцеса не дозволити продовжувати такі перспективні експерименти? Я перевіряю нотатки Стар Свірла, щоб подивитися, чи немає там більшої інформації, ніж у фінальному варіанті його роботи.

Невдовзі я знаходжу відповідь. Селестія все-таки *хотіла*, щоб дослідження продовжувалися. Кілька інших дослідників намагалися відтворити знахідки Стар Свірла, і кожен з них потерпів поразку. Та й сам Стар Свірл не зміг розібратися, як відтворити ефект з жодним з п'яти інших Елементів, попри роки зусиль. Його особисті нотатки на полях ставали все більш сердитими й перетворювалися на буркотіння з приводу того, що він вважав невдачами інших дослідників. Фраза «дебіли, не здатні відрізнити пробірку від власної дупи» з'являється кілька разів. Ще більш зловісним в його нотатках є натяк на те, що він вважав, що хтось або щось працює проти нього, активно намагаючись підірвати його авторитет.

Як на мене, в це важко повірити. Не дивно, що Селестія вважала, що він стає все більш неврівноваженим та параноїчним. Втім, я не можу не відчувати болісне співчуття, читаючи, як зростало його розчарування і страждала його репутація. Можливо, приховувати цю його роботу було правильно, щоб поні пам'ятали Стар Свірла за його інші великі досягнення, а не за невдачі. Хотілося б, щоб Селестія дозволила мені забрати Елементи з собою, аби самостійно поекспериментувати, але вона відмовила, коли я попросила її. Можливо, з тієї ж самої причини.

Дивно, що це працювало лише з Елементом Магії. Я намагаюся подумати про інші Елементи, і мої думки не можуть не перескочити до їхніх носійок. Чи робить мене перебування поряд з Елементом Сміху більш вільною, більш щасливою, більш радісною? Ну, так, але зазвичай я знаходжуся поряд з Елементом тому, що він надягнений на Пінкі, а поряд із нею я завжди так почуваюся. Те ж саме стосується й чотирьох інших з їхніми Елементами. Я не можу розважливо заявити, що, якщо перебування поряд з носійками Елементів змушує мене щось таке відчувати, то це відбувається через дію самих Елементів. Наявність взаємозв'язку ще не означає існування причинно-наслідкового зв'язку.

Я читаю далі, і недалеко від початку розділу про те, як Стар Свірл намагався їх активувати, я дізнаюся, чому він так і не досяг успіху. Це практично підсумовується в одному абзаці:

«Пошук носіїв не вдався. Що б я не робив, та кандидати, яких я обирав, здається, не бажають співпрацювати, попри силу, яку я можу їм обіцяти. Ті, хто все-таки приходять до мене, — невдахи, їм завжди чогось бракує, і вони не годяться для моєї справи. Грунтуючись на подіях, які неможливо відтворити в лабораторних умовах, лише найсильніші поні можуть носити Елементи. Я знаю, що ніхто мені не вірить, але шість кобил, що в мене на очах використовували Елементи, перевершували їх усіх. Як? Як Твайлайт знайшла таких зразкових суб'єктів? Прикро, що я її не спитав.»

Трясця, Стар Свірле. Ти ідіот. Тобто, звичайно, ти геній, але все одно ідіот.

Якщо б ти спитав, я б розповіла тобі, що я б ніколи не вибрала цих п'ятьох поні на ролі носійок, коли зустріла їх. Дружба — це не інструмент для досягнення мети. Друзів не обирають, з мого досвіду вони просто... з'являються, щойно ти відкриваєш себе для цього. Якщо б я відштовхнула їх лише тому, що вважала не вартими, і, відверто кажучи, я б так і зробила, якщо б обставини не були такими безнадійними, я б впустила цілий світ досвідів і перспектив. Скількох чудових поні ти відштовхнув тому, не що зміг побачити, які вони чудові?

Гадаю, я ніколи не дізнаюся. Хотілося б мені просто повернутися і... ну, я б, мабуть, дала йому ляпаса. Але це було б для його ж блага. Якщо комусь колись і була потрібна лекція про природу дружби, так це йому. Як він міг так жакливо хибно інтерпретувати все те, що побачив тут?

Спокійніше, Твайлайт, він не пережив таких самих криз, як ти. До зустрічі з моїми подругами я, мабуть, зробила б те ж саме. Та все ж коли я його знову побачу, буде йому нотація.

Якщо. Якщо я знову його побачу. Бо я й досі не вирішила, чи піду йому на допомогу. Так, питання досі висить у повітрі. Поки що ніякого остаточного рішення. Все може бути.

Та кого я обманюю?

Я пролистую кілька інших експериментів, тепер вже більш зацікавлена в тому, що змусило його написати другого листа. Але продивляючись пізніші розділи, я знаходжу лише варіації тих самих експериментів щодо маніпуляцій з імовірністю та долею. Більше того, його нотатки стають все більш маніакальними. Цілі сторінки наповнені просторікуваннями про «сили, що зібралися проти нього» та «непідвладні йому енергії». Це... це ж не наслідок тривалого впливу Елементів на носія, га?

Аналогічний абзац з його особистих нотаток проливає трохи більше світла на те, про що він пише. Дивні події, пожежі в лабораторії, раптове зникнення з архівів текстів, які він хотів перевірити. Нічого конкретного, і жодних доказів втручань, але це явно підозріло. Він був параноїком, але це ще не виключає можливість того, що він мав рацію.

Тепер для мого мозку немає вибору. Я повинна знати.

— Я вирішила. Я розберуся з листом Стар Свірла.

Сім облич дивляться на мене з-за столу понад чашками з гарячим чаєм, за яким ми це обговорюємо. Нікого з них мої слова не радують. Отже, яке найбільше досягнення з останнього разу, коли я врятувала весь час і простір? Ще одна поні мною засмучена.

— Твай, я гадала, же ми вже говорили про це, — каже Еплджек, — як на мене, Елементи просто не можуть щось задумувати.

— Може, й не можуть, а Стар Свірл дійсно трохи схибнувся. Так чи інакше, в листі сказано, що він пішов до іншої часової лінії, і жодна з принцес нічого не знає. Я зобов'язана дізнатися, що сталося насправді, заради них. Принаймні, я зможу принести принцесі Луні якесь завершення.

— Це дуже великодушно з твого боку, Твайлайт, але пообіцяй нам, що ти не будеш ризикувати без зайвої потреби. У тебе є схильність іноді занадто захоплюватися, — каже Реріті.

— То це тому ти просила мене зібрати твої торби вчора ввечері, Твайлайт? — питає Спайк. — Тобі тих речей на кілька місяців вистачить.

— Розслабся, Спайку, — кажу я. Я відсorbую чай з моєї чашки. Хай хоч хтось із нас ним насолодиться. — Подорожі в часі, пам'ятаєш? Навіть якщо мене не буде кілька днів або тижнів, я повернуся сьогодні ввечері.

— Не сумніваюся, — бурмоче він собі в чашку. Він немов сумнівається, що все піде точно за планом.

— Ми могли б піти з тобою, — каже Флаттершай. — Тобто якщо ти підеш завтра, щоб я могла все влаштувати для моїх друзів-звіряток.

— І чути не хочу. Я й так завдала вам достатньо клопоту за останні кілька місяців із цими подорожами до Кантерлоту й назад. Я хочу зробити це сама, але духом ви будете зі мною.

Азалія досі хмуриється через моє рішення.

— Тільки пообіцяй повернутися живою і здоровою.

— Обіцяю. Живою і здоровою, і кращою, ніж будь-коли, даю слово, — кажу я, дивлячись їй прямо в очі. Сподіваюся, цього достатньо, щоб запевнити її, що у мене все під контролем.

— Ну, я не намагатимусь зупинити тебе, якщо ти вже все вирішила, просто не роби нічого більш божевільного, ніж зробила б я, — каже Рейнбоу Деш.

— Немов щось таке існує, — каже Еплджек.

Я допиваю свій чай. Інші досі сидять над своїми чашками і крадькома переглядаються, немов мовчки обговорюють найкращий спосіб відмовити мене від цього рішення, але я все твердо вирішила.

— Зі мною все буде гаразд, дівчата. Чесно. — Я встаю зі свого сидіння й обходжу стіл, по черзі обіймаючи кожну з них якомога заспокійливіше. Закинувши торби на спину, я розплачуюся за чай і виходжу на пустир за рестораном, інші йдуть слідом за мною. Я вже приготувала закляття, яке прочитала в нотатках Стар Свірла, квиток в один бік до того місця й часу, де опинився він. Повертатися доведеться самотужки, але в мене є кілька варіантів, що мають спрацювати.

Я жестом прошу інших відійти й починаю збирати сили. Для такої далекої подорожі їх знадобиться багато. Фігури й кольори танцюють навколо мене, доки я надаю своїй магії потрібної мені форми. Знайоме напруження нереалізованого потенціалу наповнює повітря, я кидаю останній погляд на подруг, яких залишаю позаду, хоч і ненадовго.

— Побажайте мені вдачі.

З цими словами я завершую закляття, і повітря навколо мене починає брижитися й розриватися. Я щосили зосереджуюся на часі та місці, про які Стар Свірл написав у своєму листі, а його закляття виконує решту роботи. Потік сили проходить крізь мене, тягнучи мене в порожнечу. Наостанок я ще встигаю задуматися, що чекає мене на тому боці.

Неймовірно старий друг

Я з'являюся у темряві.

Там, де я знаходжуся, вогко і тхне землею. Гадаю, я в якійсь печері. Мої копита стоять на чомусь м'якому на дотик і живому. Тут також спекотно, і з цією спекою та вологістю я починаю пітніти раніше, ніж встигаю зорієнтуватися. Десь вдалині я бачу точку світла й починаю йти до неї, оскільки більше мені нікуди йти. І саме коли я збираюся вийти на світло, що ллється крізь вхід до печери, мене зупиняє голос:

— Я б на твоєму місці цього не робив, — каже він.

Я впізнаю цей голос.

— Стар Свірл?

— Твайлайт?

Я підбігаю туди, де він лежить, і обіймаю його. Він стривожено скрикує:

— Ау! Серйозно?

Він відштовхує мене, і я падаю назад.

— Ти поранений? — І дійсно, я бачу, що мої копита тепер вкриті кров'ю.

— І як ти здогадалася? З мого крику болю? Чи з того факту, що я відправив тобі листа про допомогу, де писав саме про це? Ідіотка.

Мій ріг запалюється, освітлюючи знайомого жеребця. Він старіший, ніж я його пам'ятала, зморшки на його лобі глибші, ніж коли я бачила його минулого разу. Він дуже схожий на свій портрет, що

висить у кантерлотській бібліотеці, от тільки його вбрання брудне і заплямоване.

— Борода гарно виглядає, — кажу я.

Він погладжує закривавлене, брудне волосся на підборідді.

— Вона бачила кращі дні, як і я.

— Дай гляну твої рани, — кажу я, беручись до справи. Я знімаю його мантию і швидко складаю її, перш ніж покласти біля стіни печери. Я оцінюю масштаб робіт. Стар Свірл вкритий порізами та ранами, і стікає кров'ю. На щастя, я чогось такого очікувала, і приготувала достатньо лікувальних заклять на будь-який випадок. Мій ріг світиться, коли я беруся до справи, і Стар Свірл тремтить, коли його рани починають затягуватися. — Як це сталося?

Стар Свірл вдячний за можливість хоч якось відволіктися від болю, що спричиняє йому моє закляття, хоч без нього й ніяк.

— Я проходив повз вікно, а воно вибухнуло. Дуже гострі скалки повсюди, — каже він.

— Схоже на те. Ти втратив багато крові. Ось, випий це. — Я витягаю пачку соку зі своєї торби і встромляю туди соломинку. Він бере сік і починає його смоктати. Це має допомогти йому стати на копита трохи швидше. — Є думки щодо того, що змусило те вікно вибухнути? В листі ти казав, що це були Елементи Гармонії.

— Ну, не безпосередньо. Я впевнений, що якщо ми це дослідимо, то виявиться, що коли те скло зробили близько двохсот років тому, воно мало мікроскопічну ваду, а потім, коли я йшов повз нього, ідеальний збіг температури й повітряного тиску змусив його катастрофічно тріснути в невідомий момент. Вони зазвичай так і діють.

— Звучить як химерний збіг, — кажу я.

— Коли побачиш те, що бачив я, ти перестанеш вірити у збіги. — Його найбільш небезпечні рани вже затягнулися, тож я якийсь час роздивляюся його. Він у непоганій формі для жеребця трохи за п'ятдесят, хоча сивина в його гриві та бороді натякають, що він багато пережив. — Ну а ти як? Бачу, ти добре про себе дбаєш. Виглядаєш ні на день не старішою, ніж коли я відбув.

— Чого б мені постарішати? Ти ж відбув менше тижня тому.

Він чекає кілька секунд, перш ніж відповісти.

— Чому ти прибула сюди так швидко?

— Га? Ти ж мене просив. У листі ти казав, що вмираєш. О, і, до речі, можеш не дякувати за те, що я щойно врятувала твоє життя.

— Я дав тобі фіксовану точку у часі. Ти могла б витратити років десять на навчання, стати архімагом, приготуватися як слід, і все одно прибути в ту саму мить. А натомість ти рвонула сюди, ледве готова?

Я здіймаю копита догори.

— О, мені так прикро, що мій героїчний поспіх заради порятунку твого життя не відповідає твоїм очікуванням. — Неймовірно. Він анітрохи не пом'якшав за останні п'ятнадцять років, навпаки, став більш грубим.

Він сердито дивиться на мене і опановує себе.

— Ти права. Дякую, Твайлайт. Ти взагалі не зобов'язана була приходити. Я насправді й не очікував, що ти прийдеш. Я гадав, що просто стечу кров'ю в цьому жахливому місці. Двічі.

Я нахиляю голову набік, почувши останню частину.

— Таке можливо? Двічі стекти кров'ю?

— Для мене можливо, — відповідає він. Він повільно зводиться на коліна й піднімає амулет, що звисає в нього з шиї. Більшу його частину

займає великий рубін на прямокутній золотій пластині, вкритій дрібними рунами. — Я сам його зробив, — з гордістю каже він. — Лише завдяки йому я протягнув так довго. Моя особиста перемотка, що повертає мене десь на п'ять хвилин назад, коли я помираю. Щоб Регалії не змогли просто так несподівано обвалити на мене будинок, і я мав другий шанс.

— Я ніколи такого не бачила, — кажу я. Я простягаю копито, щоб торкнутися його, і кидаю погляд на обличчя Стар Свірла, очікуючи дозволу. Коли він киває, я підтягую амулет трохи ближче, щоб краще роздивитися. Самоцвіт теплий на дотик. — Отже, по суті, доки ти його носиш, ти не можеш померти?

— Це не зовсім так, — пояснює він. — Йому потрібна десь година, щоб перезарядитися, тому в мене є тільки один шанс переграти для кожного замаху на моє життя. А з такою втратою крові, яку ти щойно допомогла мені зупинити, це лише означає, що мені довелося б пережити цю смерть двічі. Тим не менш, він доволі довго допомагав мені бути на крок попереду поганців.

— Зробиш і мені такий?

— Подивимось. Чи не завалилися у тебе якісь великі самоцвіти, які ти особисто виколупала з корони некроманта, який вів армію скелетів проти Еквестрії?

— Не думаю.

— Тоді вибач, нічим не можу допомогти.

Дуже дратує бути поряд з поні, який дійсно досяг значно більшого, ніж я. Мабуть, так інші почуваються навколо мене.

— То чому Регалії взагалі намагаються тебе вбити? Не думаю, що навіть ти можеш бути *настільки* неприємним.

— Тому що я їх розкусив, — каже він. — Ти бачила мої нотатки. Регалії змінювали все й маніпулювали всім, намагалися протистояти

фундаментальній ентропії і самій природі поні. Всім нам, врешті, є куди вдосконалюватися, навіть мені. Але вони ведуть програвне змагання, і коли вони занадто програють і вирішують, що ми не варті зусиль, вони забирають свій м'яч і йдуть додому. Під цим я маю на увазі «знищують планету».

— Елементи бажають знищити світ? Вони настільки нас ненавидять? — питаю я. Саме в цю частину мені важче за все повірити.

— О, все значно, значно гірше. Вони роблять це тому, що занадто *люблять* нас. Вони бажають створити для нас найкращий можливий світ, і вони переберуть всі можливі комбінації, доки не знайдуть таку, що їм до смаку. І мені не подобаються шанси нашої часової лінії на перемогу, — каже Стар Свірл. — Але я не думаю, що Елементи безпосередньо контролюють Регалії. Вони скоріше вільні агенти з правом використання сили Елементів.

— Це звучить трохи неймовірно, Стар Свірле. Щось я не бачу, щоб мною маніпулювали, а я ж піддавалася їх впливу більше за інших.

— Та невже? — скептично питає Стар Свірл. — Навколо тебе ніколи не траплялося нічого незвичайного? У тебе ніколи не було поблизу Регалій раптових спалахів натхнення, таких, що допомагали тобі знайти рішення твоєї проблеми?

— Ну, коли живеш у Понівілі, «незвичайне» — доволі відносне поняття.

— І ти почала жити там одразу після того, як використала Елементи проти Найтмер Мун, так?

— На що ти натякаєш?

— О, я думаю, ти достатньо кмітлива, щоб зрозуміти, на що саме я натякаю. — Він встає й розминається, оцінюючи ефект своєї лікувальної магії, який явно є задовільним. — Вони дуже вправні в

маніпулюванні. Ми говоримо про комплект артефактів, які в буквальному сенсі створили себе завдяки маніпулюванню.

— Як вони це зробили?

— Хтозна, але я впевнений, що так воно й було. Подумай про це. Інші п'ять Елементів базуються на Елементі Магії. Де Луна його взяла?

— Ти приніс його назад з мого часу, — відповідаю я.

— Правильно. А де його взяв я?

Я зітхаю. Здається, він дійсно збирається робити це покроково.

— Ми принесли його з собою з іншої часової лінії. Дуже поганої. Нумо, Стар Свірле, це ж все сталося минулого місяця для мене.

— Я майже закінчив. Ніколи не замислювалася, чому ця часова лінія взагалі існує? Через моє закляття часової петлі, це очевидно, але чому я написав його з такою явною вадою? Я знав ще до того, як написав його, що воно не працюватиме правильно, але все одно написав його таким, тому що знав, що так має статися. Знав, що це вже сталося, завдяки тому, що я зустрівся з тобою й виправив спричинену ним проблему. Але що як у цьому значно більший сенс?

В моїх думках прокручується значення його слів.

— Зажди... отже, все, що сталося зі мною в часовій петлі...

— Сталося для того, щоб зробити тебе їхньою дівчинкою на побігеньках, і щоб корона потрапила у правильне місце і правильний час, — завершує він за мене. — Ти бездоганно виконала свою роль.

Ні. Елементи Гармонії не вчинили б так зі мною. Вони мають бути добрими. Ну, гадаю, з їхньої точки зору це добре. Я згадую одну думку, що виникла у мене одразу після того, як вони покінчили з Кризаліс і перетворили чейнджлінгів на поні, без будь-якої згоди з їхнього боку. *«Їх не просто так не звуть Елементами Люб'язності...»*

— То що, ми так і будемо сидіти тут і балакати весь день, чи підемо і щось із цим зробимо? — питає він мене.

— «Тут» — це, взагалі, де? — питаю я, відтягуючи необхідність робити вибір.

— Пам'ятаєш, я казав тобі, що існують інші часові лінії? Ті, де хтось спробував використати Регалії, але отримав невдачу замість успіху? Це одна з них, що виникла з першого разу, коли Регалії було застосовано за мого життя. З великого вовка Фенріра було знято печатку, і він став загрозою для сільської місцевості. Селестія вийшла на бій з ним. Коли вона програла, він з'їв її.

— Він з'їв її?

— Ага. Проковтнув цілком. Луні та Селестії не потрібні Регалії для використання Елементів, коли вони працюють разом, але потрібні, якщо їх намагається використати лише одна з них. Ми з Луною взяли Регалії й пішли допомогти їй.

— Вона ніколи мені про це не розповідала, — кажу я.

— Не думаю, що вона особливо полюбляє цю історію, з очевидних причин.

Я згадую те, що знаю про принцес.

— Знаєш, вона *дійсно* завжди любила котів більше за собак...

— Ну от, тепер ти знаєш, чому саме, — каже Стар Свірл. — Із допомогою Регалій ми змогли подолати Фенріра. Але що як не змогли б? Ну, виявляється, що якщо б Луна програла, рада єдинорогів не змогла б підтримувати рух сонця та місяця. Вони, мабуть, втратили хист через весь той час без практики. І саме через усе це тобі не варто виходити на сонце.

— Га?

Замість того, щоб відповісти, Стар Свірл висмикує магією шматок моху зі стіни печери. Він на мить зависає перед моїм обличчям, і я встигаю добре роздивитися його, перш ніж Стар Свірл жбурляє його під промені сонця, що струменіють крізь вхід до печери.

Мох спалахує вогнем. Я дивлюся, як він згоряє буквально за мить, і знову обертаюся до Стар Свірла.

— Нині зовні трохи тепліше.

Я дивлюся на Еквестрію, раптово усвідомлюючи, як сильно я пітніла, відколи опинилася тут. Ландшафт являє собою мертву і пропечену пустку, що брижиться від жару, який іде від землі. Стар Свірл приєднується до мене, і теж оглядає цю розруху.

— Печера зачарована, тож поки що тут безпечно, — пояснює він. — Але за кілька днів Регалії зроблять те, що роблять завжди. Вони відмовляться від цього світу. А я або знайду якесь інше безпечне місце, або помру. — Він надовго замовкає. — Отже, тепер ти знаєш, із чим я б'юся. Я не винитиму тебе, якщо ти повернешся до свого часу й забудеш про це. Ти вже й так дуже допомогла мені, і якщо ти лишишся тут, тобі не сподобається, куди я піду далі.

— І куди ж це?

— На зустріч з єдиною поні, яка, наскільки мені відомо, хоч трохи вдало боролася з Регаліями. Я йду на зустріч з тобою.

— Що? Але ж я тут. І я ніколи не боролася з Регаліями, якщо не врахо... — Мій мозок усвідомлює. — О ні. Нізащо. Ні в якому разі. Вона була абсолютно божевільна, і вона вб'є нас за те, що ми зробили, коли були там минулого разу.

— Я ж сказав, що тобі це не сподобається.

Я сідаю і обдумую свої варіанти. Майже певна смерть від копит розлюченої королеви чейнджлінгів, яка була мною, або ж щасливе, затишне життя в Понівілі з поні, яку я кохаю, з найкращими

подругами, яких я знала, і з найдрібнішою дещицею підозри, що все це може бути брехнею.

— Я з тобою.

Стар Свірл виглядає здивованим тим, що мені було так легко прийняти рішення.

— Я приготую закляття втечі й триматиму його напоготові. За перших ознак проблем ми одразу ж перемістимося сюди.

Я киваю йому. Його риг мерехтить у бляклому світлі печери, і за мить ми зникаємо, лишивши мертву, випалену шкаралупу Еквестрії напризволяще.

Ми входимо до часової петлі в тій самій точці, що й завжди: в бібліотеці кантерлотського палацу. Вона розташована в одному з найвищих крил замку, що нависають над містом, являючи собою, мабуть, найбільш вражаюче архітектурне досягнення в Еквестрії.

Точніше, ми входимо в місці, де вона була. Замка тут немає, як і підлоги під нашими копитами. Лише порожнє небо. Ми одразу ж починаємо падати до землі, що знаходиться далеко внизу. Гравітація просто *рідкісна* сука.

Я дивлюся вниз. «Вниз» — це доволі далеко. Під нами, хоча при такій швидкості й ненадовго, курні уламки того, що колись було замком, простягаються по так само розваленому місті.

— Чаклуй закляття втечі! — кричу я Стар Свірлу, відчайдушно намагаючись бути почутою крізь шум повітря. Я навіть сама свій голос не чую, але сподіваюся, що він зрозуміє. — Чаклуй, чаклуй, чаклуй, чак...

На краю мого зору виникає розчерк, і я приземляюся на щось м'яке й податливе. За мить по тому Стар Свірл падає на мене.

Притиснута, я можу бачити лише шматки та уривки навколишнього пейзажу. Ми тепер скоріше планеруємо, ніж падаємо, нас несе велика фіолетова пегаска, яка щойно врятувала нас. Вона приземляється на пагорбі неподалік, і я скочуюся з її спини. Я ніколи ще не була така рада опинитися на твердій землі. Я обертаюся, щоб подякувати нашій спасительці.

У мене відпадає щелепа.

Ця «велика фіолетова пегаска»? У неї також є єдинорожий ріг. Власне, вона це я.

— Привіт, Твайлайт, — каже принцеса Спаркл. — Давно не бачилися.

Я просто приголомшено сиджу у тиші.

— Буду вдячна, якщо ми якомога швидше покінчимо з банальною частиною цієї розмови, — каже вона.

Я витрачаю кілька секунд, перш ніж спромагаюся хоч щось сказати.

— У тебе є крила! — нарешті видаю я.

— Саме так.

— Ти алікорн, — каже Стар Свірл.

— І знову так. Невже це дійсно більш вражаюче, ніж королева чейнджлінгів?

— Так! — кажу я.

Вона злегка посміхається, і я розумію, що вона явно не намагається вбити нас.

— Я не завдам тобі шкоди, Твайлайт. Розслабся.

— Звідки ти знала, що я...

— Ця розмова у мене не вперше, — відповідає вона. — Ви двоє з'являєтесь тут майже кожної петлі, принаймні, в тих, що тривають достатньо довго. Як не дивно, ви ніколи не повертаєтесь в той час, коли прийшли під час, з твоєї точки зору, вашого останнього візиту. Можливо, це якимось пов'язане з закляттям, яке ви чаклуєте, коли зникаєте. — Вона з докорою дивиться на нас, згадуючи закляття. — Я, знаєш, вірила тобі. Я так хотіла, щоб те, що ти сказала мені, було правдою. Після того, як ти пішла, я практично одразу ж убила себе. Я не боялася, навпаки, я була цьому рада. Здогадаєшся, що було далі?

— Що ж, це не спрацювало, — кажу я. Ми обидві здригаємося від цієї фрази.

— Атож. Після цього я просто зламалася. Я повірити не могла, що ти вчинила так зі мною. З собою. Я цілковито присвятила себе ненависті до тебе.

Я здригаюся. Вона не говорить як поні, яка не бажає вбити мене.

— Втім, — продовжує вона, — божевілья, врешті, набридає так само, як і все інше. Я провела багато петель, скулившись тремтячим клубочком під тікаючим годинником, рахуючи від 10 627 до нуля. Потім я просто вирішила припинити.

— Ти просто вирішила не бути божевільною? Серйозно? — питає Стар Свірл.

— Твайлайт розуміє. Якщо ми на чомусь зосередимося, для нас немає нічого неможливого, — каже вона, опускаючи обличчя до мого рівня. — Чи не так?

Немов я буду їй суперечити. Я киваю.

— Щойно мій розум трохи прояснився і я збагнула, що зробила, будучи королевою чейнджлінгів, я зрозуміла, наскільки жалюгідною я насправді стала. Я не мала бажання знову йти цим шляхом.

— Але ти робила такі жахливі речі, — каже Стар Свірл. — Я розумію, що штовхнуло тебе до цього, але таке я ніколи не зможу цілком пробачити.

— Ти не здатен навіть осягнути, наскільки мало для мене означає твоє схвалення, — заперечує вона. — І я не завжди була такою пробачливою. Багато разів я сиділа на цьому самому місці і просто дивилася, як ви розбиваєтесь на смерть, насолоджуючись звуком, що утворювали ваші тіла, розплескуючись по руїнам Кантерлоту.

— Що сталося з Кантерлотом? — питаю я. Ця мить здається непоганою для того, щоб змінити тему.

— Я зрозуміла, що було моєю найголовнішою помилкою протягом усіх цих петель. Мені було не байдуже. Я так охоче жертвувала собою, щоб врятувати інших поні, коли мало бути зовсім навпаки. Тому я взяла Елементи й віднесла їх геть, лишивши Кантерлот його долі.

Я витріщаюся на неї. Навіть будучи королевою чейнджлінгів, моя близнючка відчувала хоч якусь вірність місту, хай навіть перекручену й викривлену.

— Ти просто всіх покинула?

— Тимчасово. Мені було потрібно більше часу з Елементами. Я віднесла їх від джерела руйнування, і це дало мені більше часу на вивчення й роботу з ними. Мені зазвичай вдавалося вичавити кілька тижнів до їх вибуху, замість годин. Я почала розуміти, що щойно інші п'ятеро носійок помирають, їхні Елементи розладнуються. Я знайшла спосіб зголоситися для них, і вони, як бачите, прийняли мене, — каже вона, розпущуючи крила для підкреслення. — Ви не повірите, скільки разів я вмирала, намагаючись зрозуміти, як ними користуватися.

— Але ж наші подруги! Вони мали загинути заради того, щоб ти стала безсмертною?

— Не безсмертною. Найбільший вік, до якого мені вдавалося дожити, було щось близько ста п'ятдесяти років, але вони були

довгими та щасливими. Я провела багато часових ліній у пригодах, навчаючись, знаходячи нових друзів, створюючи родини, роблячи все, що я хотіла. Це дійсно не так вже й погано. А потім, коли я вмираю, чи то розчавлена якоюсь пасткою в древньому храмі, або ж у ліжку в оточенні своїх дітей та онуків, я просто починаю знову.

— Минулого разу ти теж нібито була рада своєму життю, — каже Стар Свірл. — Ми всі пам'ятаємо, чим це обернулося.

— Я не заявляю, що рада, лише задоволена. Я точно не роблю нічого такого, що робила з бідолашною Луною в тій петлі, — каже вона. Вона починає йти, і змахом крила кличе нас за собою. — Врешті, це було не дуже цікаво.

— Це також було неправильно, — зауважую я, йдучи поряд з нею. Вона зупиняється під кам'яним навісом, тінь якого накриває всіх нас.

— Та ну. Правильно й неправильно? Ти говориш, як Селестія, і так само, як і вона, ти занадто молода, щоб зрозуміти, що немає таких речей. Є речі, які розважають мене, і речі, від яких мені нудно. Це єдина різниця, що має значення. Тримати Луну під замком із замороженим мозком було не стимулююче. А от зробити так, щоб вона знову перетворилася на Найтмер Мун? *Оце* було весело.

— Чого б їй знову...

— Я знала, на що треба тиснути, це було легко. Особливо в петлях, де Селестія не вижила. Але щойно вона знову перетворювалася, вау, — каже принцеса Спаркл. — Зійтися з нею в битві розумів, що триває впродовж десятиріч на тлі повільно вмираючого світу? Просто неперевершено. Ми, мабуть, проводили п'ятдесят п'ять відсотків часу разом у ліжку, а п'ятдесят п'ять відсотків — намагаючись вбити одна одну.

— Це буде сто десять відсотків, — каже Стар Свірл.

Принцеса Спаркл широко посміхається.

— Ми обидві чудово вправляємося з кількома справами водночас.

— А як же поні, що страждали через те, що вона знищила сонце?

— А що вони? З ними тепер все гаразд. Вони навіть не пам'ятають. Звичайно, Елементом це не подобалося, але доки я зв'язана з ними й жива, вони не можуть просто так все стерти. І це, гадаю, приводить нас до мети вашого візиту. Ви шукаєте спосіб їх перемогти. — Щось серед речей під навісом починає світитися її магією, і вона витягає сувій. Вона опускає його собі в копито і простягає нам. — Ось. Мені знадобилося три дні, щоб це придумати, й одинадцять століть, щоб примітивізувати його настільки, щоб один з вас міг його використати.

Я розгортаю сувій, ігноруючи її маленький випад, і намагаюся прочитати закляття, надруковане там. Я достатньо легко розумію сам процес чарування, але те, що йде далі, настільки перевершує моє розуміння магії, що я сумніваюся, що взагалі зможу колись це зрозуміти. Я передаю його Стар Свірлу, і з того, як він дивиться на сувій, розумію, що він так само розгублений.

— Що воно робить?

— Регалії могутні, — починає принцеса Спаркл, — навіть коли п'ятеро твоїх подруг розбили свої, це виявилось лише тимчасовим рішенням, хоча тоді я цього не знала. Власне кажучи, єдине, що, на мою думку, зможе напевне їх знищити, це самі Елементи Гармонії.

— Отже, ти придумала закляття, яке просто є еквівалентом того, щоб прийти до них і попросити вчинити самогубство. Чудово. Це точно спрацює, — бурчить Стар Свірл.

— Регалії та Елементи — не одне й те ж саме, — сердито каже принцеса Спаркл і нависає над Стар Свірлом, доки не змушує його відступити на крок. — Може, даси мені закінчити?

Стар Свірл відкриває рота, але доводить, що таки навчився чомусь за останні двадцять років, знову закриваючи його.

— Дякую, — продовжує принцеса Спаркл. — Регалії є лише вмістищем для Елементів, а вмістища можна розбити. Коли ти начаклуєш це закляття, воно перенаправить керовану ними енергію на них самих, доки ти в їхній присутності, коли хтось інший їх використовує. Не хвилюйся щодо того, щоб зрозуміти, як його контролювати, ти все зрозумієш, коли начаклуєш закляття. До того ж, у тебе буде достатньо енергії, щоб обернути її проти твоїх союзників.

— Моїх союзників? Чого б мені хотіти застосувати Регалії проти моїх подруг? — питаю я.

— Не твоїх подруг, твоїх *союзників*, — наголошує принцеса Спаркл. — Якщо ти просто повернешся до своєї часової лінії й підеш прямо до Елементів, вони спрогнозують твої дії й зупинять тебе. Смертельно. Ні, тобі знадобиться допомога могутніх істот з інших часових ліній. Ліній, які Елементи покинули, і тому не можуть спрогнозувати. Пам'ятай, що щоразу, коли Регалії в минулому використовували успішно, це створювало лінію часу, де вони зазнавали поразки і яку Елементи врешті збиралися знищити. Я впевнена, що якщо подумаєш, ти знайдеш принаймні двох чудових кандидатів.

Я тупо дивлюся на неї.

Вона зітхає.

— Найтмер Мун та Дискорд. Незіпсовані впливом Регалій. Повірити не можу, що тобі все розжувати треба.

— Але ж у моєму часі Дискорд реформований, — зауважую я. — навіщо мені шукати його злу версію?

— Під реформацією ти маєш на увазі, що він змінився після того, як помаринувався якийсь час в енергії Регалій. Як і Луна. Звичайно ж вони не можуть тобі допомогти. Насправді вони обоє спробують битися проти тебе й віритимуть, що це від початку було їхньою ідеєю. Щойно ти позбавишся Регалій, залишкової енергії від Елементів має бути більш ніж достатньо, щоб знову викинути їх з твого світу.

— Чому б їм допомагати нам, якщо я збираюся потім просто викинути їх?

Принцеса Спаркл потирає основу свого рогу, так само, як роблю я, коли у мене болить голова.

— Збреши їм. Тобі це добре вдається.

Я думаю над цим якусь мить. Чи виправдовує мета такі засоби? Вони ж жахливі поні, а це послужить вищому благу. Але ж саме служіння вищому благу і зробило Регалії такою великою загрозою.

— Як би там не було, вам вирішувати, що з цим робити, — каже принцеса Спаркл, — я можу лише надати вам цей варіант.

— Чому ти взагалі це робиш? — питаю я. — Ти сподіваєшся, що натомість ми допоможемо тобі вийти з петлі?

— Я ніколи не втечу з цієї петлі, Твайлайт. Я вже змирилася з цим. Але ще не все втрачено. Розрив, створений закляттям часової петлі, який ти зупинила у своєму всесвіті, продовжує поглинати мій. Хоча до цього ще, мабуть, мільярди суб'єктивних років, але врешті пошкодження стане достатньо сильним, щоб досягти до цієї ери. І я зупинюся, навічно. Відверто кажучи, я з нетерпінням чекаю на це. Але це також означає, що кожна створена мною петля врешті приречена на знищення, або від вогню, або від замерзання. А от твою ще можливо врятувати. — Вона посміхається. — У мене насправді немає майбутнього, але в тебе воно може бути. Тому я освітлюю темряву, і кожної петлі відправляю тебе назад з різними варіаціями цього закляття, сподіваючись, що я можу щось змінити.

А я ще боялася повертатися сюди. Це більше, ніж я взагалі могла від неї очкувати. Я нічого не можу вдіяти; я підбігаю й обіймаю її.

— Можна питання? Особисте?

— Звичайно можна.

— Емм, ну, я зустрічаюся з однією кобилою...

— З Азалією, — підтверджує вона. Я дивлюся на неї з роззявленим ротом. — Повторюю, ця розмова у мене вже не вперше.

— А, так. Мені просто було цікаво... чи вийде у нас щось?

Вона якийсь час дивиться на мене.

— Я не знаю. Я ніколи її не зустрічала.

Це мене спантеличує. Стільки петель, а вона так і не спробувала зустрітися з нею?

— Чому?

— Тому що вона мертва.

— Хіба для тебе це така велика перешкода? Просто витрати петлю на те, щоб врятувати її.

— Ти не так зрозуміла. Вона померла за кілька місяців до початку вторгнення.

Я фиркаю.

— Так, ми явно говоримо про різних Азалій.

— Вона продає квіти? Народилася і виросла у Троттінгемі? Вчилася в університеті, профільною дисципліною було квітництво, додатковою — економіка? — Я не знаю, що відповісти, тому принцеса Спаркл продовжує. — На ринку в Троттінгемі віз втратив управління. Вона опинилася не в тому місці не в той час. Вибач.

— Але я зустріла її, коли вторгнення завершилося! Аж через кілька місяців!

— Та невже? — питає вона. — Чи ти коли-небудь помічала її до того, як почала з нею зустрічатися?

— Ну, ні, але чого б мені було помічати?

— Отож, — каже принцеса Спаркл, немов це все має пояснити. — Дозволь поставити тобі питання. Яка особистість була б кращою для шпигуна, ніж мертва кобила з іншого міста? Кобила, яка могла б знаходитися в Понівілі та спостерігати, не привертаючи до себе уваги, і доповідати про те, що дізналася? І ще одне питання: як, на твою думку, королева Кризаліс дізналася, на якому саме потягу будуть їхати наші подруги?

Я бачу, до чого вона веде, але відмовляюся в це вірити.

— Ні. Азалія — поні. Така, як і я.

— Ну, тепер — так, — погоджується принцеса Спаркл. — Елементи Гармонії непогано попрацювали з чейнджлінгами у твоїй часовій лінії, га? Вибач, що тобі довелося так про це дізнатися.

Я хитко відступаю назад.

— Ти помиляєшся, — кажу я нетвердим голосом. — Ти маєш помилятися.

— Я особисто знайшла того чейнджлінга. Я не помиляюся. Спитай її сама, якщо не віриш мені.

Я вирішую зробити саме це.

— Стар Свірле, — кажу я, обертаючись до свого супутника, — мені треба на якийсь час повернутися до себе.

— Це жахлива ідея. Щойно ми там з'явимося, Елементи почнуть готуватися до того, щоб вбити нас, — каже він.

— Мені начхати. Я повертаюся. Можеш піти зі мною, або лишитися тут і згнити.

Тепер його черга зітхати.

— Гаразд.

— Принцесо Спаркл, я... я...

Вона піднімає копито, перериваючи мене.

— Слова непотрібні, Твайлайт. Повертайся у свій час. Начаклуй це закляття. Це все, що мені потрібно для задоволення. Хай тобі щастить.

Я знаходжу рішучість для керування магією, що потрібна для повернення в мій час, значно легше, ніж очікувала. Лють у цьому випадку стає доволі корисним стимулом. За мить до того, як ми зі Стар Свірлом зникаємо, я чую останнє слово принцеси Спаркл:

— Дякую.

Ми зі Стар Свірлом з'являємося в нашій часовій лінії, у той самий вечір, з якого я відбула. Мене майже миттєво просочує злива. Я й забула, що на цю ніч було призначено зливу.

— Не забувай, що ми не можемо лишатися тут надовго, — каже Стар Свірл, підвищуючи голос, щоб перекричати негоду. — Елементи зрозуміють, що я повернувся, і що ми працюємо разом. Я не хочу бути присутнім при цьому.

Я киваю йому, але думаю зовсім про інше. Є сотні заклять, що можуть блокувати дощ, але я не чаклую жодне з них. Здається правильним дозволяти йому лупити мені по спині, просочуючи наскрізь і змушуючи мене тремтіти посеред вулиці. Доречна спокута за те, якою дурною я була весь цей час.

Я марширую вулицями, доки ми не доходимо до дверей Азалії, а тоді починаю гупати в них. Добре, що вона вдома; у моєму нинішньому психічному стані я могла б просто вирвати двері з пройми, щоб дістатися до того, що я хочу. Але Азалія відкриває їх, із подивом дивлячись, як я стою за ними, немов це якась похмура пародія

на ту ніч, коли я запросила її прогулятися по поверхні ставка. Коли я зробила все, щоб запевнити її, що вона не просто якась звичайна поні, хоча весь цей час вона знала напевне, що це не так. Хоч і не з тих причин, про які думала я.

— Твайлайт? Ти що робиш під дощем? Застудишся ж. Заходь всередину, — каже вона, жестом запрошуючи мене.

Я стою під зливою, як і стояла.

— Ти не завжди була чим?

Азалія закликає, і цього мені достатньо, щоб підтвердити, що принцеса Спаркл сказала мені цілковиту правду.

— Будь ласка, Твайлайт, я збиралася...

— Ти не. Завжди. Була. Чим? — знову питаю я.

— ...поні.

Світ розсипається навколо мене. Я довіряла їй. Я кохала її.

— Отже, ти весь цей час брехала мені. Про все, — кажу я, і смертельний спокій мого тону приховує мою справжню лють.

— Ні, я ніколи не брехала тобі, — намагається заперечити вона.

Зараз доречно було б розсміятися їй в обличчя від такої абсурдної заяви, але я просто не можу викликати в себе веселість.

— Оце ти ляпнула.

— З того, що я тобі казала, ніщо не було неправдою, — намагається пояснити мені Азалія. — Присягаюся, Твайлайт, я просто... не казала про деякі речі.

— Деякі? Деякі? Наприклад, той факт, що ти довбаний чейнджлінг? Такі дрібниці? — кричу я на неї.

— ТАК! — кричить вона у відповідь мені в обличчя. — Я саме збиралася тобі це сказати, коли Рейнбоу Деш перервала нас і сказала, що тобі треба побити їхню зграю, але чомусь я вирішила, що це не найкращий час, щоб про це згадувати! Все, що я відчуваю до тебе... це все справжнє. Все до останку. Я Азалія, Твайлайт. Можливо, я не народилася нею, але я пам'ятаю все, що вона пережила. Я нікому не казала, чим я була, тому що боялася того, що поні можуть зробити зі мною, якщо дізнаються.

— Так у чому саме полягав твій план?

— *Нема* в мене ніякого плану, — каже вона, її сльози починають мішатися з дощовими краплями. — Я не *планувала* жити у Понівілі після вторгнення. Я не *планувала* закохатися в тебе, це просто сталося. Я просто живу день за днем, як і всі поні.

Я дивлюся на неї, пильно дивлюся, і намагаюся досягнути обман, що вона застосувала проти мене. Може, він був виправданий?

— А твої батьки?

— Вони не знають. Вони поховали свою доньку майже рік тому, і вони ненавидять чейнджлінгів. Вони просто... Я хотіла, щоб вони могли рухатися далі.

— Ти не сумуєш за ними?

Вона довго з недовірою дивиться на мене.

— Я сумую за ними кожного дня, — тихо каже вона. — Твайлайт, ти маєш рацію. Я була чейнджлінгом. Королева Кризаліс відправила мене в Понівіль, щоб спостерігати за тобою та твоїми подругами. Я непомітно спостерігала за тобою, дізнавалася інформацію про тебе й те, що ти любиш. У цьому не було нічого особистого, це була просто місія.

— Отже, ти переслідувала мене.

— В певному сенсі, — підтверджує Азалія. — Потім, після вторгнення, Елементи перетворили мене, ну, на мене. Я отримала нову точку зору на всі мої спогади про тебе, нове розуміння того, що ти собою являєш. Так я й почала закохуватися в тебе.

— Це просто капець якийсь, Азаліє.

— Думаєш, я цього не знаю? Саме тому я сама ніколи й не підходила до тебе, — каже вона. — Я думала, що якщо триматимуся подалі від тебе, це просто мине. Потім Еплджек спитала мене, чи хочу я сходити з тобою на побачення всліпу, ну а решту ти знаєш. Я була просто нудною, нецікавою маленькою пегаскою. Нічого особливого. Саме через це я й обрала на початку цю особистість. Я б була настільки простою й нудною, що ніхто б на мене й не поглянув зайвого разу, особливо ти. А потім ти поглянула. — Азалія падає навколішки у дверях, і я входжу всередину з-під дощу.

Я мимоволі тягнуся до неї, але моє копито зупиняється в кількох дюймах від її боку.

— Одного разу хтось мені сказав, що кожен чейнджлінг мав наказ вбити мене. — Азалія згортається трохи сильніше й затуляє обличчя копитами. — Ти теж?

— Цього ніколи не сталося. У мене ніколи не було нагоди зробити це, не розкриваючи себе.

— А якщо б була?

Вона не відповідає. Це каже мені все, що треба знати, але я хочу почути це від Азалії.

— Азаліє...

— Так, авжеж! Я б тебе вбила. Тепер ти задоволена?

Анітрохи.

— Тоді що означало все те у лікарні? Чому ти удавала, що шокована тим, через що я пройшла?

— Удавала? Я нічого не удавала. Я знаю, на що саме здатна королева чейнджлінгів, і те, що ти вирішила стати цим... — Вона здригається. — Думка про це досі мене лякає.

— Але ти мала знати, що зробить зі мною отрута чейнджлінгів. Ти не мала питати мене про те, що спитала, — наполягаю я. Я розумію, що тут вже не той масштаб, як у мого початкового обвинувачення, але я не задовольнюся, якщо не зможу пришити їй хоч щось.

— Я не знала, що тобі впорснули отруту чейнджлінгів.

— Медсестри не сказали тобі про це, перш ніж впустити до мене?

Азалія гірко всміхається.

— Ніхто мене до тебе не впускав. Я сама прокралася. Я ж казала, що можу бути непомітною, коли хочу. Я, врешті, все життя тренувалася, і я вирішила, що хочу побачити тебе попри лікарняне рішення лишити тебе в карантині, — каже вона. — Це була моя помилка.

— Далеко не єдина. — Я заплющую очі й роблю кілька глибоких вдихів. Копито торкається моєї спини, і я бачу Стар Свірла, що стоїть і дивиться на мене зі співчуттям та очікуванням. Але він нічого не каже. Я лягаю поряд з Азалією і гладжу її спину й крила. Вона відкриває обличчя, щоб подивитися на мене.

— Ти... Ти не сердишся на мене? — питає вона.

— О, не зрозумій мене неправильно, я розлючена. Ти все-таки брехала мені, Азаліє, хай навіть і в формі недомовок. Але я готова обговорити це з тобою, перш ніж вирішувати, чи пробачу я тебе, — каже я.

— Чому? — питає вона, відверто не розуміючи. — Ти ж не можеш сказати мені, що стала б зустрічатися зі мною, якщо б я відверто тобі про це розповіла з самого початку.

— Ні, мабуть, ні, — погоджуюся я. — І це було б найбільшою помилкою в моєму житті. Зажди, а Кікі весь час знала про всю цю справу з чейнджлінгами?

— Звичайно. Я зустрічалася з Клауд Кікер, тому їй було цілком логічно набути вигляду поні, яку могли б бачити зі мною, і це не викликало б підозри. Але вона з повагою поставилася до мого рішення не розповідати іншим поні, ким я була. Хотілося б мені мати таку поні, як Клауді, яка б могла заступитися за мене.

— Може, таке досі можливо. Послухай мене, Азаліє, якщо ми залишимося разом, і це ще велике «якщо», — більше ніякої брехні. Ти маєш відкритися перед містом і моїми подругами.

— Але що як вони ненавидітимуть мене за те, ким я була?

— Тоді їм доведеться мати справу зі мною. Чим довше ти чекаєш, тим важче буде, і...

Мене перериває спалах амулету Стар Свірла. Він дивиться на нього, потім знову на нас, і зітхає.

— Я загину від удару блискавки через п'ять хвилин. Ми повинні йти.

— Що, всередину? Які шанси того, що...

— Безкінечно малі, так, — каже він, перериваючи Азалію. — Саме це особливо дратує, коли маєш справу з супротивником, який маніпулює долею та ймовірністю.

— Вибач. Здається, це має бути дуже боляче, — кажу я.

— Ну, альтернативою було б стояти тут і слухати, як ви розмовляєте про ваші відносини. Тож, у порівнянні з цим, не так вже й

погано, — каже він.

Я заkochую очі та обертаюся до Азалії.

— Я маю йти, але присягаюся, що я повернуся, і ми закінчимо це. Можеш зробити мені послугу? Попроси дівчат зустрітися зі мною в кантерлотському палаці цими вихідними. Має статися дещо велике, і мені буде потрібна їхня допомога.

— Звичайно, Твайлайт. Ми будемо там.

— Ні, *вони* будуть там. Я не хочу втягувати тебе в це більше, ніж вже втягнула, — кажу я. Вона хмуриється від цих слів, але не сперечається. Перш ніж піти, я підтягую її обличчя до мого й цілую. Я відриваюся, коли чую, що Стар Свірл нетерпляче тупає копитом позаду мене. — Гаразд, гаразд, повертаємося на базу.

Стар Свірл не марнує ані миті. Його ріг засвічується, і за мить ми зникаємо з ганку будинку Азалії.

Замість того, щоб з'явитися в печері у часовій лінії Фенріра, ми опиняємося в прекрасному коридорі. Я впізнаю в ньому кантерлотський палац, але він прикрашений не так, як я його пам'ятаю.

— Де ми? — питаю я.

— У кантерлотському палаці, — каже Стар Свірл, підтверджуючи мою підозру. — Краще було б спитати «коли ми». Вітаю в минулому.

Велика довбанута сімейка

— В минулому?

— Так, у моєму часі, — підтверджує Стар Свірл, починаючи йти по коридору.

— Зажди, тоді ми, виходить, знову в нашій основній часовій лінії, так? Хіба Елементи не прийдуть за нами сюди?

— Ми не в нашій часовій лінії, це ще одна паралельна. Їх створює *не тільки* невдала спроба Регалій зупинити катастрофи, що призводять до кінця світу. Що б ми тут не зробили, це не повинно вплинути на майбутнє, і це одна з корисних властивостей альтернативних часових ліній. За межами нашої ми зможемо виграти принаймні кілька годин.

— Тоді з чого відгалужується ця? — питаю я.

— Я створив її. Ця ідея виникла в мене, коли мій двійник з альтернативного всесвіту з'явився, щоб забрати мою версію светра, який він загубив. Тому я зробив те ж саме. Хоч вона технічно й не наша, але вони практично ідентичні.

— Ти створив цілий всесвіт, щоб замінити один светр?

— Ну, вибору не було — або так, або сказати Луні, що я загубив светр, який вона подарувала мені на Свято Зігріваючого Вогню. Як на мене, вибір був простий.

— То чому ми тут?

— Тому що мені потрібні кілька речей. Найголовніша з них — сон.

— Фундаментальні підривні сили всесвіту полюють на нас, а ти хочеш подрімати? Наскільки ти постарішав, доки мене не було? —

Стар Свірл не встигає удостоїти мене відповіддю, оскільки чіпляється за пагорбок на килимі й падає. Я ледве встигаю підхопити його магією та поставити на копита. Його ноги продовжують тремтіти навіть тоді, коли вже давно мали б припинити. Коли я це розумію, то швидко жалкую про те, що щойно сказала. — Гей, вибач. Ти втратив багато крові, а потім двічі перемістив нас між альтернативними всесвітами, тож, гадаю, мені не варто було так на тебе тиснути.

— Я радий, що ти принаймні усвідомлюєш, наскільки ти нездогадлива й нечуйна, — каже він. Його коліна досі тремтять, тому я без слів підступаю, щоб підтримати його. Із дотиком я відчуваю, як тремтячі м'язи уздовж його тулуба починають розслаблятися.

— Ох, ну і холодно ж у вас тоді в коридорах було. Не проти, якщо я об тебе трохи погріюся?

Він обертає голову до мене, і його погляд — це достатня подяка для мене.

— Так, я не проти.

Так ми і йдемо далі, доки не доходимо до подвійних дверей з вишуканим різьбленням, хоч я й не пригадую, щоб вони були там у моєму часі.

— Мій особистий кабінет. Ніхто окрім мене не може відчинити ці двері, — каже Стар Свірл. Його риг світиться, і двері зі скрипом відчиняються. Всередині камін з, наскільки я розумію, вічним вогнем, освітлює фантастичний кабінет. Книжкові полиці, розташовані понад усіма стінами, піднімаються до самої стелі, між ними видно лише кілька смужок зелених шпалер, настільки темних, що вони легко можуть здатися чорними. У кутку стоїть стіл, всю його поверхню вкривають розкидані папери.

Але все це не може відволікти мою увагу від молодой, темно-синьої єдиноріжки, яка залякло стоїть посеред кімнати, винувато дивлячись на нас і тримаючи в роті фляжку. Довгу мить ніхто з нас

нічого не каже, лише відблиски вогню танцюють у гриві кобили, чорній, але всіяній цятками сірого.

— Тато? — нарешті питає вона.

— Тато? — більш скептичним відлунням повторюю я.

— Шутінг Стар, — каже Стар Свірл. — Скажи мені, що це не та фляжка, яку я тримаю в нижньому ящику.

Вона вагається.

— Це... не та фляжка, яку ти тримаєш у нижньому ящику.

— Тоді чому на її боці викарбувані мої ініціали, С.С.? — питає він.

Вона криво всміхається.

— Це й мої ініціали теж.

— Тобі п'ятнадцять! Ти недостатньо доросла, щоб пити. Та ще й тягати спиртне з мого столу? Про що ти думала?

— Але ж *таааааТУ!*

Я рефлекторно затуляю вуха. Королівське Кантерлотське Ниття: воно існує, і воно жахливе.

— Навіть чути не хочу. Ти занадто молода, щоб...

— Це нечесно! Ти вже робив всякі божевільні речі в моєму віці! Тітонька Тія мені розповідала! Я теж хочу пригод! Коли вже буде моя черга?

— Коли будеш готова, Старрі. Обіцяю, одного дня я...

— Але я вже готова! Я знаю всякі закляття! Я можу тобі допомагати! Чому ти не дозволяєш мені піти з тобою? — Тільки зараз вона помічає мене, і впивається сердитим поглядом. — І хто це така?

— Поні, яка вміє триматися під тиском, — на мій подив, випалює у відповідь Стар Свірл. Це, мабуть, найприємніша річ, що він колись казав про мене.

Шутінг Стар ще сильніше звужує очі.

— Ну, я її ненавиджу.

Чудовий початок відносин.

— **МАМО!** — кричить Шутінг Стар, знову зриваючись на цей голос. — **БАТЬКО ПОВЕРНУВСЯ З МАЙБУТНЬОГО, І ПРИВІВ З СОБОЮ ЧЕРГОВУ ДІВКУ!**

— Гей! — протестую я, але марно. Шутінг Стар біжить до виходу з кімнати.

— Кинь фляжку, — каже Стар Свірл. Шутінг Стар обертається до нас з розлюченим поглядом і випльовує фляжку йому під ноги, перш ніж вийти з кімнати. — Пробач за це, Твайлайт. Моя донька іноді просто нестерпна. Це в неї, мабуть, від матері.

Я з неабияким зусиллям стримую язика.

— Коротше кажучи, — продовжує він, — говорити буду я. З Луною теж може бути важко.

— Знаю, — кажу я. Я вже мала з нею справу.

— Ти мала справу зі своєю Луною. — Перш ніж я встигаю спитати його, що він мав на увазі, двері на іншому боці кімнати відчиняються від сильного удару, і всередину заходить велика чорна алікорниця, яку я не одразу впізнаю.

Можливо, якщо б Найтмер Мун скинула свій обладунок, вона б виглядала саме так. Замість того, щоб бути на голову нижче за Селестію, ця поні настільки ж висока та струнка. Мені доводиться помотати головою, щоб припинити розглядати гриву, яка мерехтить

всіма зірками космосу. Я навіть не впевнена, чи не є це його зображенням в реальному часі.

— Луна? — питаю я раніше, ніж встигаю подумати.

— Для тебе *принцеса* Луна, простолюдко, — відповідає вона. Ну і хто казав, що не буває другого шансу зіпсувати перше враження? Вона обертається до Стар Свірла, але потім знову дивиться на мене. — Чому ми впізнаємо тебе? Ми не пригадуємо, щоб ми тебе зустрічали.

Я хмурюся. Вона поки що *не повинна* мене знати.

— Я... не важлива. Не хвилюйтеся, я прийшла сюди не для того, щоб увести у вас Стар Свірла.

— Немов ти могла б зрівнятися з богинею, — каже Луна. — Маєш рацію, ти дійсно неважлива. — Вона знову повертає увагу до Стар Свірла. — Ще одна твоя супутниця у подорожі? Гадаю, вона не найменш приваблива з тих, кого ти приводив.

— Гей, нічого такого... — намагаюся протестувати я.

— Нам чудово відомо, що він тобою не цікавиться у цьому плані. А тепер замовч, доки тебе не спитають, — каже Луна, перериваючи мене. Вона продовжує розмову зі Стар Свірлом. — Хоча вона більш зарозуміла, ніж інші. Тебе дійсно тягне до таких.

— Послухай, Лунатику...

— Улесливість тобі не допоможе. Ти в курсі, в який час повернувся?

— Не зовсім, — визнає Стар Свірл. — Закляття повернення, що я використовую, має точність плюс-мінус кілька днів.

— І цим ти виправдовуєш те, що **ПРОПУСТИВ НАШУ РІЧНИЦЮ?** — кричить вона. Я передумала. Я зовсім не проти того, щоб мене ігнорували протягом решти цієї розмови.

— Ох. Ох, Лу, мені так прикро. Це було випадково. Я просто використаю ще одне закляття, щоб повернутися назад, і...

— Не в тому суть! Справа не тільки в тому, що ти був відсутній, а скоріше в тому, що ти взагалі про це забув. Не все можна виправити подорожами в часі. — Луна фиркає. — Сподіваюся, ти хоча б плануєш надолужити мені це сьогодні вночі.

— Емм... я, власне, не можу лишитися надовго. Я просто заскочив сюди подрімати і взяти деякі речі, а потім збирався знову піти. Хотів би я мати змогу все пояснити, але...

— Знання про майбутнє. Я вже втомилася чути від тебе це виправдання щоразу, коли ти не бажаєш мені щось казати про те, куди ти зникаєш, або чому так цікавишся моїми Регаліями, — каже Луна. Її гнів стихає на очах. — Я просто сумую за тобою, Стар Свірле. Останнім часом ми рідко бачимося. Шутінг Стар теж за тобою сумує. Вона росте так швидко, а мені з вами лишилося так мало десятиліть. Я хотіла б використати цей час якомога краще.

Я прикушую губу. Наскільки мені відомо, після цього вони більше ніколи не побачать одне одного. Коли, власне, Стар Свірл зник? Прикро, що я не подумала спитати.

— Обіцяю тобі, Лунатику, ми обов'язково це надолужимо. Просто не зараз.

— Не забудь про це, — каже Луна, і розвертається, щоб піти. Вона знову кидає погляд на мене. — Вибач, що не спитала твоє ім'я. Гадаю, мій час не вартий того, щоб його запам'ятовувати. — Ну і що мені на таке відповідати?

Коли вона йде, Стар Свірл засвічує свій ріг і дістає дорожню скриню з ніші, що була схована за однією з книжкових полиць. З усієї кімнати до скрині починають злітатися різні дрібниці, огорнуті його світлом. Намети, спальні мішки, коробки, в яких, згідно з написами, знаходилася їжа, і все інше, що може знадобитися для довгої подорожі. Захлопнувши скриню, він розкладає диван.

— Зроби мені послугу, Твайлайт, розбуди мене десь за годину. Нам треба буде йти.

— Звичайно. — Я всідаюся у крісло неподалік, а він вкривається ковдрою і швидко засинає. Мені нічого не лишається, окрім як дивитися на вогонь, що гіпнотично танцює в каміні, доки мої повіки теж не починають важчати.

— Твайлайт, прокидайся.

Мої очі різко відкриваються.

— Шо?

— Ти мала розбудити мене за годину. Вже минуло дві. Нам треба поквапитися, доки Елементи не знайшли нас, ходімо, — каже Стар Свірл.

Я потираю щоку, щоб позбавитися відбитку копита, на яке я спиралася уві сні, і стираю невеличкі сліди слини з куточків рота. Помотавши головою, щоб розігнати рештки сну, я зводжуся на копита й огортаю скриню Стар Свірла своєю магією. Вона важча, ніж я очікувала, але я піднімаю її і йду за ним.

Луна чекає на нас у коридорі. Вона стукає у двері неподалік.

— Шутінг Стар, виходь попрощатися з батьком. — Двері не відчиняються. — Юна кобилко, я не дозволю тобі зачинятися у своїй кімнаті й ховатися від інших поні лише тому, що ти засмучена тим, що він йде. Така поведінка негідна й нікчемна. — Досі ніякої реакції.

— Та нічого, Луно, — каже Стар Свірл, підступаючи до неї, щоб потертися своєю щокою об її. — Хотів би я лишитися, доки вона не заспокоїться, але я мушу йти. Я принесу їй якийсь сувенір.

— Гаразд. Бережи себе, Стар Свірле. І будь обережний. Наступного разу я змушу тебе виконати твою обіцянку, — відповідає Луна, тручись у відповідь. — І ти прощай, інша поні. Навряд чи ми зустрінемося знову, але постарайся не дозволити моєму чоловікові зробити щось занадто дурне.

— Прощайте, Луно, — кажу я.

— Повторюю, *принцеса* Луна. Я закрию очі на цю обмовку, але більше не звертайся до мене неналежним чином. Тобі не сподобається бути у мене в немилості. — Я лише киваю. У цьому вона точно не помиляється.

Закінчивши з прощаннями, Стар Свірл засвічує свій ріг, і ми зникаємо з чергового світу.

Цього разу ми прибуваємо до нового замку, тягнучи з собою скриню. Я не одразу розумію, чому він такий знайомий. Я вже була тут.

— Що це за місце?

— Літній палац Луни та Селестії, гадаю, — каже Стар Свірл. — У мене не було особливого вибору. У нас доволі мале вікно між невдалою спробою Селестії вигнати Найтмер Мун і моментом, коли вони знищують цю часову лінію. Треба поквапитись.

Попри невідкладність, я вагаюся. Тепер я згадала. Це зруйнований замок, де ми з подругами вийшли проти Найтмер Мун, от тільки це на тисячу років раніше. Спогад приносить з собою весь супутній вантаж тієї ночі, і те, скільки разів ми були близькі до смерті. І як мені доведеться робити це знову, тільки без підтримки Елементів.

— Стар Свірле, зажди. Я не... Я не знаю, чи дійсно зможу це зробити, — кажу я. Тепер, коли я сказала це, сумніви починають

кипіти в моєму розумі.

— Ти чекала *дотепер*, щоб це вирішити? — питає Стар Свірл. — Візьми себе в копита, у нас часу обмаль.

— Але, може, є інший спосіб владнати справи з Елементами. Може, ми могли б просто поговорити з ними? Дійти якоїсь угоди чи компромісу? Навіть якщо вони погані, нам варто хоча б спробувати.

— Ти просто боїшся? Чи Елементи нарешті й до твого мозку добралися? — питає Стар Свірл.

— Та припини, Стар Свірле, це ж абсурд. Я просто кажу, що нам варто розглянути інші можливості. Можливо, є менш небезпечний спосіб.

— Все, що ми робимо, небезпечно. Повертатися до королеви Спаркл було небезпечно, але ми це подолали. У мене є мій амулет, я впевнений, що зі мною все буде гаразд, і тебе я теж збережу.

— Не буде з тобою все гаразд! — Вся та провина, що я відчувала, мовчки спостерігаючи за розмовою Стар Свірла та Луни про їхнє майбутнє, раптово рвонула назовні. — Це вже не той випадок, коли ми пішли в іншу часову лінію і ти знав, що повернешся в минуле, тому що це вже сталося таким чином, — кричу я на нього. Мені дійсно не варто казати те, що я збираюся. — Цього разу я вже знаю, *що ти ніколи не повернувся!*

У Стар Свірла відпадає щелепа.

— Що? — каже він.

— **ЩО?!** — кричить скриня.

Ми зі Стар Свірлом замовкаємо, нашу незгоду змінило спільне нерозуміння.

— ...Стар Свірле, це якась магічна балакуча скриня? — питаю я.

— Ні. Звичайна. — Його ріг починає світитися, і він хмуриється, коли віко скрині піднімається.

— Емм... привіт знову, тату, — каже Шутінг Стар. Більшість запасів, що ми зібрали, досі там, але вона згорнулася у вільному місці серед них і «зайцем» прибула з нами.

— Шутінг Стар, — каже Стар Свірл, ледве стримуючи гнів у голосі. — Ти хоч розумієш, що ти щойно зробила?

— Цього разу я йду з тобою. Я старша, ніж ти був, коли подорожував у часі, і я хочу піти.

— Ти зараз повернешся у свій час і чекатимеш на мене там. Це не обговорюється.

— Але вона щойно сказала, що ти не повернешся!

— Я... Я... — Він не може придумати гідну відповідь на це.

— Я без тебе не повернуся, і ти нічого з цим не поробиш, — каже вона. Вона вилазить зі скрині та стає чотирма зухвалими копитами на кам'яну підлогу.

— Вона ж помиляється, так? Тобто ми ж можемо повернути її туди, де вона має бути, а потім знову скочити сюди, так? — пропоную я.

Стар Свірл стогне, зважуючи наявні варіанти.

— Не думаю. Відрізок часу, на який я цілився, і так був дуже малий. Якщо я спробую повернути її так, щоб ми не перетнули шлях самим собі, я можу взагалі промахнутися.

— Ха! Тоді тобі доведеться дозволити мені лишитися! — каже Шутінг Стар з тріумфуючим сміхом. Її зухвала посмішка зникає, коли вона бачить, як люто дивиться на неї Стар Свірл. — А хоча я могла б просто сховатися в якійсь коморі.

— І ризикувати лишитися тут, коли Елементи вибухнуть? Я так не думаю. Щоб ні на крок не виходила з мого поля зору, зрозуміло?

— О, тату, дякую-дякую-дякую! Ти найкращій! — кричить Шутінг Стар, підбігаючи його обійняти.

Він зітхає.

— Я сподівався, що тобі ніколи не доведеться побачити свою матір з цього боку.

— Мама теж прийшла? Але ж я чула, як ти прощався з нею перед відбуттям.

— Ем... — втручаюся я. — Чи варто нам розповідати їй про це?

— Та що вже тепер. Якщо вона вимагає, щоб до неї ставилися, як до дорослої, я не бачу причин захищати її від цього, — відповідає Стар Свірл. Він теж обіймає Шутінг Стар, а тоді опускає її на землю і з похмурим обличчям кладе копито їй на плече. — Шутінг Стар... через багато-багато років після того, як ми обоє померли, Луна стала дуже нещасною поні. Вона зробила дещо дуже жахливе, про що ти ніколи, нізащо не повинна їй казати, коли повернешся додому. Ти абсолютно впевнена, що хочеш знати про це?

— Так, я хочу знати, — каже Шутінг Стар. Вона намагається набратися хоробрості та сказати це з силою, але легке тремтіння її голосу видає, що насправді вона боїться.

— Ну гаразд. Вона намагалася вбити тітку Тію і влаштувати вічну ніч. Ми в тій лінії часу, де Селестія не змогла її зупинити.

Шутінг Стар хитко відсахується й падає навколішки від цього одкровення, її обличчя шоковане.

— Ні... Ти мені брешеш, щоб я погодилася повернутися з тобою. Матуся б ніколи... — Її голос затихає, коли вона бачить, як серйозно Стар Свірл дивиться на неї.

З кінця коридору, з-за дверей тронної зали, долинає гучний удар. Коридор тремтить, і ваза на п'єдесталі неподалік падає й розбивається об підлогу. Стар Свірл киває на двері.

— Йди сама поглянь. — Він починає йти геть, але Шутінг Стар стоїть, немов прирісши до місця.

— Я не... Гадаю, тепер я хочу, щоб ти повернув мене додому, — каже Шутінг Стар. Вона тремтить.

— Співчуваю. Тобі варто було подумати про це, перш ніж лізти з нами. Можливо, коли ти побачиш це, то зрозумієш, що дії мають наслідки, — каже Стар Свірл, не обертаючись.

— Стар Свірле, вона нажахана, — кажу я.

— Так і треба. Якщо б я міг повернути її додому й безпечно повернутися сюди, я б зробив це незалежно від її бажання. Тобі так хотілося пригод? Ну, отакі вони іноді бувають.

— А ти не можеш... Не знаю, повернутися на кілька років назад і допомогти їй не стати злою? — питає Шутінг Стар.

— Ні, я ж сказав тобі, дії мають наслідки, навіть з подорожами в часі. А тепер ходімо, ми й так згаяли достатньо часу через тебе. — Він стоїть спиною до нас, чекаючи. Я заспокійливо кладу копито їй на плече й киваю з легкою підбадьорливою посмішкою. Зглитнувши, вона робить нерішучий крок, потім ще один, і скоро вже йде за ним, а Стар Свірл знову починає йти по коридору, досі не озираючись на свою доньку. Я хмурюся й забігаю трохи вперед, щоб тихо прочитати йому нотацію, але щойно я обганяю його, мої плани миттєво змінюються.

На обличчі Стар Свірла вираз нестримного болю та страху. Він з відчаєм дивиться вперед і повільно, рівномірно дихає ротом. Я впізнаю ранні ознаки приступу паніки, коли бачу їх. Коли я проходжу повз нього, він кидає на мене благальний погляд. З двох моїх супутників Шутінг Стар менше налякана тим, що може статися в цій подорожі. Я роблю своє обличчя якомога більш нейтральним і злегка киваю йому.

«Якщо щось станеться, я поверну її», — одними губами кажу я. Якусь мить я не впевнена, чи він зрозумів мене, але коли він посміхається, я розумію, що повідомлення дійшло до нього.

Ми зупиняємося перед дверима. Я чую болісний скрик принцеси Селестії. Стар Свірл глибоко вдихає і збирається з духом, перш ніж обернутися до нас.

— Так, встановимо деякі ґрунтовні правила. Я не знаю, наскільки добре вона пам'ятатиме Шутінг Стар або мене, і чи пам'ятає вона взагалі, і чи їй це не все одно. Твайлайт, якщо я скажу, щоб ти тікала, ти хапаєш Шутінг Стар і тікаєш тим шляхом, яким ми щойно прийшли. Якщо дістанешся до точки, де ми увійшли до цієї часової лінії, слід там має бути достатньо свіжим, щоб ти могла його прослідити до того альтернативного минулого, яке ми щойно покинули.

Я киваю, але Шутінг Стар не може не поставити питання, відповідь на яке я вже знаю.

— А ти, тату?

— Я лишуся й затримаю Найтмер Мун настільки, наскільки зможу.

— Що? Ти ж не очікуєш, що я...

— Саме цього я від тебе й очікую. — Він міцно обіймає свою доньку. — До того ж, якщо я повернуся без тебе, твоя мама мене все одно вб'є. Але я не думаю, що до цього дійде. — Він не може цього знати напевне. Ми троє дивимося на двері, доки відтягувати відкривання більше неможливо. Настає момент істини.

Ми відчиняємо двері й бачимо напівзруйновану тронну залу, а в ній чорну, як сама ніч, алікорницю, що схилилася на побитим тілом іншої. Трохи осторонь сильно поранений гвардієць-пегас лежить у калюжі власної крові й щосили намагається не втратити свідомість

через жахливі порізи та рани, що вкривають його бік, його біле хутро та пір'я замазані червоним.

— Ти зухвале мале лоша, — шкіриться Найтмер Мун. — Ти дійсно вважала, що Регалії спрацюють проти мене? Вони — моє створіння! — Самі п'ять гривен розкидані по підлозі навколо неї, вони блимають і грізно іскряться. Я не впевнена, чи це лише через невдачу, або ж тому, що вони от-от вибухнуть. Ця ситуація напрочуд дисгармонійна.

— Сестро, благаю, подумай...

— Я думала. Роками я терпіла, сподіваючись, що наступне покоління зрозуміє. Оцінить. Але весь цей час вони були під твоїм впливом. Та більше так не буде! — Вона тупає копитом у кількох дюймах від обличчя Селестії. Селестія намагається підвестися й відсунутися, але скрикую від болю, ступивши пораненою ногою, і знову падає на коліна. Тим часом гвардієць намагається дотягти своє зламане тіло по підлозі до неї, немов сподівається врятувати її завдяки самій лише рішучості. Коли Селестія бачить у ньому ознаки життя, її очі наповнюються страхом і болем.

— Гаразд, Луно, ти перемогла. Можеш не припиняти свою ніч, можливо, ми могли б обговорити це пізніше. Тільки дозволь мені та Глоуї піти.

Глоуї? Я швидко згадую історію, що Селестія колись розповіла мені, про те, як її сина було вбито при повстанні Найтмер Мун. Здається, ми прийшли занадто пізно, щоб хоч когось із них врятувати.

— І дати тобі шанс відновити сили, щоб ти знову спробувала мене вбити? Я так не думаю. Але не хвилюйся, якщо Монінг Глоу виживе, я дуже, дуже добре про нього подбаю. Коли я закінчу з ним, він плюватиме на твоє ім'я й визнаватиме мене єдиною справжньою королевою Еквестрії. Але тобі, на щастя, не доведеться це побачити. — Її магія піднімає зазубрений обсидіановий спис, і очі Селестії розширюються. — Настав час твоєму сонцю сісти востаннє.

— Мамо! Ні! — кричить Шутінг Стар. Троє поні одночасно дивляться на нас.

— Оце вже цікаво, — каже Найтмер Мун. Вона зупиняється на мить, потім встромляє списа глибоко в груди Селестії й лишає його там, кров тече зі смертельної рани, а вона знову обертається до нас. — Прийшов приєднатися до мене в новій, покращеній Еквестрії? Ти навіть привів Шутінг Стар, я пам'ятаю, коли вона була в такому віці. А це хто?

— Я Твайлайт Спаркл, — кажу я. Найтмер Мун хмуриться й замислюється.

— Дивно, ти чомусь здаєшся мені знайомою. Ти одна з моїх учнів?

— Я учениця принцесі Селестії, не ваша.

— Ти впевнена? — питає Найтмер Мун. Вона вказує на принцесу Селестію, недбало спостерігаючи, як та, хапаючи повітря, повільно тягнеться до Монінг Глоу. — Гадаю, тобі варто знати, що її клас розпущений назавжди. А ти, Стар Свірле, не кажи, що й ти теж прийшов мене зупинити. Я вже була твоєю вдовою, і без вагань стану нею знову.

— Ні, я не збираюся битися з тобою. Насправді нам потрібна твоя допомога. Твої Регалії поставили під загрозу всю Еквестрію в усіх часових лініях, у тому числі й у нашій. Власне кажучи, ця лінія існує лише тому, що Селестія вдало вигнала тебе на місяць у нашій.

— То ти це збиралася зі мною зробити, сестро? Усунути суперницю, не нашкодивши твоїй самопроголошеній праведності? Можливо, ми не настільки різні, як я вважала. — Найтмер Мун наносить Селестії удар в бік, який вибиває з неї повітря. Вона хрипить і кашляє, кривава слина падає на підлогу перед нею. Але вона ігнорує Найтмер Мун і продовжує потроху штовхати себе вперед на очах у залякної від жаху Шутінг Стар. — Що ж, я не бачу причин

перейматися через вашу часову лінію. Гадаю, я маю подякувати Регаліям за те, що дали мені правити цією.

— Не квапся з подякою. Краще глянь, що вони тепер роблять.

Всі погляди у залі обертаються до Регалій на підлозі, які стали ще гірше. Кам'яна підлога починає викривлятися й тріскатися від сили, що витікає в неї. Найтмер Мун хмуриться й тягнеться до них, але одразу ж відсмикує копито, коли стріла лютої чорної магії жалить її.

— Що відбувається? Припиніть це негайно, — наказує вона, без видимого результату.

— Ми не можемо це зупинити, не в цій лінії. Ти можеш або померти правителькою приреченої Еквестрії, або допомогти нам врятувати альтернативну, — каже Стар Свірл.

Найтмер Мун переводить погляд між Регаліями та своєю смертельно пораненою сестрою, а потім розлючено кричить від того, що її позбавили перемоги в останню мить. Вибух темної магії з її рогу знищує трон, який вона сподівалася проголосити своїм. Спустивши пару, вона знову відступає, і її голос миттєво набуває крижаного спокою.

— Тоді, гадаю, вибір у мене невеликий. Гаразд, я отримаю хоч трохи задоволення, знаючи, що, якщо я не зможу її отримати, Еквестрію охопить полум'я та темрява. — Вона знову дивиться на мене, і раптово на її обличчі виникає упізнання. — Зажди, ти сказала «Твайлайт Спаркл»?

Це доводить мене до сказу. Як Луна та Найтмер Мун можуть знати мене за багато сотень років до мого народження?

— Так, а що?

Вона обертається до Стар Свірла.

— Та Твайлайт Спаркл, про яку тобі снилися кошмари?

Я теж обертаюся до нього, нічого не розуміючи. Чого б йому бачити кошмари про мене після того, як він повернувся з мого часу? Єдине, від чого вони могли у нього виникнути, так це від тієї іншої часової лінії, де інша я... тримала Луну... щоб вона...

Ох, копать моє життя.

— Гадаю, сталося невеличке, ем, непорозуміння. То була не зовсім я. Тобто в якомусь сенсі я, але я ніколи цього з вами не робила. Щоразу, як ми займалися сексом, це було цілковито за взаємною згодою, присягаюся.

— Ти *спала* з *моєю матір'ю*?! — кричить Шутінг Стар.

— Ні! Ну, так, але це нормально. І ти, і твій батько були мертві.

— Як це *взагалі* хоч щось покращує?

— Годі тобі, Шутінг Стар, не треба бути такою гидливою, — каже Найтмер Мун. — Ця кобила явно має великий потенціал щодо темряви й сили. Чому б мені було не взяти собі таку коханку? Як прикро, що ти стала ученицею Селестії, а не моєю. Я могла б зробити з тебе щось величне. — Я кривлюся. Гадаю, мені більше б сподобалося, якщо б вона мене ненавиділа.

— Ґлоуї? — голос Селестії привертає нашу увагу до більш важливих речей. Вона дісталася до Монінг Ґлоу і пригорнула його до себе, довгі криваві смуги показують її шлях по залі.

Монінг Ґлоу слабко відкриває очі.

— Мамо? Вибач. Я не був достатньо сильним, щоб захистити тебе від неї.

— Не говори про неї так, Монінг Ґлоу. Вона досі моя сестра, і я досі люблю її так само, як і тебе, — каже Селестія. Найтмер Мун глузливо шкірється.

— Гадаю, за кілька хвилин це вже не матиме значення, — каже Монінг Ґлоу, гірко усвідомлюючи важкість своїх поранень.

— Це матиме велике значення, — наполягає Селестія. — Ти підеш з ними.

— Що? — питає Монінг Ґлоу, а разом з ним Найтмер Мун і Стар Свірл.

— Будь ласка, сестро, ти щойно сказала, що подбаєш про нього. Це не якийсь план або трюк. Я просто хочу, щоб з ним все було гаразд. Він твій небіж.

— Він мертвий. Його тіло просто ще не встигло це зрозуміти, — каже Найтмер Мун.

Селестія посміхається, вона сяє, навіть згасаючи.

— Я пережила вісьмох моїх дітей. Я з радістю готова покласти цьому край. Прощавай, сестро. Я пробачаю тебе. Монінг Ґлоу, я дуже сильно люблю тебе, і завжди любитиму. Я маю дати тобі останній подарунок. — Ріг Селестії спалахує, і на її грудях з'являється світло. Воно наростає, доки не поглинає огидну чорноту списа, і по всьому тілі Монінг Ґлоу з'являються маленькі яскраві цяточки. Вони танцюють між ранами, затягуючи їх.

— Мамо, що ти робиш? Припини, — каже Монінг Ґлоу, сила повертається до його голосу.

Якщо Селестія його й чує, то не показує цього. Її посмішка анітрохи не згасла, хоча життя зникає з її очей.

— Я люблю тебе, — шепоче вона наостанок, перш ніж світло стає настільки яскравим, що неможливо дивитися, і мені доводиться затулити очі. Коли воно знову згасає, Монінг Ґлоу підводиться й дивиться на тіло своєї матері, досі вкрите кров'ю й убране в побиту броню, хоча його тіло знову ціле.

Він дивиться на Найтмер Мун і кричить, і люті в його голосі не менше, ніж було в її. Висмикнувши спис із грудей Селестії, він біжить на Найтмер Мун. Вона готується зустріти його, але я реагую швидше, огортаючи його магією і тримаючи на місці.

— Припини, Монінг Глоу! Вона нам потрібна! — наказую я.

— Вона вбила її! Вона вбила Селестію! Вона вбила мою матір! Я вб'ю її, присягаюся пам'яттю моєї матері, я вб'ю тебе, тітко Луно.

Вона нахиляється просто до його обличчя.

— Можеш спробувати, якщо настільки не цінуєш дарунок моєї сестри, щоб змарнувати його в такій безнадійній спробі.

— Припиніть, обоє! Гляньте на Регалії! — Дійсно, вони виглядають все гірше. Енергія потріскує в повітрі, і від випадкової дуги завіса спалахує фіолетовим полум'ям.

— Нам треба йти, — каже Стар Свірл. — Швидше!

Ми вп'ятьох починаємо бігти. Точніше, вчотирьох, бо Монінг Глоу летить за нами з криками й борсанням у сяйві моєї магії. Я бачу різкі тіні попереду, що виникають від насиченої яскравості за нами, але я не озираюся. Нарешті ми опиняємося достатньо близько до точки входу, щоб Стар Свірл міг засвітити свій ріг і висмикнути нас, лишаючи палац на поживу ще одній Стіні Жахливої Сяючої Смерті.

Ми, важко дихаючи, знову з'являємося в печері, де я знайшла Стар Свірла.

— Не дозволяйте сонячним променям торкатися вас, — нагадує він мені та трьом нашим новим супутникам.

— Тьху! Яке ще сонце? — питає Найтмер Мун. Її ріг світиться, і з невеличким зусиллям вона перетворює світло зовні на ніч, хоча

зважаючи на те, що сонце весь день палило землю, там все одно буде неприємно. — Що це взагалі за часова лінія?

— Пам'ятаєш, коли ми використали Регалії проти Фенріра? Це лінія, де вони не спрацювали.

— А, так. Пам'ятаю. Це були приємні вихідні, особливо через вираз обличчя моєї сестри, коли ми вирізали її з вовчого черева. — Вона посміхається щирою, щасливою ностальгічною посмішкою, а не тією хижою, до якої я звикла.

Потім, не обертаючись, вона різко змахує копитом назад, відкидаючи поні, що намагався підкрастися до неї з ножем, у стіну печери. Доки Монінг Глоу очунує від удару, Найтмер Мун підходить до нього.

— І що ж мені робити з тобою? Твої спроби вбити мене кумедні, але можуть відволікти в незручний момент. Гадаю, мені варто просто тебе вбити.

— Ні, мамо, — каже Шутінг Стар, стаючи між ними. — Я тобі не дозволю.

— Яка тобі до нього справа? Ти його навіть не знаєш.

— ...Гадаю, було б непогано мати двоюрідного брата, — каже вона.

— Хмф, ну гаразд. Мені все одно треба поговорити з твоїм батьком. Поки що лишаю тебе живим, Монінг Глоу, але не випробовуй межі мого милосердя.

Найтмер Мун іде під бурчання Монінг Глоу, але я лишаюся, щоб трохи попідслухувати.

— Спасибі, мабуть. Шутінг Стар, так? — Монінг Глоу починає знімати свій обладунок, і щойно він знімає шолом, я вперше бачу його

гриву, вона того ж відтінку, що й зелена смуга у гриві принцеси Селестії.

Замість того, щоб відповісти, Шутінг Стар дає йому ляпаса.

— Це за те, що намагався вбити мою матір, паскудо, — каже вона.

— Твою матір? А про мою забула? — питає Монінг Ґлоу. Він здирає решту непридатної, покривленої гвардійської броні, відкриваючи кьютімарку зі сходячим сонцем. — Я вступив до гвардії, коли був у твоєму віці, це означає, що я мав захищати її. Але я її підвів, і тепер вона... — Він починає плакати. — Я завжди був так зайнятий тренуванням та іншими гвардійськими справами, а в неї завжди була купа обов'язків. Я, здається, за весь останній тиждень жодного разу не розмовляв із нею. І тепер вже ніколи не поговорю.

Шутінг Стар усідається поряд і хлопає його по плечу.

— Чи ж мені не знати. Я іноді по кілька тижнів не розмовляю з обома батьками, а коли їх бачу, то це лише тому, що вони бажають, щоб я з'явилася з ними на якомусь великому прийомі, щоб вони могли балакати з усіма, окрім мене, доки я помиратиму від нудьги.

Монінг Ґлоу пирхає крізь сльози.

— Пам'ятаю, коли мама вперше притягла мене на Ґалу. Як я це ненавидів!

— І ти теж? Мене тільки минулого року вперше взяли. Повірити не можу, що й у твоєму часі вони досі жахливі. Всі кажуть, як мені пощастило мати можливість бути на всіх тих вечірках, але що мені, коли там всі принаймні вдвічі старші за мене...

— ...їжа жахлива...

— ...вони тільки й розмовляють про політику або базикають про поні, яких я не знаю...

— ...і одяг завжди незручний! — одночасно закінчують вони, перш ніж розсміятися разом.

— Нарешті хоч хтось це розуміє, — каже Шутінг Стар. Вони обоє кидають погляд на Найтмер Мун і Стар Свірла, які обговорюють часові петлі. — Отже, я впевнена, що ти ще про це не думав, але що ти робитимеш, коли це все скінчиться? Твій світ, типу, вибухнув.

— Ага, — відповідає він, потім надовго замовкає. — Мабуть, знайду інше місце, де жити. Подалі від Кантерлоту, це точно. Підудись сам. Мені начхати, що каже Луна, я не лишатимуся з нею після того, що вона зробила.

— Ти міг би повернутися до мого часу, — пропонує Шутінг Стар. — Ти навіть зміг би знову побачити тітку Тію.

— Це не дуже добра ідея, — кажу я, влізаючи в розмову. — По-перше, ти принесеш із собою в минуле купу інформації про своє майбутнє, тому ризикуєш багато чого змінити. Погано було навіть те, що Стар Свірл повернувся з кількома тижнями знань про мій час, та він хоча б знав, як саме не дозволити цьому вплинути на речі. До того ж, хоч ти і пам'ятатимеш Селестію, як свою матір, вона тебе не знатиме.

— Нікого не цікавить твоя думка, Твайлайт Занудо, — каже Шутінг Стар. Вони обоє сердито дивляться на мене, Монінг Глоу явно ще не готовий пробачити мене за те, що я схопила його магією кілька хвилин тому. Не схоже, що під час цієї подорожі в мене з'явиться багато друзів. Незручну тишу, що опустилася на нас, перериває звук, який я точно не очікувала почути від Найтмер Мун. А саме пронизливе хіхікання.

— І-і-і-і-і! Припини це, Стар Свірле, я забороняю тобі хі-хі-хі-хі!

— Гмм... отже, ти явно досі лоскїтлива в тих самих місцях, незважаючи на трансформацію, — каже він. Ми дивимося на них. Ріг Стар Свірла світиться, він сам посміхається, а хмарка його магії шмигає по животі Найтмер Мун. На наших очах вона нахиляється

занадто далеко назад і падає на спину, безпорадно качаючись і звиваючись під його натиском.

Шутінг Стар затуляє обличчя копитами і хитає головою.

— Угх! Мої батьки просто *дебіли*.

Найтмер Мун згинається навпіл, хапаючись за боки.

— Припини це негайно! Ха! Це не смішно! Ха-ха-ха!

— Та ну? Тоді чого ж ти смієшся?

— Я ІП! Я серйозно, Стар Свірле!

— Ну і що ти зробиш? — Амулет Стар Свірл спалахує, і веселість на його обличчі перетворюється на шок, а магія розвіюється. — Гаразд, припиняю.

Чекаючи на перезарядку амулета, ми вечеряємо пайками, що взяв з собою Стар Свірл, та обговорюємо стратегію. Хоч Найтмер Мун і перемогла, вона все одно не в кращій формі після бою з Селестією. Їй знадобиться час на відновлення, тому ми всі погоджуємося, що їй варто перечекати зустріч з Дискордом і поберегти сили для Кантерлоту.

— До того ж, так мама може лишитися зі мною та Монінг Глоу, доки ви двоє будете в іншому часі.

— О ні. Ти йдеш додому, Старрі.

— Ти пропонуєш лишити маму та Монінг Глоу наодинці? Ти дійсно вважаєш, що це добра ідея? Я не збираюся повертатися, щоб ти міг просто зникнути назавжди. Ми чекатимемо тут, у безпечному місці, і якщо ти не повернешся до певного часу, Найтмер Мун може відправити мене додому, — каже Шутінг Стар.

— Це я можу зробити, — погоджується Найтмер Мун.

— Гадаю, це не найгірший компроміс, — зауважую я.

Монінг Глоу оглядає трьох кобил, що об'єдналися проти Стар Свірла, відкушує великий шматок від енергетичного батончика і знизує плечима.

Зітхнувши, Стар Свірл здається.

— Гаразд, двадцять чотири години, і ні хвилиною більше. І не намагайся вештатися по тій часовій лінії, коли повернете її, у нас вже є Луна.

— Бридка і нестерпна, — тихо бурмочу я.

Димна грива Найтмер Мун простягається до Стар Свірла й погладжує його підборіддя.

— О? І ви не маєте жодних ідей, чим зайнятися з двома Лунами?

Шутінг Стар червоніє й давиться їжею.

— Фу! Годі вам! Я ж їм, припиніть цю гидоту! — Її батьки сміються з її незручності.

Скоро Стар Свірл оголошує, що його амулет повністю зарядився, і ми починаємо збирати речі.

— Отже, гадаю, наступного разу говорити доведеться тобі. Я ніколи не зустрічав Дискорда, — каже Стар Свірл.

У мене немає плану, хіба тільки тиснути на його власну вигоду. Дивно це казати, але плани мають тенденцію розсипатися в присутності фізичного втілення хаосу.

— Просто будь готовий до будь-чого, — кажу я.

Я не готова. Анітрохи. Але мій ріг світиться, і ми знову зникаємо у спалаху.

Хаос і Кантерлот

Ми прибуваємо до понівільського пандемоніуму.

Тут все так, як я й пам'ятаю, сонце й місяць змінюють одне одного кожні кілька хвилин, немов хтось в мільйони разів прискорив музику їх вічного небесного танцю. Моторошні табуни гібридних тварин бігають вулицями, які стали ковзкими від шару мильної, в'язкої рідини. Це важко навіть для мене, хоч я це вже бачила. Стар Свірл такої переваги не має.

— Ой, — каже він, бо більше тут і сказати нічого. На відстані, у центрі міста, ми бачимо шпиль, зібраний з усяких уламків, мотлоху та різнокольорових дрібниць. Трон хаосу для його втілення. Якщо я правильно начаклувала закляття, що показав мені Стар Свірл, ми пройшли точку розходження, в якій ми шестеро в іншому випадку вдало вдруге ув'язнили б Дискорда в камені за допомогою Регалій, і при цьому зробили б з ним ще хтозна-що. Він був жахливо іншим, коли принцеса Селестія попросила нас звільнити його, щоб спробувати реформувати. Можливо, вона знала щось, чого не знали ми, або щось їй нашептало, що нам це вдасться.

— Ага, приблизно так я це все й пам'ятаю, — кажу я йому. Спогаду про те, як швидко все пішло шкереберть в іншій часовій лінії, достатньо, щоб спонукати мене діяти швидко. Принаймні, цього разу з нами нема нічого, в чому міг би сховатися черговий «заєць», але хто може сказати напевне? Мультивсесвіт, здається, розважається, щоразу доводячи, що я помиляюся в подібних речах. — Ходімо, але будь наготові.

Він киває мені, і ми йдемо до центру міста. Ми підходимо до рогу вулиці, коли я чую сміх, який впродовж місяців переслідував мене в кошмарах. Я здригаюся, але заходжу за ріг, лише щоб побачити... мене. Мене, з Елементом Магії на голові, який пускає слабкі фіолетові іскри замість райдужної енергії, яка ув'язнила Дискорда у камені в моїй

часовій лінії. Інша я говорить з п'ятьма моїми подругами, на кожній з який надягнений свій Елемент з набору.

— Дівчата, що сталося? — питає вона.

— Не знаю, Твайлайт, — каже Еплджек. — Я знову ся почуваю, як звичайно, не брехливою абощо. Я до самого кінця думала, же нам ся має вдати.

— Ага! Як воно могло не спрацювати? Я ж цього разу теж тут! — каже Рейнбоу Деш.

Дискорд дивиться на них зі свого трону з посмішкою божевільного, яким він і є.

— Годі вам, мої маленькі поні, — каже він. Вони обертаються саме вчасно, щоб отримати чітко локалізований шквал мармеладок в обличчя. Ну, окрім Пінкі Пай, яка натомість намагається спіймати ротом якомога більше. Доки інші намагаються прикрити голову або вичесати солодощі з гриви, вона щасливо жує.

— М-м-м! У фих велених мавмеладок якийфь вивдий фмак, аве вони дійфно липкі! — каже вона з повним ротом мармеладу.

— О, як чудово ти розрізняєш смаки, люба. Ти абсолютно права, вони дійсно зроблені з алігатора, — з посмішкою каже Дискорд.

Посмішка Пінка тримається ще кілька секунд, потім її очі розширюються, а вуха підскакують, перш ніж почати опускатися. Вона раптово припиняє жувати, її посмішка зникає. Вона нерішуче висовує язика.

Солодка маса абсолютно зелена. Вона смикається.

Пінкі давиться й кашляє, намагаючись виплюнути мармелад, а Дискорд згинається від сміху, ляскаючи себе по коліну. Він витирає лапою сльозинку з ока і, підвівшись з трону, прямує до кобил, що

зібралися перед ним, крокуючи по повітрю під кутом, який не відповідає схилу під ним.

— О, Твайлайт Спаркл. Раз за разом робиш те саме, і щоразу очікуєш іншого результату? Хіба тобі невідомо визначення божевілья?
— Він приземляється і нахиляється впритул до її обличчя. До її, ем, нашої честі мушу сказати, що Твайлайт не відсахується. —
Виявляється, це я.

— Я знаю, що це твоїх лап справа, Дискорде, — каже вона, хоча я розумію, що це лише удавана хоробрість, і він теж розуміє. — Що ти зробив зі справжніми Елементами Гармонії?

Дискорд відсувається і, притиснувши кігті до грудей, а лапу до лоба, ахає.

— Що? Старий добрий я? Я дуже ображений! Ти ж лише раз до цього використовувала Елементи Гармонії, так? То з чого ти взяла, що вони кожного разу робитимуть те саме?

Твайлайт цілковито приголомшена його словами.

— Що? Хіба ні? Ти про що? Що вони зробили?

— Ну, це лише випадкові міркування, але, скажімо, ну, не знаю...
— Він постукує себе по підборіддю. — Можливо, вони зазнали поразки і створили альтернативну часову лінію, де точкою розходження є вдале або невдале їх використання при спробі мене вигнати, і в іншій часовій лінії тобі це вдалося, і ти жила й далі, доки не начаклувала одне закляття й застрягла в часовій петлі під час вторгнення жаклих комах-перевертнів, доки не ти використала Елементи знову, щоб створити *ще одне* розходження й утекти, лише щоб зрозуміти, що тобі знадобиться допомога архімага з далекого минулого, щоб виправити шкоду, яке те закляття завдало всесвітові, і ти його викликала, і в результаті випадково створила Елементи Гармонії, ну, точніше, Регалії, що є їхніми провідниками, буквально з буттєвого парадоксу, щоб потім дізнатися, що вони планують знищити весь світ, за що, відверто кажучи, їх важко винуватити, бо ви всі такі

нудні, тож тепер ти стрибаєш між різними часовими лініями, і, за порадою іншої тебе з другого розходження, яка так і не вийшла з петлі, ти збираєш найбільших лиходіїв, яких Регалії колись перемагали, і хоча мене ображає те, що ти спочатку пішла за Найтмер Мун, хоч я безсумнівно кращій лиходій, але ти з того розходження зараз тут, щоб попросити мене про допомогу й повністю вас усіх підставити. — Дискорд знизує плечима. — Або, знаєш, ще щось.

Мої подруги дивляться на нього якийсь час, намагаючись розібрати, що він сказав, доки нарешті Реріті каже:

— Серйозно, Дискорде, є різниця між випадковими міркуваннями й відвертим ідіотизмом.

— О? Ти так у цьому впевнена? Тоді чому б тобі не спитати цих двох, що вони думають? — каже він. І тут він обертається і вперше дивиться прямо на мене та Стар Свірла. — Ну, Твайлайт? Ти не збираєшся їм усе пояснити?

Інша Твайлайт підбігає до мене, підсуває своє обличчя неприємно близько, її погляд стрибає, вивчаючи кожен дюйм мого тіла.

— Хто ти така? Тобто ти це я, але ж я теж я! Як може бути дві мене? Це науково неможливо. Ти науково...

Я зупиняю її, заткнувши їй рота копитом. Я вже двічі це проходила, і знаю загальний напрямок цієї розмови.

— Твайлайт, у мене поганий день. Так, я з майбутнього. Оці штуки... — Я цокаю по її короні, яка досі пускає магичні іскри. — ...точніше, такі з мого всесвіту, намагаються вбити нас, а в майбутньому і все життя в Еквестрії. І ще, бачиш його? Це Стар Свірл. Так, Стар Свірл Бородатий. — Очі моєї копії розширюються і починають блищати першими спалахами поклоніння герою, яке я зараз не збираюся терпіти. — Зосередься, Твайлайт. Упадання йде в самому кінці списку. Або принаймні не вище вісімнадцятого пункту. Розумієш? — Вона киває, і я прибираю копитом.

— Гаразд, так, гаразд, вау, гаразд, — кажу вона, бігаючи з боку в бік. Дискорд дивиться на нас, знову на троні, з пачкою поп-корну, яку він витяг звідкись. Коли він засовує туди лапу за жменею поп-корну, той крикає. Раптом Твайлайт обертається до інших п'яťох. — Гаразд, дівчата! З допомогою мене з майбутнього і Стар Свірла Бородатого ми полагодимо Елементи, а потім зупинимо Дискорда і врятуємо Еквестрію! Якщо ми працюватимемо ввісьмох, ми не можемо програти!

— Так!

— Ву-хуу...

— Вражаюче!

Ми зі Стар Свірлом переглядаємося. Це... власне, не входило в наші плани.

— Так, Твайлайт, скажи, будь ласка, своїм подругам, як ви врятуєте їхні родини, і друзів, і місто, і королівство, і світ від Регалій, використовуючи всю вашу магію та знання про майбутнє, — каже Дискорд. Я кидаю на нього сердитий погляд. — Якщо ти, звичайно, збираєшся їх рятувати.

— Звичайно ж збирається! — кричить друга я. — Я б ніколи не покинула Еквестрію, як і я з майбутнього!

— Твайлайт? Я не можу тобі допомогти, — дуже тихо, майже пошепки, кажу я.

Цього достатньо. Вона обертається до мене з дивним поглядом і нервово всміхається.

— Говори голосніше, Твайлайт, мені на мить здалося, що ти сказала, що не можеш нам допомогти. Але ж ти перемогла Дискорда, коли ви билися з ним, отже, ти можеш, якщо захочеш. І чому б тобі цього не хотіти?

— Він потрібен нам, щоб урятувати мою часову лінію. Твоя була приречена з тієї секунди, коли Елементи не спрацювали, коли ти знову спробувала їх використати. Вибач.

— Але... але... я зробила все правильно! Селестія прислала мені всі мої звіти про дружбу, і я відновила всіх моїх подруг, нагадавши їм про зв'язок між нами! Що ти зробила інакше?

Я кривлюся. Я знаю, як я відреагувала б, якщо б хтось сказав мені, що я провалила щось важливе.

— Я нічого не робила інакше. Це просто підкидання монети, і я перемогла. Сила дружби просто... не спрацює цього разу.

Повільно, але певно, лавандовий відтінок її хутра починає темнішати.

— Але... але це несправедливо. Принцеса вірила, що я зможу врятувати всіх від Дискорда, а тепер ти кажеш, що, використавши Елементи, я зробила все ще гірше?

Я відкриваю рота, щоб заперечити, але закриваю його, так нічого й не сказавши. Для неї ніщо вже не виправить ситуацію. Якщо б це була я, хоча, в якомусь сенсі так воно і є, я б хотіла правди.

— Так. В цій часовій лінії, гадаю, так і вийшло.

— Але... Але ж наші батьки! Шайні! Принцеси! Наші подруги! Ти не можеш сказати мені, що ми всі... ми всі... — Інша Твайлайт опускає голову, і її кольори зникають, доки вона не стає сірою. — Я, мабуть... Я, мабуть, розповім дівчатам і... попрощаюся.

Дивлячись, як вона йде геть, я й сама почуваюся не дуже кольоровою, але, гадаю, вона має рацію. Всі, кого я люблю, помруть так само, як це було в інших петлях. Вони всі врешті помруть. Який у цьому сенс? Я дивлюся на хаотичний Понівіль навколо нас. Він більш тьмяного, більш бляклого відтінку, ніж був. Це він змінюється, чи лише мій погляд на нього? Чи дійсно варто його рятувати? Чи не

краще мені буде просто лягти і здатися? Це було б значно легше.
Просто заплющити очі, і... і...

Йдучи проти Дискорда я вважала, що була готова до всього. Але я не була готова до того, що сталося далі. Я не була готова, що Стар Свірл обійме мене і м'яко поцілує в лоба.

— Тільки не кажи, що ти вирішила здатися зараз, Твайлайт, — дорікає мені він. — Я знаю, що це важко, але ти потрібна цілому всесвітові.

Я мляво знижую плечима.

— Я лише все погіршую. Весь час. Цього ніколи не буде достатньо. Я їм не потрібна.

— Ти потрібна мені, — каже він. — Ну ось, я це сказав. Ти потрібна мені. І якщо ти не бачиш, що ти потрібна й решті з нас, разом з усіма твоїми незліченними способами зробити Еквестрію значно кращим місцем, ти найтупіший супергеній, якого я знаю.

Я соплю.

— Навряд чи вони такі вже незліченні.

— Та стули вже пельку й отямся.

Я не можу не зробити саме це. Колір повертається до мене, і надія знову зростає. Чому я майже кинула весь мій світ? Тепер, коли аура відчаю розвіялася, я починаю помічати всі ті дивні видовища та звуки навколо мене, що були приглушені, а тепер знову стали різкими й чіткими. Особливо помітні невдоволені вигуки з трону.

— Бууууу! Тьху на тебе, дідуган! Я саме збирався перемогти остаточно! — каже Дискорд. Він кидає погляд на іншу мене, яка намагається пояснити нашим подругам, що відбувається, і їхні кольори теж зникають. — Угх, ненавиджу повтори, — каже Дискорд. Він

клацає пальцями, і мої друзі миттєво зникають, перетворившись на... шматки фруктів?

— Що ти з ними зробив? — кричу я, підбігаючи до них. Регалії досі лежать на місці, і я стаю тільки зліше, знімаючи Щедрість з кавуна, на якому вона тепер висить. — Зажди, ти міг зробити це будь-якої миті?

— Ну звичайно! — каже Дискорд. — Але хіба ж це було б весело? Вони мені більше не потрібні, ви двоє здаєтеся значно більш цікавими. — Перекинута догори дном склянка з'являється у повітрі, і якась невидима сила піднімає з землі апельсин, який раніше був Еплджек. Він зупиняється перед склянкою, Дискорд бере його і викручує, як мокру ганчірку для підлоги, вичавлюючи струмок густої червоної рідини вгору, у склянку. — Хм, здається, я перетворив її на кривавий апельсин.

Дискорд бере з повітря склянку, повну я-не-хочу-знати-чого, і підносить її дно до губ. Він з шурханням проводить кігтем собі по грудях, і на кінці його кігтя з'являється вогонь, який він підносить до іншого кінця склянки. Рідина починає світитися рубіново-червоним, і Дискорд робить довгу затяжку з... цигарки... склянки... штуки. Він на мить затримує дихання, потім видихає потік бульбашок. Він дуже задоволено зітхає й обертається до нас.

— То що, ми вже підійшли до частини, де ви благатимете мене допомогти вам?

— Виправ їх! Поверни моїх подруг на місце! — вимагаю я.

Дискорд постукує лапою собі по підборіддю.

— Хмм... Мабуть... ні. Я зробив їм послугу. Чи ти хотіла, щоб вони були в епіцентрі, коли Регалії вибухнуть? До того ж... — Він витягає різницький ніж, і решта фруктів летять до нього. — ...Я досі трохи голодний. — Він махає ножом у повітрі, занадто швидко, щоб я встигла побачити щось окрім зблисків сталі.

Коли лезо ріже, фрукти починають кричати. Щось м'ясисте й соковите хлюпає мені в обличчя й потрапляє в рот, перш ніж я встигаю його зупинити. У нього солодкий смак, з якимось незрозумілим присмаком. Шматки фруктів падають у вазу, якої ще секунду назад не було, і Дискорд кидає шматок собі в рота, дивлячись на нас.

— Ох, де мої манери? Хочеш шматочок? Райдужне ківі просто смакота. — Я повільно хитаю головою. — Ну, як хочеш. Так що, будемо веселитися, чи як?

— Припини це, ми гаємо час. Ти явно знаєш, що відбувається, тож ти допоможеш нам чи ні? — питає Стар Свірл. Я досі дивлюся на вазу з фруктами, намагаючись досягнути, що я щойно побачила.

— Нуууууудно, — каже Дискорд. — Суцільна робота й відсутність ігор роблять Стар Свірла нудним поні. Тобі треба розвіятися. Хочеш анекдот? Заходить, значить, поні у бар...

Перш ніж він встигає сказати ще щось, амулет Стар Свірла спалахує. Він виричує очі, хапається за нього, і, тремтячи, падає навколішки. Він настільки шокований, що десь хвилину намагається опанувати себе, потім із жахом дивиться на Дискорда.

— Це... було не смішно.

— От халепа, тепер ти вже знаєш кінець, — каже Дискорд. — Тоді давай щось інше. — Він підводиться і зслизає з трону повз нас на ковзкі вулиці. — Може, щось класичне? — Опустивши лапу, він якимось чином занурює кігті під бруківку і з драматичним жестом зриває верхній шар вулиці, немов килимок, відкриваючи довгу ділянку сяючої жовтогарячої магми під ним, яка значно далі знову перетворюється на нормальну дорогу. — Давай пограємо у «Підлога зроблена з лави».

— Що? — питаю я.

— Ти ніколи раніше в це не грала? У тебе *взагалі* було дитинство, чи ти просто виникла дорослою з якоїсь картотеки? Дістанетися до

іншого кінця вулиці, і я вам допоможу. О, і без телепортації. Якщо спробуєте шахраювати, я увімкну тепловіддачу, і вам краще *не* стояти тут, коли я це зроблю.

Ми зі Стар Свірлом дивимося одне на одного. Знизуємо плечима. У нас смертельно, в буквальному сенсі, мало часу, і я не бачу іншого виходу. З мого досвіду, Дискорд зазвичай дотримує свого слова, хоча й у свій, перекручений спосіб.

— Гаразд, якщо телепортуватися не можна, гадаю, ми зробимо міст?

Дискорд плескає в долоні і робить невеличке сальто у повітрі.

— О, ти все-таки грала в це раніше! Чудово! Хіба не стає значно цікавіше, якщо підняти ставки?

Замість того, щоб відповісти, Стар Свірл левітує поштову скриньку, що лежала на землі неподалік, і жбурляє її в лаву. Щойно торкнувшись лави, скринька розжарюється добіла і метал спалахує, замить перетворюючись на ніщо.

Дискорд розчаровано цикає і хитає головою.

— Мені що, все робити за вас? Я вважав, що ви вже грали в цю гру. — Він підходить до нас і обертає наші голови в напрямку, куди хоче, щоб ми подивилися. Ми обертаємося до крамниці, що стирчить з землі під дивним кутом, а оголошення в її вікні каже про розпродаж клітчастої фарби. Дискорд піднімає великий палець своєї лапи і примружується, вивчаючи своє полотно. Він простягає лапу і водить у повітрі круговими рухами. Лунає скрип ганчірки по склу, і коли він зупиняється, кругова ділянка Понівіля стає нормальною; старі добра «Канапи і пера». Дискорд пронизливо свистить, і три канапи з гавканням вискакують крізь вітрину, перш ніж підбігти до нас. Він їхніх стрибків та гавкання їхні подушки підскакують, а одна з них лагідно треться об мене бильцем.

Зі швидкістю блискавки кігті Дискорда зривають з них подушки. Канапи верещать від болю і тікають.

— Я думав, що всім відомо про вогнетривкі властивості диванних подушок, — пояснює він, вказуючи на купу подушок на краю лави. Він штовхає одну з них, і вона, плюхнувшись у лаву, тримається на поверхні, абсолютно неушкоджена. Він підбирає ще кілька та жбурляє одну значно ближче до нашого краю лавового басейну. — Регалії виглядають не дуже щасливо, краще починайте стрибати.

Я сковтую, але ступаю на хитку подушку. Вона немов плаває у воді, що здається дуже несправедливим зважаючи на те, що магма має значно вищу відносну густину. Платформи принаймні мають бути стабільними. Стар Свірл стає на подушку поряд зі мною, і ми чіпляємося одне за одного якомога ближче до її центру. Ще одна подушка прилітає, влучаючи Стар Свірлу у скроню, від чого він хитається й ледве не падає, але я вчасно хапаю його за копито й підтягую назад.

— Упс, — з широкою посмішкою каже Дискорд.

Наступна подушка перелітає наші голови і плюхається в басейн. Я відсуваю копито саме вчасно, щоб уникнути кількох крапель, які розплескалися по нашій подушці. Ми зі Стар Свірлом киваємо одне одному й одночасно стрибаємо. Подушка, на якій ми стояли, пірнає і більше не виринає. Ми обоє приземляємося на наступну подушку, і я полегшено зітхаю. Півдороги пройдено.

Ще одна подушка пролітає повз нас і падає далі, ніж минулого разу.

— Не знаю, чи зможу стрибнути так далеко, — каже Стар Свірл.

— Я спробую першою, можливо, вдасться підігнати її трохи ближче, коли буду на ній. — Я пригинаюся, глибоко вдихаю і щосили відштовхуюся.

Я не долітаю.

— Твайлайт! — вигукує Стар Свірл, коли стає ясно, що моя траєкторія не така, як мені хотілося. Не задумуючись про те, чи порушує це правила, він засвічує ріг і хапає магією мій хвіст, але буквально на мить не встигає. Моя голова вже занурилася у лаву.

Я кілька разів згоряла до смерті в часових петлях, і це було не весело. Я встигаю швидко подумати, перш ніж влетіти в лаву, чи буде вона достатньо гарячою, щоб спалити мене раніше, ніж я встигну її відчути. Я б сказала, шанси на це мають бути як мінімум вісімдесят відсотків.

А шанси на те, що лава виявиться пряною та смачною, я б назвала нульовими. І помилилася б.

Стар Свірл піднімає мене з «лави», густа, схожа на сироп рідина, липне до мого обличчя.

— Дискорде, — кажу я з дивним відчуттям спокою, яке можна отримати лише повністю відкинувши думку про те, що я можу знайти в усьому цьому якийсь сенс, — це що, апельсиновий сік?

— Скоріше апельсиновий смузі. Смачний, правда ж? — От тут маю з ним погодитися. Магія Стар Свірла опускає мене на дальньому боці озера, а з рідини виринає достатньо подушок, щоб він зміг перейти за мною.

— То який в усьому цьому був сенс? — питає Стар Свірл, коли приєднується до мене та Дискорда на березі.

Дискорд хитає головою.

— Я забув, що ти в цьому новенький. Якщо ти шукаєш сенс, тоді ти його вже не вловив. Але я вам все одно допоможу. Врешті, назавжди позбутися Елементів Гармонії — це занадто добра пропозиція, щоб від неї відмовитися. Коли розберемося з ними, я покажу вам, поні, що таке справжні веселощі. — Я здригаюся від цієї думки. — Ходімо закладемо брязкальця.

— «Закладемо брязкальця»? Це найкраще, що ти зміг придумати?
— питає Стар Свірл.

— Ти хоч уявляєш, як важко зав'язати бійку з гривнами та тіарою так, щоб це звучало круто? Що є, з тим і працюю. А тепер ходімо, якщо тільки не бажаєте почекати, доки вони вибухнуть, а тоді стрибнути в останню мить.

— Це звучить вельми небезпечно й непрактично, — кажу я. —
Давайте просто заберемося звідси. — Стар Свірл виглядає трохи розчаровано, але врешті погоджується піти раніше, ніж вони вибухнуть. Разом із нашим останнім компаньйоном ми повертаємося до печери.

— ...і, звичайно, вам знадобиться слуга зі шваброю та драбиною, який буде прибирати, та тим не менш, це все одно найкращій спосіб проведення допитів повстанця, який не бажає співпрацювати, і... О, ви повернулися, — каже Найтмер Мун, коли ми з'являємось у печері. Шутінг Стар і Монінг Глоу сидять напроти неї біля вогнища й виглядають так, немов їх зараз знудить.

— Як довго нас не було? — питаю я.

— З... урп... нашої перспективи пройшло десь півдня. Хоча навряд чи це щось означає для нашої Королеви Вічної Ночі, — каже Монінг Глоу, намагаючись утримати в собі те, що їв востаннє.

— Хмф. Тобі пощастило, що ти подобаєшся моїй донці, бо інакше я б розірвала тебе на шматки за такі неповажні слова, — каже Найтмер Мун.

— Луно! Радий знову тебе бачити! — каже Дискорд. — Правди, ти виглядаєш трохи інакше. Нова стрижка? Ні, зажди, це зло. Воно тобі дійсно пасує.

Найтмер Мун презирливо пирхає.

— Угх, я й забула, яким ти був набридливим. Не обманюй себе, цей альянс потрібен мені лише заради вигоди. Щойно ми знищимо Регалії, я збираюся знищити й тебе теж.

Дискорд удавано-перебільшено кривить рота.

— Та ну, не будь такою. Ми могли б поладити, особливо якщо ти стала більш розкутою з того часу, як я востаннє бачив тебе та твою нудну старшу сестру. Я дам тобі власний невеличкий фео́д у моєму хаотичному шедеврї, який ти можеш зробити таким темним, як тобі заманеться. Можливо, у коморі для мітел, або десь у підвалі, якщо ти будеш хорошою маленькою поні.

Вона вишкірюється на нього і пригинається, немов готуючись нападати.

— Ем, понове? Може, залишимо це для Регалій? — пропоную я. Погана ідея, тепер вони обоє звернули свою увагу на мене.

— Звичайно, кобило-героїне, — каже Дискорд. — Тільки спершу розсуди нас. Щойно ми розберемося з Елементами, що тобі більше до душі — вічна темрява чи вічний хаос?

Ні те, ні інше. Я поки що планую вдарити вас у спину закляттям принцеси Спаркл раніше, ніж ви почнете битися одне з одним, але щось мені підказує, що казати вам це буде нерозумно.

— Може, ем, по ходу справи вирішимо? Нема сенсу чіпляти воза попереду поні, так?

Я намагаюся якомога краще стримувати посмішку, коли Дискорд дивно дивиться на мене.

— Отакої, ти думаєш, що в тебе є план, чи не так? — питає він.

— План? У мене? Що? Ні, звичайно ж ні, — брешу я.

Він знизує плечима.

— Це так мило, коли ви, добрі поні, думаєте, що можете обдурити нас. Я поки що підіграю тобі, просто щоб побачити, як видовишно це вийде тобі боком.

Найтмер Мун переводить сердитий погляд з Дискорда на мене й назад, потім врешті пирхає і йде в дальню частину печери. Я полегшено зітхаю, коли Дискорд переводить свою рухливу увагу на когось іншого. Вибач, Монінг Глоу, краще ти, ніж я.

Стар Свірл відводить мене осторонь.

— Щойно мій амулет буде готовий, ми рушимо до Кантерлоту. Я не хочу тримати ці дві порохові бочки поряд жодної зайвої секунди.

У мене крутиться голова. Все відбувається занадто швидко. Я не можу зосередитися або подумати про те, що відбувається. Я відчуваю, ніби мене просто тягнуть вперед. Я не за кермом, я просто пасажир.

— Це обов'язково? Минуло, скільки, лише вісім годин, відколи я знайшла тебе тут? Мені треба зупинитися й подумати. У цій ситуації ще досі забагато речей, в яких немає ніякого сенсу.

— Ти що, не розумієш, з чим ми тут боремося, Твайлайт? Я так жив майже шість місяців. Немає тайм-аутів, немає вихідних, немає нічого, окрім руху від реальності до реальності, буквально на півкроку попереду Регалій. Та навіть за цих умов я вже б півдюжини разів був мертвий, якщо б не цей амулет.

— І це ще одна річ, яку я не розумію, — кажу я. — Якщо Регалії дійсно знають стільки, скільки ти кажеш, як вони досі не зрозуміли, що ти маєш цю штуку, і ще не придумали обхідний спосіб проти неї? Тобто відколи ти розповів мені про нього, я придумала як мінімум вісім різних способів остаточно вбити тебе. Без образ.

— Та нічого.

— То чому ти досі живий?

Стар Свірл якусь мить міркує над цим.

— Ну, одного разу вони майже змогли його подолати. Я б стік кров'ю, якщо б не зміг відправити тобі те послання в моїй записці, тож, як на мене, вони принаймні намагаються.

Це пояснення мене зовсім не задовольняє, але я зараз занадто втомлена, щоб розбиратися, чому саме.

— Може, хоч поспимо, поміркуємо над цим кілька днів? Хіба так не буде розумніше? Ти ж сам назвав мене ідіоткою за те, що я побігла сюди ледве підготованою. Нам варто хоча б потренуватися чаклувати закляття принцеси Спаркл, перш ніж використовувати його насправді.

Стар Свірл лише хитає головою.

— Твайлайт, цій реальності лишилося два, може, три дні максимум. У мене закінчуються безпечні місця, де ми могли б сховатися від Регалій. Можливо, ти й маєш рацію, що це не найрозумніший шлях, але іншого в нас немає. До того ж, що, на твою думку, почнеться, коли Дискорд більше не зможе розважатися?

Ми дивимося на Дискорда, який жваво щось обговорює з Монінг Глоу. Вигляд Шутінг Стар являє собою єдине, що могло б бути гірше за наляканість: зацікавленість.

— Знаєш, що особливо цікаве? — питає Дискорд. — Кислота.

— Хімічна речовина чи галюциноген? — питає вона.

Дискорд замислюється над цим.

— Так. Якщо, звичайно, їх не змішувати. Хоча, власне, особливо якщо їх змішати.

Стар Свірл зітхає.

— Мені доведеться з цим розібратися. Просто будь готова відбувати десь за двадцять хвилин.

Я сідаю, щоб зібратися з думками, і беру зі скрині щось перекусити. Якщо вже маю йти на смерть, то хоч не голодною. Я також переглядаю ще кілька разів закляття принцеси Спаркл, намагаючись краще з ним ознайомитися. Я чаклую його, щоб потренуватися, і відчуваю, як воно оточує мене. Як вона й сказала, за відсутності Елементів воно мутне й неактивне. За кілька хвилин по тому я відчуваю, як воно розвіюється. Мені доведеться застосувати його під час сутички з Регаліями або безпосередньо перед нею. Сподіваюся, мої подруги отримали моє повідомлення, і зустрінуть мене в Кантерлоті. І досі будуть на моєму боці.

Від мої думок мене відволікає Стар Свірл, який порпається у скрині поряд зі мною й витягає якийсь сувій.

— Це навіщо?

— Щоб повернути Шутінг Стар додому, коли ми підемо. Завдяки цьому вона зможе відсліддити шлях додому після того, як ми підемо.

— Хіба ти не збираєшся особисто відвести її назад?

— І ризикувати, що Дискорд або Найтмер Мун ув'яжуться за мною? Дякую, не треба.

— Не треба розмовляти про мене так, немов я не тут, — каже Шутінг Стар. Гадаю, печера не така вже й велика. — Я хочу піти з вами.

— Ні в якому разі. Ти й так вже занадто піддала себе небезпеці. Бери сувій і використай його, щоб повернутися додому, потім відправ Монінг Глоу туди, куди він захоче.

— Але, тату... Твайлайт сказала, що ти не повернешся. Отже, це... це я востаннє тебе бачу? Як ти можеш отак просто покинути маму й

мене? — питає Шутінг Стар. Її голос починає тремтіти, а на очах виникають сльози.

Стар Свірл зупиняється і схиляється перед своєю донькою. Він левітує свій прикрашений дзвіночками плащ зі скрині й накидає їй на плечі, немов дзенькотливу ковдру.

— Я цього не не хочу, люба, але я мушу це зробити. Навіть якщо я не повернуся, якщо нам з Твайлайт це вдасться, наш всесвіт буде безпечним для твоїх лошат, і їхніх лошат, і їхніх лошат, і всіх поні, що з'являться після них. І якщо це означає, що я не побачу, як моя маленька кобилка виросте в чарівну кобилу, я готовий заплатити таку ціну.

— Не ти один її платитимеш! Може, мені начхати на тих інших поні. Я все одно ніколи не зустріну нікого далі, може, за моїх онуків. Чому вони варті того, щоб втратити тебе? — питає вона.

— Ти вже зустріла декого з них, — кажу я з легкою, прихованою посмішкою.

— Та мені однаково, Твайлайт.

— Я серйозно, — кажу я, сідаючи з іншого боку від неї. Вона смикається, коли я проводжу копитом по її гриві, але я готова терпіти її зневагу. — Мене.

Обидва Стари з роззявленими ротами дивляться на мене, а я просто посміхаюся у відповідь.

— Що, я цього ще не згадувала? Ти з моєї часової лінії була моєю десь п'ятдесят разів «пра-» бабусею. І, мабуть, мільйонів інших поні.
— Я прихиляюся до неї та цілую в щоку. — Тож спасибі, бабусю.

— Не... не називай мене так. Це звучить химерно. І технічно вона ж інша поні, ніж я, так? Просто схожа, — каже вона, але її шипи вже втратили більшість отрути.

— Про що ви там триндите? — питає Найтмер Мун, підходячи до нас, досі підозріла після занадто влучних звинувачень Дискорда.

Шутінг Стар дивиться на мене довгим, оцінюючим поглядом.

— Ні про що, мамо. Ці двоє бажають, щоб я повернулася додому до своєї часової лінії.

— Це було б нерозумно. Щойно я розберуся з загрозою, що створюють Регалії, і знову захоплю Еквестрію, ти могла б зайняти дуже впливове місце і стати моїм правим копитом. Добре подумай над цим.

— Не думай над цим взагалі, Старрі, — каже Стар Свірл, зиркаючи на Найтмер Мун. — Люба, збирайся. Ми відбуваємо з хвилини на хвилину.

— Дуже добре, чим швидше ми підемо з цієї діри, тим краще.

Я дивлюся на Монінг Глоу, який самотньо сидить біля вогнища й дивиться у вогонь. Я вирішую скласти йому компанію на кілька хвилин, оскільки, мабуть, більше ніколи його не побачу. Я лишаю Стар Свірла та Шутінг Стар наодинці, щоб вони могли попрощатися, і підходжу до нього.

— Гей, — кажу я. Монінг Глоу підводить погляд, визнаючи мою присутність, потім знову затихає. — Знаєш, в моїй часовій лінії я учениця принцеси Селестії. Я виросла, навчаючись у неї. Вона мені теж як мати. Тому я розумію...

— Ні, не розумієш. Але все одно дякую, — перериває він.

Якусь хвилину ми просто дивимося на тріскачий вогонь.

— Ну, я думаю, вона б пишалася тим, що ти намагаєшся пережити те, що сталося, і співіснувати з Найтмер Мун.

— Я забув сказати їй, як я любив її.

— Га?

— В кінці я був настільки зайнятий тим, щоб сказати їй не рятувати мене, що навіть забув як слід попроситися, — каже він, не відводячи погляду від вогню. Одне з його копит в'яло звисає біля його боку, тому я беру його своїм. Це найменше, що я можу зробити. — Ти ж знаєш, що вона спробує зупинити тебе. Коли ти з'явишся з цими двома і спробуєш розповісти їй, що можуть зробити Регалії, тобі доведеться з нею битися. Тоді або ви всі загинете марно, або вб'єте її. Знову. І з нею я теж не встигну попроситися.

Я прикушую губу. Я не можу видати план, який ми придумуємо.

— Ми... щось придумаємо, — доволі недолуго врешті кажу я.

— Ага, так. — Він нарешті обертається до мене, досі тримаючи моє копито. — Якщо тобі доведеться битися з нею, і це піде погано, зроби мені послугу й перекажи їй від мене, що я люблю її. Навіть якщо вона не та сама поні, скажи їй, що... що... — Монінг Глоу починає бракувати дихання, і він кидається до мене, обіймає мене й тихо плаче в мене на плечі. Коли за мить мій шок минає, я обіймаю його у відповідь, доки він не заспокоюється достатньо, щоб відпустити мене.

— Твайлайт, час іти, — каже Стар Свірл.

Я підходжу туди, де Найтмер Мун, Стар Свірл та Дискорд чекають на мене. Шутінг Стар вагається, але, обійнявши наостанок батька, вона відходить і приєднується до Монінг Глоу біля вогню, в її очах стоїть біль. Стар Свірл готує закляття міжвимірною зсуву, яке він чаклував вже так багато разів, і використовує його для фінальної подорожі. Ми йдемо в останній бій.

Ми з'являємося в Кантерлоті на подвір'ї замку. День стоїть дратуюче тихий і нормальний, хоча бути таким йому лишилося недовго.

По периметру подвір'я, наставивши списи вгору з землі та арбалети вниз зі стін навколо нас, стоять сотні королівських гвардійців. Вони були готові й чекали на нас, якимось чином знаючи, куди саме ми прибудемо.

— Вороги Еквестрії! — кричить зі стіни капітан, на щастя, не Шайнінг Армор, бо це б розбило мені серце прямо на місці. — Киньте всю зброю, яку маєте, та здавайтеся, і ми не завдамо вам шкоди!

Я не можу досягнути те, що відбувається навколо, достатньо швидко, щоб вимовити відповідь, і я не впевнена, що сказала б, якщо б могла. Наші шанси щойно сильно погіршилися. Але Дискорд, здається, анітрохи не стурбований таким розвитком подій.

— Ну й навіщо нам робити таку дурну річ?

— Це останнє попередження! Здавайтеся, або ми будемо стріляти!

— Угх, гвардійці. Завжди виконують накази, як безмозкі вівці. То чому б вам не набути більш підхожого вигляду, гмм? — Дискорд піднімає кігті, клацає ними, і зі спалахами хаотичної магії гвардійці один за одним перетворюються на вовнистих, бездумних тварин. Один встигає випустити болт з арбалета, але за мить до того, як він мав влучити Стар Свірлу в голову, він перетворюється на банановий пиріг з вершками, який розплескується по його обличчю без якоїсь шкоди. Дискорд зітхає. — І це все, що є в Селестії? Яке розчарування.

— Не зовсім, — каже такий самий голос з замкової стіни. Другий Дискорд, уродженець цієї часової лінії, зістрибує зі стіни й падає до землі. За мить до того, як приземлитися, він виставляє підбори вперед і гальмує з гучним скреготом, м'яко опускаючись на траву. — Непогано. Я б сказав щось у дусі «гвардівці», але це теж гарний хаос.

— Дякую. Як приємно, що нарешті хтось тебе цінує, — відповідає перший. — Може, я кину цих невдах, та ми дуєтом відспіваємо порядок з цього континенту?

— Спокуслива пропозиція, але, боюся, я не можу. Селестія, бач, попросила мене зупинити тебе. — Він опускає погляд на мене. — Ти отримаєш таке усунення, якого ще в житті не бачила, коли це все закінчиться. Хоч я, звичайно, оцінив іронію того, що я став дружнім незадовго до того, як ти стала злою. Ми, здається, не можемо бути на одному боці, так?

Наш Дискорд регоче.

— Ну ти даєш. Ти тепер працюєш на Селестію? Це було б ще смішніше, якщо б не було настільки *жалюгідно*, — шкіриться він. — Ця пай-кобилка? Зла? Та припини. Непогано тобі, мабуть, Регалії мізки прочистили. Ось. Я доведу тобі. — Він скеровує палець вгору, і хмара над нами перетворюється на ковадло, яке зависає просто над гвардійцями-вівцями. Я намагаюся схопити його своєю магією, але воно прослизає просто крізь неї й падає просто до нічого не помічаючих істот.

Інший Дискорд зітхає і клацає пальцями, перетворюючи овець, що опинилися під загрозою, на батут, обернений до нас. Ковадло падає на батут, прогинає й розтягує його, перш ніж той відкидає його прямо в обличчя нашому Дискорду. Сила удару змушує його голову витягуватися назад, а за мить за головою улітає і його тіло, яке вірізається в скелю і пробиває її, лишаючи чітку діру у формі Дискорда.

— Отже, на чому ми... — Але він не встигає закінчити речення, бо місце поряд з дірою розривається, немов паперове, і з нього на поле вибігає Дискорд у регбійній формі. Повітря раптово наповнюється криками вболівальників, хоча навколо немає ніякого натовпу.

— Здається, мені треба навчити мене манерам, — каже Дискорд. — Ви троє йдіть за Регаліями, я вас наздожену. — Він двічі ляскає в долоні, і ми раптово зникаємо з подвір'я, а з'являємося вже у тронній залі. Оце дуже прямий підхід. Селестія й Луна сидять на своїх тронах, а поряд із ними мої п'ятеро подруг, вони вже надягли свої гривни. Важко сказати, хто більше здивований, ми троє чи вони семеро. Гвардійців у кімнаті немає, і вікна в залі відкриті, крізь них долинають

тихі співи птахів. Принаймні, доки їх не перериває звук флюгельгорна, а з напрямку, де б'ються два Дискорди, прилітає куля для боулінгу.

Селестія порушує тишу.

— Коли Елементи повідомили мені, що двоє моїх учнів збираються вчинити напад на палац, та ще й разом з двома найбільш загрозливими ворогами, яких бачила Еквестрія, я в це не повірила. Я не могла повірити в це, доки не побачила на власні очі. Твайлайт, *що ти наробила?*

— Що я наробила? Не я це роблю! Це все Регалії! Вони маніпулювали вами, щоб... щось зробити... але ми маємо їх зупинити!
— кричу я.

— Регалії — наш найголовніший захист проти темряви та хаосу, які ти привела з собою, — каже вона. — Якщо тебе щось турбувало, чому ти не сказала про це мені? Чому ти застосувала такі радикальні заходи? І чому ви троє вдягнені, як музики-маріачі?

Я усвідомлюю, що в мене на голові крисатий капелюх, і, обернувшись до Стар Свірла та Найтмер Мун, бачу, що вони вдягнені так само. Найтмер Мун навіть тримає в губах трубу й виглядає дуже приголомшено. Хай тобі грець, Дискорде.

— Це... це неважливо! — кричу я, зриваючи костюм. — І я не казала вам тому, що Стар Свірл просив про це в листі, бо ви можете бути скомпрометовані.

— Я такого не писав.

Голос Стар Свірла перериває мою тираду, немов ніж. Тепер моя черга виглядати приголомшеною.

— Та писав же ж. Двічі.

— Я такого точно не писав. Чому тобі не варто казати про це принцесам? Тобто, я в минулому не міг цього сказати, бо це могло б

нашкодити стабільності часової петлі, але лише вони можуть черпнути силу Елементів без допомоги Регалій. Тобі не здається, що варто було б сказати, що ти їм не розповіла?

Якось не було часу порівняти записи. В буквальному сенсі. Я саме збираюся запропонувати тактичний відступ, коли Найтмер Мун виступає вперед, затьмарюючи сонце, що світить на нас з вікон нагорі.

— Вітаю, сестро, — каже вона. Очі Селестії звужуються. — Що це за жалюгідна маленька нікчема сидить поряд з тобою?

Луна встає. Вона не така велика, як Найтмер Мун, або вона сама в минулому.

— Демоне. Паразите. Покинь цей світ, тобі в ньому немає місця.

— Я завжди знала, що Селестія бажала правити, як більш велична сестра, відсуваючи нас осторонь. Хіба це не є чудовим доказом? Ти лише лушпиння в порівнянні зі своєю колишньою славою. — Вона проводить своїм димним хвостом по обличчю Стар Свірла. — Нема нічого дивного, що твій чоловік проміняв тебе на молодшу, стрункішу версію тебе.

Луна атакує. Це все виходить з-під контролю, і я розумію, що я досі не начаклувала закляття принцеси Спаркл. Я збиралася приготувати його перед тронною залю, доки Дискорд не закинув нас прямо в неї. Нотатки, де нотатки?

Доки я шукаю, Стар Свірл стрибає між Найтмер Мун та Луною й піднімає передні копита, не підпускаючи їх одну до одної.

— А ну припиніть, обидві. Просто віддайте Регалії, і ніхто не постраждає. Твайлайт з подругами зможуть знищити їх.

— А потім що? Еквестрія опиниться під владою Найтмер Мун? Я так не думаю. Я покінчу з нею тут і зараз, і ніхто мені в цьому не завадить. Навіть ти, коханий.

— Луно, це не маю так закінчу...

Амулет Стар Свірла спалахує. Він осідає на підлогу й витріщається на Луну, на його обличчі шокований вираз зради. Вона хитає головою, немов не може прийняти те, що каже їй його обличчя, але вона знає, що робить амулет.

У мене раптом стало дуже мало часу.

Я обертаюся до моїх подруг.

— Дівчата! Мені потрібно, щоб ви використали Елементи Гармонії. Хай Селестія використає Магію, якщо ви не довіряєте мені.

— Ем, я не впевнена, чи зможемо ми чітко поцілити в Найтмер Мун, Твайлайт, — каже Рейнбоу Деш.

Я кидаю погляд на бійку, що от-от почнеться. З того, що я знаю, саме це може вбити Стар Свірла через... чотири з половиною хвилини. Звичайно ж, Луна кидається на Найтмер Мун, і Стар Свірл випускає з рога магічну стрілу, щоб зупинити її. Можливо, він протягне трохи довше п'яти хвилин, якщо знає, що на нього чекає, але не дуже довго, і я не хочу на це розраховувати. Я заплющую очі.

— Використайте їх проти мене.

— Ні в якому разі, Твайлайт, з твого боку було нищо навіть просити нас про це, — каже Реріті. Я нарешті знаходжу нотатки принцеси Спаркл у складках костюма маріачі. Як його там чаклувати? Мені варто було потренуватися, але я не мала достатньо часу з цим упоратися до того, як почала провокувати Носійок.

— Принцесо, використайте Елементи проти мене. Це допоможе Еквестрії, присягаюся, я просто не можу зараз це пояснити. — Селестія з похмурим виразом обличчя вивчає корону перед собою. Трохи осторонь Найтмер Мун вдається нанести Луні удар, від якого та підлітає в повітря, після чого вона сама злітає й падає на Луну там, де вона впала. Від удару шматки мармуру вибиваються з підлоги і

влучають у трони. — Зробіть це, або Луна загине так само, як Монінг Глоу.

Селестія різко підводить голову й дивиться на мене розширеними очима. Я знала, що це приверне її увагу. Я гортаю нотатки, намагаючись пригадати, як я чаклувала це закляття раніше. У затишній, тихій печері це було значно легше. Вона надягає корону собі на голову.

— Ти ставиш мене в неможливу ситуацію, Твайлайт, — каже вона. Мої подруги переводять погляди між нами, не впевнені, кого вони мають підтримати. Гривни на їхніх шиях припинили світитися без підтримки їхнього переконання. Селестія дивиться на них п'ятьох із розумінням, хоч і розчаровано, і забирає в них Регалії своєю магією. — Нема потреби обтяжувати вас тим, що треба зробити. Я нестиму провину сама. — П'ять гривен починають світитися та іскрити, а корона сяє. Ні-ні-ні, ще зарано, я ще не підготувала закляття, мені потрібно більше часу, мені потрібно...

І в цю саму мить Азалія вискакує з-за колони, за якою вона ховалася. Вона з криком щосили опускає бейсбольну биту, яку тримає в копитах, на потилицю Селестії. Елемент магії з'їжджає набакир, і світло інших п'яти Елементів згасає.

Селестія блимає кілька разів, більше від несподіванки, ніж від болю, і дивиться на Азалію.

— Ми знайомі?

Азалія, яка явно очікувала більшого від свого удару, втрачає свою попередню впевненість.

— Ох, ем, мене звати Азалія. Я... ну, ми з Твайлайт зустрічалися, але недавно серйозно посварилися, тому я не знаю, чи дійсно нас можна назвати...

— Вона моя кобилка, — перериваю я з цілковитою впевненістю. Азалія дивиться на мене з сяючою посмішкою, потім знову

обертається до Селестії.

— Дуже рада нарешті зустрітися з вами, принцесо. Це велика честь для мене. Коли це все скінчиться, я з радістю представлюся за більш нормальних обставин. Ви такі важливі для Твайлайт. Вона постійно про вас говорить. Якщо ви благословите мене бути з нею, це дуже багато для мене означатиме. Але безпосередньо зараз... — Вона поправляє Хоум Ран на своєму плечі. — ...якщо ви хоч волосинці з її гриви нашкодите, я битимуся з вами до останнього подиху.

Селестія сумно посміхається й кидає погляд на мене.

— Ти вмієш оточувати себе темпераментними супутниками, Твайлайт. — І, знову обернувшись до Азалії, вона каже: — Приємно з тобою познайомитися, моя маленька поні. Але зараз дійсно не кращий час. — Ріг Селестії світиться, і її магія піднімає Азалію. Вона ледве встигає скрикнути, перш ніж Селестія жбурляє її у відкрите вікно.

— Азалія! — кричу я.

— З нею все буде гаразд, Твайлайт, якщо вона згадає, що має крила. — Регалії знову злітають.

— Заждіть! — лякає нас обох голос позаду мене, і я, обернувшись, бачу Рейнбоу Деш та решту моїх подруг, які стали на свої місця за мною під час відволікаючої атаки Азалії. — Я гадки не маю, що відбувається, або чому Твайлайт привела Дискорда та Найтмер Мун, та ще й просить вас використати на ній Регалії. Але якщо ви збираєтеся вдарити по ній, вам доведеться вдарити по нам усім.

— Будь ласка, не треба ще більше це для мене ускладнювати, — каже Селестія. Її обличчя сповнене каяття, і її зазвичай майоріюча грива обм'якла й опустилася під вагою корони.

— Ем, мені дуже прикро, принцесо, але ми всі з цим згодні, — каже Флаттершай. — Але ми б дійсно були дуже раді, якщо б ви не використовували Елементи проти нас.

Вона виглядає так, немов не робитиме цього, і це може все зіпсувати. Я випускаю в неї магічний розряд, цілячись так, щоб він вдарив у підлогу перед її копитами. Я ніколи не могла змусити себе дійсно вдарити її.

— Давайте! Чого ви чекаєте? — питаю я.

Мені нарешті вдається начаклувати закляття принцеси Спаркл на нас шістьох, і я відчуваю, як воно наповнює повітря. Тепер, коли ми підготовані, я обертаюся до принцеси Селестії, готова до того, що вона зараз зробить. Вона поправляє корону на голові, і п'ять гривен-регалій злітають навколо неї, готові до використання.

— Твайлайт, будь ласка, не змушуй мене це робити. Здавайся й допоможи мені знову подолати Найтмер Мун та Дискорда, тоді ми зможемо це обговорити.

— Вибачте, принцесо, це має статися саме так.

— Я зроблю все, що в моїх силах, щоб умовити їх бути м'якшими до тебе, — каже вона. Та все ж вона досі вагається. Луна скрикує в іншому боці кімнати від удару Найтмер Мун, і цей звук підштовхує Селестію до дій.

Мої подруги переводять погляди між ними. Попри їхню заяву про віру в моє рішення, це має здаватися їм неправильним. Я лише сподіваюся, що щойно я спрямую силу Елементів від них на Найтмер Мун, вони вислухають мої пояснення.

— Або віддавайте Регалії, або застосуйте їх, щоб зупинити мене, — кажу я.

— Тоді ти не лишаєш мені вибору, — каже Селестія. — Я люблю тебе, Твайлайт. Вибач, що я так тебе підвела. — Вона опускає голову, і сльози стікають з її очей, коли вона на мить заплющує їх. Коли вона знову їх відкриває, вони сяють міццю Елементів. Гривни бринять у відповідь, і я збираюся з духом, коли з них починає литися світло. Я ніколи раніше не бачила це ззовні. На мить все завмирає, а тоді

райдужна хвиля виривається з них, здіймається аркою і падає на нас. В моєму світі не лишається нічого, окрім цього світла, і воно жахливо сильне.

Час зупиняється.

Я блимаю й намагаюся ворухнутися. Хоча я й можу бачити те, що навколо, але тіло не слухається моїх команд. Мої подруги теж завмерли на місцях, тупо дивлячись на світло, що оточує нас з усіх боків. То це робить закляття принцеси Спаркл? Вона казала, що я все зрозумію, коли начаклюю його, але я не відчуваю ніякої можливості контролювати або перенаправити атаку Елементів. Ці мої спроби переривають звуки кроків підкованих копит по кам'яній підлозі, які повільно наближаються до мене спереду. Я мружуся проти потужної яскравості, і ледве роздивляюся розмитий силует десь попереду.

— Гей? — гукаю я. — Є там хтось?

Силует наближається, але світло занадто яскраве, щоб розібрати якісь подробиці.

— Що ж, що ж, що ж, — каже занадто знайомий голос, — це не спрацювало.

О ні.

— Зупини мене, якщо вже чула це, — каже принцеса Спаркл. — Твайлайт Спаркл розповідає іншій версії себе про дивовижне закляття. Саме це вона й бажає почути. Вона каже, що існує закляття, яке, будучи начаклованим, вирішить всі негаразди та проблеми, з якими вона боролася. Але воно працює не зовсім так, як його рекламували. — Вона підходить до мене й піднімає копитом моє підборіддя, змушуючи вигнути шию назад, щоб я дивилася на неї. — Тобі це не здається знайомим?

— Твайлайт, будь ласка... — благаю я.

— Ти обіцяла мені, Твайлайт, — каже принцеса Спаркл. — А всім відомо, що втратити довіру друга це найшвидший спосіб втратити друга. — Ми обидві дивимося на Пінкі Пай, яка так само залякла на місці.

— Хм, я трохи очікувала, що вона скаже...

— Так, я теж, — каже принцеса Спаркл. — Але суть у тому, що вічність — це дуже, дуже довго. Мені багато мільйонів років, і лишилося ще більше, перш ніж я нарешті зможу відпочити. Я пам'ятаю тисячі життів. Тисячі дружин, іноді навіть чоловіків, для різноманіття. Багато десятків жереб'ят. Від усіх лишилися тільки спогади, немов вони були просто сном, вигадкою. З безлічі поні, яких я любила, більшості ніколи не існувало. У мене немає майбутнього, Твайлайт, і скоро в тебе теж не буде. Ти сама накликала це на себе, і на Стар Свірла теж. Ти завжди була своїм найгіршим ворогом.

— Що Елементи з нами зроблять? — питаю я. Якщо б мої коліна могли ворухнутися, вони б тремтіли.

— О, я гадки не маю, — визнає вона. — Вони лише пообіцяли мені, що це буде всебічним. Хотілося б, щоб вони розповіли мені більше, коли дали ідею цього заклання, або щоб я могла лишитися й побачити це. Коли воно скінчиться і час знову піде, я зникну. Але я завжди пам'ятатиму твій вираз обличчя в цю мить.

— Ми можемо обговорити це. Я розумію, через що ти пройшла, краще, ніж будь-хто інший.

— Так. І саме тому ти розумієш, чому примарна надія, яку ти дала мені, була такою підлою. Я зроблю з тобою те саме, що ти вчинила зі мною. Саме тому я спочатку забрала в тебе поні, яку ти кохаєш, як ти забрала в мене Луну.

Стоп, що?

— Ти не забирала в мене Азалію, про що ти говориш?

До цієї миті принцеса Спаркл робила виставу з того, як добре вона контролює ситуацію, але моє питання збиває її.

— Ну, я не могла її вбити, як ти зробила це з Луною, але я могла хоча б розлучити вас. Саме тому я сказала тобі, що вона чейнджлінг.

— Але ми не розлучилися через це. Ми поговорили про це, і я пробачила її за те, що вона мені брехала, — кажу я.

— Ти *пробачила* її? — питає принцеса Спаркл. — Але чому? Вона ж чейнджлінг. — Вона хмуриється, немов якось розчарована тим, що ми є однією й тією ж поні. — Ну, тоді мені доведеться обмежитися тим, що я просто зітру тебе з буття. Я знала, що в мене буде лише одна спроба. Навіть якщо моя інформація не була ідеальною, Елементи повідомили мені більше ніж достатньо для того, щоб удати, що я бачила тебе в тисячах інших петель. Я ж казала, що ти добре вмієш брехати. — Принцеса Спаркл починає розчинятися, і світло якимось чином стає ще потужнішим. Тепер, коли захист закляття зупинки часу зникає, моє хутро стає дибки від обсягу магії, що кружляє навколо нас. — Прощавай, Твайлайт Спаркл.

Вона зникає. Я не встигаю навіть блимнути, перш ніж повна сила Елементів Гармонії обрушується на наші голови.

Розколоті і возз'єднані

Я з криком прокидаюся й різко підскакую в ліжку.

Щось поряд зі мною ворочається, і, намагаючись звільнитися з-під покривал, скидає їх. Мої очі обертаються туди, і фігура поні виринає з темряви й хапає мене.

— Твайлайт? Твайлайт, що сталося? Твайлайт, отямся, — каже вона.

Реальність раптово повертається, і я згадую, де я.

— Стар Ґейзер? — питаю я, немов налякана маленька кобилка. Моя дружина нахиляється наді мною і міцно обіймає. Мені так пощастило, що вона зараз зі мною, хоча, з іншого боку, вона завжди була зі мною. — Мені наснилося... наснилося, що... я не пам'ятаю, але це було щось жахливе, — кажу я.

— Тс-с... Все гаразд. Ти тепер у безпеці. — Її шепіт майже миттєво починає заспокоювати мене. Вона права. Я тепер у безпеці. — Подумай про щось щасливе. Пам'ятаєш наш перший поцілунок?

Я хіхікаю.

— Звичайно пам'ятаю, як я могла забути? — питаю я. Я знаходжу її вуста своїми й відтворюю той поцілунок, розтягуючи кожне знайоме, але неймовірне відчуття, що з ним асоціюється. Я роздивляюся її якомога краще у слабкому світлі. Її скуповджена грива звисає на одне око, як тієї ночі. Коли ми мали готуватися до останніх іспитів. Коли я сумнівалася в усьому, особливо в собі, але вона вказала мені шлях. Це стало початком найкращого, що могло статися, але...

— Я іноді замислююся. Що сталося б, якщо б ти, ну, не була...

— Лесбійкою? — питає вона, і це звучить водночас м'яко й обвинувально. — Ну, гадаю, я б не стала цілувати тебе у відповідь так охоче, що впала зі стільця й вивихнула щиколотку.

Я тихо сміюся. Ця розмова вже практично стала нашою традицією.

— Я могла б попросити вибачення, у тисячний раз, але все одно не шкодувала б про це.

— Як і я, — каже Стар Ґейзер. Я кидаю погляд на годинник, що стоїть на тумбочці за нею. Нам все одно вставати хвилин за двадцять, і мені не хочеться засинати знову. Натомість я пригортаюся під покривалом до найважливішої поні в моєму житті й міцно цілую її.

Вона одразу ж відповідає мені тим самим, застосовуючи всі ті маленькі трюки, яким навчилася за минулі десять років, щоб зробити це ще більш збуджуючим, ніж уперше.

— Як думаєш, у нас є трохи часу, доки Ліфі¹ прокинеться? — питає вона.

— Хто?

Вона хмуриться і м'яко тикає мій ріг помаранчевим копитом.

— Наш син, дурненька. Серйозно, Селестія що, знову доручила тобі досліджувати закляття пам'яті в Академії? Мені начхати, що ти «наймолодша професорка в історії», бо останнього разу, коли таке закляття вдарило по тобі, ти два тижні не могла навіть моє ім'я пригадати.

— Ти так розсердилася. Селестія досі говорить про те, як ти вломила на одне з її засідань з міністрами й заборонила їй знову дозволяти мені експериментувати з цими закляттями. Добре, що вона була так вражена.

— Нам довелося змиритися з тим, що нам доведеться ділити тебе між нами двома. Але зараз? — вона перекочується на мене. — Ти вся моя. І я збираюся відплатити тобі за ту штуку з флюгером минулого тижня.

Двері до нашої спальні зі скрипом відкриваються, і ми обидві стримуємо тихий стогін роздратування через те, що нас перервали.

— Мамо Спаркл? Мамо Стар? Ви в порядку? Я чув крики.

— Все добре, Ліфі, — кажу я. — Мамі наснився поганий сон, але мені вже значно краще. — Я чую цокіт маленьких копит по підлозі моєї спальні, а потім плюх, коли жереб'я застрибує до нашого ліжка. Він відчайдушно притискається до моїх грудей.

— Тоді я допоможу тобі позбавитися від поганих снів, як ти завжди допомагаєш мені.

Я дивлюся на Стар Ґейзер, поглядом прохаючи пробачення. Вона просто посміхається, знизує плечима й лягає за мою спиною, перекинувши копито через мене, щоб гладити гриву Ліфі. Я не засинаю знову, але проводжу наступну чверть години затиснутою між двома поні, яких я ціную більш за все у світі, насолоджуючись кожною секундою.

Будильник спрацьовує занадто швидко. Я буджу маленького зеленого єдинорога, що чіпляється до моїх грудей, поцілунком у лоба, і ми троє вилізаємо з ліжка назустріч новому дню. Попри те, що я сказала, я досі не можу позбавитися відчуття, що мій сон був важливим. Я швидко приймаю душ і висушую гриву, готуючись до чергового дня досліджень в Академії. Поцілувавши моїх дружину й сина, я йду до дверей. Стар Ґейзер відведе Ліфі до школи, як вона робить щоранку. Вона ж, врешті, викладає там. Перед тим, як піти, я згадую взяти невеличкий шматок топазу з буфету. Завжди корисно бути в добрих відносинах зі Спайком, дракончиком Селестії. Він добрий малий; очевидно, чому Селестія зробила його своїм помічником.

Я йду вулицями Кантерлота, бажаючи позбутися останніх слідів того, що мені наснилося минулої ночі. Щоразу, як я намагаюся його пригадати, воно так дразливо близьке, але завжди недосяжне. Статуя, повз яку я проходила тисячі разів, чіпляє мій погляд, і щось у ній здається мені достатньо цікавим, щоб зупинитися й подивитися на неї. Монумент зображує шістьох поні настільки живо, що я б не здивувалася, якщо б вони ожили й зійшли з п'єдесталу. Це статуя на честь Тріксі Луламун і п'ятьох її подруг, поні, які використали Елементи Гармонії й урятували принцесу Луну, коли вона повернулася, як Найтмер Мун.

Як прикро, що їхній героїзм коштував їм їхніх життів.

Я дивлюся в очі Тріксі, яка впевненим поглядом дивиться на місто, яке допомогла врятувати. Звичайно, її ім'я з тих пір відомо всім, весь Кантерлот говорить про неї з тієї самої штучно подовженої ночі. Одного дня ця історія увічниться і стане легендою. Вони шестеро нібито зустрілися того самого дня. Хотілося б і мені вміти так знаходити друзів. Звичайно, у мене були колеги в Академії, і Стар Гейзер з її друзями, але це не те ж саме.

Щось бринить у глибині мого мозку, щось пов'язане зі сном, що я бачила минулої ночі. Чи був він про Тріксі та її подруг? Це все здається незвичайно знайомим.

Я йду далі, наближаючись до Академії, але зупиняюся у кварталі від неї. Я кидаю погляд на вокзал, повз який проходжу, і в мені наростає нестримний імпульс. Перш ніж я встигаю усвідомити, мої копита несуть мене до каси. Що я роблю? Прогулювати роботу — це зовсім на мене не схоже.

— Добридень, пане, — кажу я. — Один квиток, будь ласка. На потяг опівдні, у будь-якому напрямку.

— Найдешевший до Понівіля, — відповідає він.

Чомусь це звучить саме як місце, куди мені хочеться поїхати.

— Чудово! — Я кидаю кілька монет за білет і йду до платформи, від якої потяг відходить за десять хвилин. Позаду жеребець бурмоче щось незрозуміле про те, що він *тільки-но* викинув цю пісню з голови.

Коли потяг відходить від станції, я знову задумуюся, що ж я роблю. Це здається важливим, достатньо важливим, щоб ризикувати невдоволенням Селестії через мій прогул. Я завжди можу надолужити роботу на вихідних, та й у нинішньому стані я б все одно нічого доладно не зробила.

Доки потяг їде, відчуття знайомості лише зростає, як і моє нерозуміння щодо нього. Я навіть ніколи раніше не була в Понівілі, то чому ж я впізнаю пейзаж, що пролітає за вікном? Відчуття дежа вю тільки зростає протягом наступних кількох годин, і коли ми під'їжджаємо до понівільського вокзалу, мій розум кричить мені, щоб я пригадала це, але розчаровує мене при спробі це зробити. Я виходжу з потяга і йду до міста. На потязі я хоча б рухалася, і це давало мені ілюзію прогресу, але тепер, коли я нарешті тут, я гадки не маю, що робити далі.

— О, вітаю. Ви вперше в Понівілі?

Я обертаюся на голос, це біла єдиноріжка з елегантною та виразною фіолетовою гривною.

— Гадаю, так, — кажу я. — Це так очевидно?

Інша поні вишукано сміється.

— Для більшості, гадаю, ні, але я тут щось на зразок неофіційного вітального комітету. Ох, де мої манери? Мене звати Реріті. Рада зустрічі.

Я простягаю ногу й цокаю її копитом.

— Твайлайт Спаркл, взаємно. — Я вивчаю її якусь мить. — Ви не бували в Кантерлоті? Я не можу позбавитися відчуття, що я звідкись вас знаю.

— Хмм... Як ніяково. У мене таке ж саме відчуття. Я, звичайно, чула про вашу репутацію, деякі мої клієнти *помруть* від щастя, коли я познайомлю їх з одним з найкращих розумів у Кантерлоті, але я теж не можу збагнути, звідки я вас можу знати.

Я відступаю на крок.

— Ви чули про мене навіть тут? В якій галузі ви працюєте?

— Ну, з технічно кажучи, я організатор свят... — Вона розвертається боком до мене, щоб я могла побачити її кьютімарку, дві блакитні кульки і одна жовта. — ...але моя пристрасть — це знайомства. Знайомити поні зі спільними інтересами, або поні, які чогось потребують, з тими, хто може виконати їх потреби, для їхньої взаємної вигоди. — Вона дозволяє собі легкий смішок. — Гадаю, мені подобається думати про себе, як про поні, яку всім поні варто знати.

— Це дійсно здається корисним, — визнаю я.

— О, дякую за добре слово! Якщо будете тут пізніше, ви обов'язково маєте завітати на вечір, який я організую. Там так багато поні, з якими я маю вас познайомити.

— О... небо, — кажу я, напружуючи мозок у пошуках приводу відмовитися. Я не збиралася лишатися тут надовго. Ну, якщо точніше, я взагалі нічого з цього не планувала. Я навіть не знаю, чому я тут. — ...Мені нічого вдягти.

Очі Реріті запалюються.

— Тоді я знаю поні, до якої вам треба звернутися! У нашої місцевої швачки знайдеться саме те, що вам потрібно, до того ж, вона така добра й лагідна. Я впевнена, що вона навіть зможе дати вам сукню напрокат, якщо вона потрібна лише на один вечір. Давайте я вас до неї відведу.

Я не бачу порятунку від невблаганної щедрості цієї кобили, і мені не лишається вибору, окрім як іти за нею. Дорогою ми проходимо повз

кількох інших поні, яких, присягаюся, я вже зустрічала. Мені кілька разів доводиться змушувати себе не махати їм. Ми зупиняємося перед бутиком, стилізованим під велетенську карусель. На стінах зображено всіляких тварин. Ми заходимо всередину, і Реріті озирається, шукаючи господиню.

— Флаттершай? Ти тут?

— Привіт, Реріті, — каже голос значно ближче, ніж я очікувала. Я обертаюся і серед манекенів бачу поні, яку одразу не помітила, жовту пегаску з рожевою гривею.

— Ось ти де, дорогенька. Слово честі, ти іноді така тиха, що я просто не помічаю твоєї присутності.

— Вибач, — каже Флаттершай. Вона нахилиє голову, дивлячись на мене. — Ой лишенько, невже я забула про замовлення? Я знаю, щодесь вже вас бачила, але, боюся, не можу пригадати, як вас звуть.

— Таке, здається, сьогодні з усіма, — кажу я, — але я нова у Понівілі, тому не можу сказати, де ми зустрічалися.

— Твайлайт Спаркл, це Флаттершай. Флаттершай, Твайлайт Спаркл, — каже Реріті. — Я розумію, що це трохи поспіхом, але я хотіла б перетворити сьогоднішню вечерю в мене на вітальний вечір для Твайлайт, і я сподівалася, що ти допоможеш їй виглядати якомога краще.

— О, я могла б швиденько припасувати щось, — каже Флаттершай, змірюючи мене проникливим поглядом. Вона переводить увагу на сукні, що висять на вішалках. Наскільки я бачу, все це скромні, але вишукані моделі. Вони прикрашатимуть підходящу фігуру, але нічого такого, що змусило б виділятися серед натовпу. — Це було б гарною рекламою, гадаю. Тільки спочатку мені треба закінчити кілька речей.

— Це було б дуже добре, дорогенька, — каже Реріті. — Якщо тебе цікавить реклама, я знаю кількох поні, які займаються маркетингом. Я

впевнена, що вони залюбки тобі щось підкажуть.

— О ні. Мені не подобається думка про те, щоб казати поні, що їм варто думати або носити, мені просто подобається допомагати їм виглядати якомога краще. — Флаттершай вказує на три діаманти на своєму стегні. — Це все-таки мій особливий талант.

— Ну, тоді тобі дуже пощастило, що твої роботи настільки гарні, що говорять самі за себе, — каже Реріті. — Ну, не будемо тобі більше заважати. Ми просто почекаємо.

Флаттершай повертається до сукні, над якою працювала. Тримаючи між крилами катушку ниток, вона рухає копитами з вражаючою вправністю, й у мене на очах стібки виникають один за одним.

— Вау, Флаттершай, я ніколи не бачила пегаса, який шив би так добре.

— О, дякую, Твайлайт, — каже Флаттершай, продовжуючи працювати. — Мені приємно, що ви так думаєте. Коли я жила у Клаудсдейлі, багато поні вважали це химерним. — Вона кривиться від спогаду.

— Вони просто не цінували, яка ти насправді особлива, — проголошує Реріті. — Їм же гірше, а Понівілю — краще.

Я гуляю поглядом по бутику, і ще дещо на вішалках впадає мені в око. Там висять кілька вишукано прикрашених костюмів, але занадто малих навіть для лошати.

— А це для чого? — питаю я.

— Хмм? — каже Флаттершай, підводячи погляд і дивлячись туди, куди і я. — О, це особливе замовлення від...

Двері до бутика розчахуються, і всередину влітає рожевий розчерк.

— Здоров, Флаттершай! Це ми!

— ...Пінкі Пай, — каже Флаттершай, відповідаючи на моє питання і одночасно вітаючи нову поні.

— Агаськи! Ви про мене балакали, дівчата? Бо у мене вуха горіли! — Вона обертається до мене. — Привіт! Я Пінкі Пай, а це Янгол, — каже вона. Я вперше помічаю, що на її спині сидить маленький білий кролик.

— О-о, він такий милий! Я Твайлайт Спаркл, — кажу я. Пінкі посміхається. Янгол сердито дивиться на мене.

— Він буде ще милішим, коли ми вдягнемо його для нашого вечірнього виступу. Гей, приходь подивитися! — каже Пінкі.

— Дуже мило з твого боку було запросити її, Пінкі, — каже Реріті. — Але я вже запросила її на мій вечір.

— О-о! Тоді нам варто влаштувати виступ для тебе прямо зараз! Починаймо, Янголе. — Перш ніж я встигаю заперечити, що мені не треба дивитися її виступ, кролик зістрибує з її спини в найближчий куток. Пінкі засовує копито собі у гриву й витягає звідти обруч, який чомусь вже горить.

— Він весь час був у тебе в гриві? — питаю я, не вірячи своїм очам. У мене ціла купа питань, але перш ніж я встигаю озвучити їх, щось підказує мені, що варто просто змиритися з цим.

— Ага! — каже Пінкі. Вона підпирає копитом підборіддя. — Хмм... якщо так подумати, це, мабуть, через нього у мене вуха горіли.

— Ой, як я не люблю цю частину. Це завжди виглядає так небезпечно, — каже Флаттершай, прикриваючи очі.

— Не хвилюйся, Янгол — професіонал! Дивись! — Із цими словами вона підкидає палаючий обруч у повітря. Янгол розганяється, набираючи швидкість. Він знову стрибає Пінкі на спину і, не

втрачаючи розгону, стрибає високо в повітря. Він робить невеличке сальто, пролітаючи крізь падаючий обруч, його маленький пухнастий хвостик проходить буквально в кількох дюймах від вогню. Потім він приземляється, і в ту ж саму мить Пінкі ловить обруч, і опустившись на задні коліна, тріумфуюче піднімає його над головою. — Та-дам!

Ми троє нестримно аплодуємо, хоча Флаттершай скоріше виглядає полегшено, ніж вражено. Я не могла роздивитися кьютімарку Пінкі Пай, але тепер все стає на свої місця. Це три рожеві метелики, хоча через те, що вони рожеві на рожевому, їх важко було розрізнити.

— Це було дивовижно! — кажу я. — Отже, ти дресирувальниця кроликів, як я розумію?

— Не лише кроликів, всяких тварин, — відповідає вона. — Власне, я дружу практично з усіма звірятами в Понівілі!

— Пінкі виступала на кількох моїх святах, — каже Реріті, — і завжди вражає тим, на що здатні її маленькі друзі.

— Що я можу сказати? Я люблю робити так, щоб поні посміхалися, — каже Пінкі.

— А я люблю шити їм маленькі костюмчики, — каже Флаттершай.

— Маю визнати, з нас трьох виходить непогана команда, — каже Реріті. Я дивлюся на них трьох, і не можу не погодитися. Їхні таланти дійсно добре доповнюють один одного. Я саме збираюся це сказати, коли все вибухає.

Бутик трясє, я кричу, хапаючись за ширму в пошуках опори. Але цього недостатньо, і я падаю на підлогу. Я виглядаю у вікно й бачу кільце райдужних кольорів, що розширюється.

Інші троє анітрохи не вражені.

— О, — каже Реріті. — Я забула, що сьогодні вівторок.

— Що це... як.. звідки воно взялося? — питаю я.

— Ха! Твій перший райдужний вибух! Тепер ти справжня понівілька, — каже Пінкі Пай, хлопаючи мене копитом по спині.

— Вони трохи страшні з незвички, — каже Флаттершай.

— Щоб дізнатися відповідь на своє питання, просто сходи до центру кільця, — каже Реріті. — Його джерело ти скоріше за все знайдеш над фермою «Блискавичне Яблуко».

— Ферма «Блискавичне Яблуко»?

— Тільки не кажи, що ніколи не куштувала джем з блискавичних яблук, — каже Пінкі Пай.

— Звичайно ж куштувала. Хто не куштував? Але я не знала, що його тут роблять.

— Саме так, це найголовніший експортний товар Понівіля, — каже Реріті. — Він зробив хазяйок ферми доволі заможними за останні кілька років, після того, як вони знайшли спосіб виробляти його регулярно.

— Я ще не скоро зможу взятися за твою сукню, тож чому б тобі не сходити подивитися? Я впевнена, що вони будуть раді зустрітися з тобою, — каже Флаттершай. Я думаю над цим. Чому б і не сходити. Якщо так подумати, то, присягаюся, було в цьому вибуху щось знайоме. Хіба я не бачила його раніше з самого Кантерлоту? Як і багато інших речей сьогодні, я не можу пригадати. Я прощаюся з трьома подругами та йду з бутика, орієнтуючись на кільце, яке досі шириться.

Пройшовши дорогою десь хвилин десять я розумію, що я там, де треба. Деревя, прикрашені різнокольоровими фруктами, висаджені акуратними, рівними рядами в полях неподалік, їх райдужний врожай домінує в сільському пейзажі. За кілька хвилин я проходжу під кованою залізною брамою й бачу центр ферми. У кінці доріжки стоїть

трьохповерховий особняк, затьмарюючи амбар, який я ледве бачу за ним. Інструменти, розкидані по двору, виглядають першокласними й добре доглянутими.

— Її-ха!

Вигук змушує мене нашорошити вуха і привертає мою увагу до жовтогарячої кобили, яка махає мені старим, обшарпаним капелюхом. Ми йдемо одна до одної і зустрічаємося на півдорозі.

— Ну, здоровенькі були. Мене звати Еплджек, рада зустрічі. Яким побитом на нашій фермі? — Вона хапає моє копито й несамовито трусить.

— Я Твайлайт Спаркл. Я сьогодні перший день у Понівілі, і коли побачила райдужний вибух, то захотіла піти та розібратися. Прогулянка сюди теж вийшла гарна. У вас дуже красива земля.

Вона розпливається в широкій посмішці.

— Ну, холера, я вже виджу, же ви мені ся сподобаєте. — Я чомусь знала, що вона оцінить такий комплімент, ще до того, як я сказала його. — Але про райдужні вибухи ліпше не в мене питати. Прикрийте-но краще вуха на хвильку.

Здивована, я роблю так, як вона пропонує. Вона глибоко вдихає й на мить затримує дихання.

— ГЕЙ, РЕЙНБОУ ДЕШ! ТУТ ДЕХТО БАЖАЄ ТЕБЕ СПИТАТИ ПРО РАЙДУЖНІ ВИБУХИ! — волає вона в небо. Хоч я й прикрила вуха копитами, але в голові мені дзвенить ще кілька секунд після того, як звук припиняється.

Якусь мить нічого не відбувається, та потім снаряд з райдужним слідом пролітає по небу, перш ніж розвернутися вниз і завмерти в кількох футах над нами. Блакитна пегаска знімає льотні окуляри й розтрушує свою райдужну гриву. Вона витирає лоба і струшує вологу,

роблячи невеличку доріжку в блискучому поті, що стікає по її грудях, боках і навіть кьютімарці з трьома рубіново-червоними яблуками.

— Звичайно, мені не завадить перепочити. Я в полі з самого світанку, — каже вона. — Ти, гадаю, вже почула, мене звати Рейнбоу Деш. Рада зустрічі. — У неї теж є невеличкий акцент, але не настільки сильний, як у Еплджек. Вона сідає поряд з Еплджек.

— Я Твайлайт Спаркл. Це було дивовижно. Як воно називається? Райдужний вибух?

— Надзвуковий райдужний вибух. І так, я вельми дивовижна, — каже Рейнбоу Деш. Еплджек заочує очі, і Рейнбоу Деш це помічає. Вона змахує хвостом, і той волого ляскає прямо по кьютімарці другої кобили, що виглядає як триколірна блискавка. Еплджек трохи зойкує від удару. — Ой, не прикидайся, що тобі це не подобається.

Я переводжу погляд з однієї на іншу, не впевнена, чи варто мені звертати увагу на фліртуєчу поведінку.

— Ну, я дійсно вражена. З такими рухами тобі варто було б спробувати піти у Вандерболти.

Рейнбоу Деш знизує плечима.

— Я думала про це, але вирішила не йти. У мене тут є все, що мені потрібно, та й ці поні без мене абсолютно безпомічні.

— Моя родина чудово ся порала з цією фермою впродовж поколінь до того, як ти ся з'явила, Рейнбоу Деш, — каже Еплджек.

— Гей, я нічого не маю проти твоєї родини, ЕйДжей. Тим більше... — Вона раптово кидається на Еплджек і глибоко цілує її дуже довгим поцілунком. — ...я теж її частина, відколи ми одружилися, — закінчує вона, коли нарешті відривається, щоб ковтнути повітря. Вона обертає голову до мене й підморгує. — Як виявилось, мені дуже подобається смак яблук.

Еплджек заходиться кашлем.

— Деші! Припини!

— Отже... ем... ви двоє... вау, — кажу я.

— Ага, «вау» тут добре пасує, — каже Рейнбоу Деш. — Я в неї закохалася практично того ж дня, як вперше її побачила. Хоча їй для цього знадобилося кілька років.

— Мені, коли я росла, завше жеребці ся подобали, — пояснює ЕйДжей. — Вибач, не знаю, чому я все це тобі розповідаю, коли ми щойно тя зустріли. Просто... чомусь у мене таке відчуття, немов я тебе дуже давно знаю.

Рейнбоу Деш голосно пирхає й махає копитом.

— Кобили, жеребці, всі поні трохи рейнбоусексуали. Прикро, що більшість з них так ніколи й не зрозуміють, що втрачають.

— То як ви двоє зустрілися? — питаю я.

Еплджек дивиться на Рейнбоу і посміхається, притискаючись щокую до її щоки, незважаючи на піт.

— Ходімо в дім, розповімо тобі за чаєм, — каже вона. Ми заходимо до вітальні особняка, що прикрашена пишно, але зі смаком, і Еплджек веде нас на кухню. Вона дістає три склянки з буфету і графин з холодним чаєм з холодильника. Я роблю ковток. Він настільки ж смачний, як і освіжаючий. А от Рейнбоу Деш вижлуктує всю склянку залпом і просить ще.

— Отже, до того, як я вирішила, що не хочу йти у Вандерболти, ем, я хотіла піти у Вандерболти, — починає Рейнбоу Деш. — Тренувалася по всьому місті, намагалася вивчити всякі трюки, щоб їх вразити. Нарешті придумала таке, від чого у них мало б зірвати дах. Надзвуковий райдужний вибух. Тому я тренувалася, тренувалася і ще раз тренувалася, доки не була готова дійсно його виконати. — Вона

робить ковток зі знову повної склянки. — Коротше, безкоштовна порада щодо надзвукових райдужних вибухів: не роби перший, прямуючи до землі. Хоча не думаю, що це стане комусь із вас у пригоді, хіба тільки ви якось магічно відростите собі пару крил. Бували в мене погані падіння, але це було гірше за інші. Але мені це все одно вдалося.

— Отже, — втручається Еплджек, — я саме ся збирала на велике родео в Еплузі. Я кілька місяців на рік проводжу на змаганнях. Я взагалі люблю змагання, он, вона знає. — Вона хлопає Рейнбоу Деш по спині. — Отже, йду я на вокзал, і тут бам! Надзвуковий райдужний вибух просто над моєю головою. Ну, я, мабуть, ще не бігала так швидко, як тоді, за її слідом до місця, де вона ся приземлила. А тим часом яблука навколо мене стали набувати різних кольорів. Знайшла я кратер на південному полі, а всередині — її.

— Так, і коли я приходжу до тями, то бачу, як ця гарна кобила схилилася наді мною. Блискуча білява грива, милі веснянки, повний комплект, — каже Рейнбоу Деш, влізаючи в розповідь з відпрацьованою легкістю, яка змушує мене подумати, що вони робили це вже багато-багато разів. — Звичайно ж, я поводитися впевнено і спокійно.

— Наскільки я пригадую, у тебе було зламане крило, ти плакала і звала матусю.

— Але все одно, типу, впевнено і спокійно, — наполягає Рейнбоу Деш.

— Ми взяли її до себе та підлатали. Це була просто добросусідська ввічливість. Лише десь за годину по тому ми помітили, же обидві отримали кьютімарки під час цієї справи. Щойно моя бабця зрозуміла, же райдужний вибух перетворив наш врожай на блискавичні яблука, ми одразу ж найняли її.

— Коли я з усім розібралася й навчилася чітко виконувати райдужний удар, ми почали робити джем з блискавичних яблук весь

час. Я думала, що раніше важко працювала, але ці поні буквально нагайкою на мене ляскали, хоч іноді я сама напрошувалася.

Еплджек знову червоніє.

— Рейнбоу Деш! Це *особисте*! — сичить вона.

Рейнбоу Деш ледве не давиться чаєм від сміху.

— Я лише мала на увазі, що тоді я була ледацюгою, Джекі, — каже вона. Потім вона обертається до мене з широкою посмішкою. — Те інше було пізніше. — Еплджек шльопає її, але посмішка на обличчі Рейнбоу підказує, що, на її думку, воно було того варте. — Отже, це вийшло на користь нам усім. ЕйДжей з родиною отримали гроші, щоб привести це місце до ладу, я отримала стабільну роботу, і, о так, ми обидві знайшли кобил своєї мрії. — Вона по-змовницьки прихиляється до мене і театральнo шепоче мені на вухо: — Лише між нами, ЕйДжей отримала кращій товар. — Ще один ляпанець, ще один смішок, ще один поцілунок, і врешті вони притуляються одна до одної, ліва передня нога Еплджек переплетена з правицею Рейнбоу Деш. Вони обидві виглядають абсолютно задоволеними.

Я кидаю погляд на годинник.

— Отакої, я й не помітила, що вже так пізно. Мені треба назад до міста, — кажу я.

— Тобі скласти компанію? — питає Еплджек.

— Я теж піду, — каже Рейнбоу Деш. — У мене там деякі справи.

— Справи? Які? — питає Еплджек.

Рейнбоу Деш у відповідь блимає кілька разів.

— Я... я не знаю. Просто знаю, що мені там треба зробити щось важливе. — Вона знизує плечима. — Може, згадаю, як буду там.

Ми втрюх рушаємо з ферми назад до бутика. Ми майже дістаємося туди, коли натикаємося на Пінкі, Реріті та Флаттершай, які йдуть нам назустріч. Ми шестеро дивимося одне на одного, не знаючи, що сказати, доки Реріті не розбиває кригу.

— Ви всі теж це відчуваєте? Немов ми... ми...

— Зв'язані? Я рада, що не тільки зі мною таке, — каже Рейнбоу Деш.

— Ну, я знаю, же бачила вас у місті, але так. Немов це щось важливіше.

— Важливіше, ніж ви можете собі уявити, — каже голос з неба. Ми дивимося вгору і охаємо, коли бачимо принцесу Селестію, що спускається з неба, несучи опечатану скриньку на спині.

— Ти диви! Принцеса! Дівчата, це принцеса!

— Ем... так, Пінкі, гадаю, ми всі її помітили. Ну, тобто я помітила, — каже Флаттершай.

— Твайлайт Спаркл, ти мене вражаєш. Прогулюєш роботу, щоб приїхати не абикуди, а прямо сюди. — Я трохи никну від її критики. — Я впевнена, що ви всі, мабуть, дуже спантеличені, і я тут для того, щоб все прояснити за допомогою цього. — Вона відкриває скриньку, в якій лежить корона і п'ять гривен.

— Це...

— Так, Елементи Гармонії, — відповідає Селестія. — Я б хотіла, щоб кожна з вас взяла той, що здається їй найбільш природним, і надягла його. Коли ви це зробите, Елементи виправлять ваші спогади.

— Отже, ми зможемо згадати одна одну? — питаю я. Мені не терпиться розгадати цю загадку.

— Ні, Твайлайт. Вони виправлять ваші спогади, щоб ви забули одна одну назавжди.

Копито, яким я тягнулася до скриньки, завмирає на півдорозі.

— ...Що?

— Між вами шістьма був зв'язок в... іншому часі. Це була чудова дружба, і ви зробили багато чудових речей разом, але вона виявилася небезпечною для гармонії в Еквестрії. Тому ваші розуми й долі було змінено. Але, здається, не повністю. Настав час виправити це.

— Твайлайт, — каже новий голос з-за дерева. Звідти виходить Стар Ґейзер. Несподівана поява Селестії була достатньо дивною, хоч і не зовсім нехарактерною для неї. Але як Стар Ґейзер сюди взагалі потрапила? — Надягни корону. Тоді все стане так, як було раніше. Хіба це було не чудово? Я так тебе кохаю, я не витримаю повернення в часи, коли ми не були разом.

— Але... але мої подруги... — На словах «мої подруги» моя голова різко відкидається назад і я скрикую від болю, коли греблю, що блокувала мій розум, прориває. Спогади про інше життя вливаються і змішуються з тим, що, як мені здавалося, я знала про моє минуле. — Стар Ґейзер... Ти не вивихнула щиколотку тієї ночі, так? Це сталося зі мною, бо ти відштовхнула мене.

— Будь ласка, не згадуй це, Твайлайт. Надягни корону, щоб тобі не довелося цього робити. Мені нестерпно бачити, як ти згадуєш те, як я тоді з тобою повелася. Це не обов'язково мусить бути реальністю, якщо ти цього не дозволиш, — каже Стар Ґейзер.

— Ти — брехня, — кажу я. Вона починає плакати.

— Ні, не брехня. Я краща правда. Будь ласка, Твайлайт, зроби це заради Ліфі.

— Мамо Спаркл? — Я обертаюся і бачу мого сина, який стоїть у кільці п'яťох моїх подруг.

— Ти, — кажу я, — маєш бути у школі. — Елементи б'ються брудно.

— Хіба ти не хочеш, щоб я був справжнім, мамо? Я думав, що ти мене любиш. Чому ти хочеш, щоб я зник?

Я підбігаю і обіймаю його. Я його матір. Я не його матір. Я... Я...

— Ну звичайно ж я не хочу, щоб ти зникав, — шепочу я йому на вухо. — Але я не хочу також щоб мої подруги зникали.

— Ти маєш обрати, Твайлайт, — каже він. Мої вуха смикаються. Він би такого не сказав. Я відсуваюся й дивлюся уважніше. Я матір Ліфі. А матір знає свою дитину.

— Ти не Ліфі.

Він хмуриться.

— Ні, ми не він, — каже новий голос з його рота, октави на три нижчий за його справжній голос. — Ми просто зрозуміли, що тілесна форма допомагає зручніше спілкуватися. Надягни корону, Твайлайт.

— Чому ви це робите з нами? — питає Флаттершай.

— Ми не бажаємо вам шкоди, жодній з вас. Ви шестеро були чудовими захисницями, і ми зробили так багато добра з вашою допомогою. Але ми не очікували, як ефективно ви мобілізуєте сили хаосу та темряви з інших часових ліній, вони завжди були для нас своєрідною сліпою плямою. За винятком, звичайно, тієї іншої Твайлайт з часової петлі, вона була відомою величиною. Все це буде виправлено в майбутньому.

— В якому сенсі «виправлено»?

— Ти виконала своє призначення, і цим добре допомогла нам. Під нашим керівництвом твої дії сильно розширили наш вплив завдяки створенню Регалій. Але процес лишив тебе глибоко незадоволеною, що призвело б до того, що ти з подругами почали б розбиратися з Регаліями, як це зробив Стар Свірл, і, ймовірно, знову б нас знищили. Ми знайшли взаємовигідне рішення, і, використавши Стар Свірла та

принцесу Спаркл, привели тебе до ситуації, де змогли дати тобі абсолютно нове життя, таке, де ти не матимеш потреби розбиратися з нашою природою. Ти взагалі не повинна була згадати іншу часову лінію, але зв'язок між вами шістьма... упертий. Це не покарання, Твайлайт, це нагорода, тобі треба лише прийняти її.

— І що далі, Еквестрія житиме довго і щасливо? — питаю я.

— Ні. Еквестрія це невдача. Ми були близько, значно ближче, ніж з попередніми світами, але нам поки що не вдалося створити досконалу гармонію, — пояснює не-Ліфі. — Ви всі добре впоралися. На нашу думку, ви, як вид, отримаєте п'ятірку з мінусом. Тому живи щасливим, звичайним буттям, а ми через кілька століть зітремо рештки цього світу й почнемо з чистого аркушу. — Жереб'я підпирає копитом підборіддя й замислюється. — Можливо, наступного разу створимо расу розумних страусів.

— Я цього не допущу. Я знайду спосіб вас зупинити. Ми заслуговуємо на життя. Поні не просто пішаки в якійсь дурній грі, або змінні в експерименті.

— Ми розуміємо, що ці новини засмучують. Саме тому щойно ми закінчимо тут і ти приймеш невідворотне, ми видалимо твої спогади про все, що ти дізналася. Ти проживеш чудове життя, й у тебе більше ніколи не буде причин думати про Понівіль або про колишніх подруг. На нашу думку, це більш ніж резонна пропозиція з нашого боку.

— Я ся не збираю жити брехнею, — каже Еплджек.

— Меншого ми й не очікували від захисниці Щирості. Чи зручно буде тобі сказати своїй дружині, що твої почуття до неї — брехня? Бо якщо ви повернетеся до правди, або, точніше, до попередньої правди, все це зникне. — Рейнбоу Деш дивиться на Еплджек, біль на її обличчі ясно видимий кожному. Еплджек опускає голову, не відповідаючи.

Важка тиша опускається на нас шістьох. Ліфі не квапить нас із рішенням.

— Я визначилася. Давайте корону, — врешті кажу я. Ймовірно-не-справжня Селестія піднімає її своєю магією і передає мені. Я беру її копитами й роздивляюся.

— Твайлайт... — починає Пінкі, але я піднімаю копито, зупиняючи її заперечення.

— Вибачте, дівчата, але я знаю, чого бажаю. — Я дивлюся у зореподібний самоцвіт, зроблений за зразком моєї кьютімарки. Кожна грань і поверхня відбиває зображення мого обличчя, що дивиться на мене, кожне трохи відрізняється від інших. Блаженно щаслива, не знаюча я з цього світу поряд зі знервованою, іноді жалюгідною мною з мого рідного світу. Я глибоко вдихаю й готуюся до того, що зараз буде.

Потім кидаю корону на землю й тупаю копитом по самоцвіту, розбиваючи його на тисячі шматочків.

Разом з ним розколюється й світ.

Світло повертається. Кольори струменіють у дюймах від мого обличчя. Я озираюся навколо й бачу, що знову стою разом з моїми подругами у тронній залі кантерлотського замку. Прямо в оці бурі з веселки, що кружляє проти годинникової стрілки перед моїми очима. Я посміхаюся й занурюю копито в потік. Він не зробить мені боляче. Тепер я його розумію. Дзвін лунає по залі.

— Знаєте, — починаю казати я, збираючись із думками, — все це, власне, нагадує мені музику. — Я не піднімаю голос, але він все одно прорізує шум бою та бурі. Я впевнена як ніколи, що всі навколо мене чудово чують.

— Стар Свірл розповідав мені, як принцеси давним-давно створили музику. Як Селестії подобалися милозвучні акорди, а Луні — нестійкі та мінорні. І лише коли вони зібрали ці недосконалі частини докупи, то змогли знайти щось гідне. В одному ви мали рацію: поні не досконалі. Але знаєте, що я щойно зрозуміла? Ви можете бачити все, що було. Все, що є. Все, що буде або може бути. Але ви все одно не бачите картини в цілому. — Веселки навколо нас починають

сповільнюватися. Потім вони зупиняються буквально на мить. А тоді починають крутитися у протилежному напрямку.

— Музика — це не тільки те, що надруковано на нотному папері. Вона у підйомах і падіннях, і в емоціях, якими ми їх наповнюємо. І життя поні такі ж самі. Може, ви й здатні читати ноти з листа, але не можете тримати мелодію. Для цього вам потрібні ми, інакше ви б могли змінити наші спогади без нашої згоди. А я з вами дуже *не* згодна. А без нас? Ви просто купка брязкалець, позбавлених смаку. — Я помічаю світло, що виникає позаду мене. Я озираюся й бачу, що воно наростає з грудей п'яťох найбільш важливих поні в моєму житті, з тих місць, де на них могли б були надягнені гривни. Можливо, Регалії і є потужними підсилювачами Елементів, але вони не є їхнім джерелом.

— Я Твайлайт Спаркл. Ви й раніше мене боялися, і ви гадки не маєте, наскільки були праві. Я бачила, що ви приготували для Еквестрії. Я була з іншого боку вашої стіни, і я повернулася. Там нудно й пусто, просто безкінечна біла порожнеча. Монотонність. Що дослівно означає «один тон». — Сила, що ллється з моїх подруг, анітрохи не поступається міццю силі Регалій. Я відчуваю, як вони випромінюють тріскучу лютість і роздратування. Вони не звикли до таких поразок. Хай обломляться.

— Колись ви б мали зрозуміти. Один тон... — Свіжий спалах світла виривається з нас, пересилуючи все, що я колись бачила з боку Елементів. Воно занадто яскраве, щоб щось крізь нього побачити, але мені нічого вже й не треба бачити. Я єдина з усім, чого торкається світло.

— *...не може створити...* — Я роблю крок уперед, і відчуваю, що поверхня Регалій починає викривлятися і йти пухирями. Огидні нариви виринають на їх поверхні, потім лопаються, розплескуючи дорогоцінні метали по всій підлозі.

— **...ГАРМОНІЮ!**

З останнім жалюгідним схлипом Регалії зникають назавжди.

Я падаю на підлогу, цілковито виснажена і настільки ж цілковито задоволена. На іншому боці кімнати у Селестії відпадає щелепа, а очі розширюються. Розплавлене золото зі шматка шлаку на її голові, що колись був Елементом Магії, стікає по її щоці, але вона, здається, ще цього не помітила. Залишки корони зслизують з її голови та з вологим хлюпом падають у напіврідку калюжу. Грива та хутро Селестії трохи підпалені по краях, але в іншому вона неушкоджена. Луна і Стар Свірл також дивляться на нас. Довгий час ніхто нічого не каже.

— Це... було... КРУТО! — нарешті каже Рейнбоу Деш. Тепер, коли тишу порушено, мої подруги починають говорити одночасно, підтверджуючи одна одній, що так, це дійсно сталося.

Про те, що зараз станеться, мене попереджує лише стукіт дерев'яної бити, що падає на підлогу, і раніше, ніж я встигаю розвернутися, тіло, що налітає не мене, скасовує весь мій прогрес у вставанні зі підлоги.

— Ти в порядку! Ти в порядку! Коли я побачила, що принцеса намагається вдарити по тобі, я подумала... подумала... — каже Азалія, та потім покидає слова і просто засипає мене поцілунками. Треба буде якось з нею поговорити про доречний час та місце для несподіваних обіймальних атак, але такі моменти, як цей, точно увійдуть до категорії «схвалено».

— Я в порядку, Азаліє. Краще не буває, — брешу я. Це майже здається зрадою дружині, якої в мене ніколи не було, але про життя з якою я маю спогади. Я пам'ятаю все. Я намагаюся відштовхнути маленькі набридливі думки, і принаймні поки що мені це вдається.

Азалія зупиняється посеред поцілунку. Її губи притискаються до моєї щоки, кінчик її язика кілька разів торкається моєї шкіри, перш ніж вона здивовано відсувається.

— Чому у тебе смак апельсинів?

Я всміхаюся.

— Довга історія, пізніше розповім.

— Гей, а де Чорна Чванько? — питає Пінкі Пай. Ми всі озираємося навколо. Там, де Найтмер Мун душила Луну, тепер лише купка димної, побитої броні, як було й першого разу, коли ми використали Елементи.

— Ви тільки погляньте на це, — каже Еплджек, виглядаючи у вікно неподалік. У небі висить місяць, і він знову прикрашений тим самим зображенням, що було там до того, як Луна втекла. Кобила на місяці повернулася.

Луна теж підводить погляд, і в неї відпадає щелепа.

— Отак мій місяць виглядав впродовж тисячі років, що я була там у вигнанні?

Стар Свірл, миттєво перемкнувшись із ворога на люблячого чоловіка, обіймає її.

— Тобі, мабуть, важко це бачити. Не хвилюйся, ми подолаємо це разом.

— Я тобі не якась травмована маленька кобилка, дурнику, — каже вона Стар Свірлу, хоч і обіймає у відповідь. Вона обертається до досі ошелешеної Селестії. — Серйозно, Тія, наліпити моє зображення на місяць? Це просто несмак. — Її вухо смикається, і вона знову дивиться на Стар Свірла. — Зажди, коли ти сказав, що ми подолаємо це разом...

— Я нікуди не піду, Лунатику. Я ж десь такого віку й був, коли зник у минулому, хіба ні? — питає Стар Свірл. Луна розглядає його кілька секунд, а тоді киває. — Отже, я не можу повернутися, бо це все зіпсує, хіба не так? Але в мене немає жодної причини не лишитися тут і взнати нову тебе. До речі, ми ж технічно досі одружені?

Вона посміхається.

— Думаю, можна й так сказати. Хоча, на жаль, маю повідомити тобі, що зраджувала тобі впродовж кількох років.

— Та ну? І були серед них непогані?

— Ну, була одна лавандова єдиноріжка...

— Вона зайнята, — гукаю я до них. Азалія фиркає і продовжує цілувати мене.

— На все це буде час пізніше, — червоніючи, каже Луна. — Нам треба позбутися решток Найтмер Мун. Вони є фізичним втіленням її сили, і в поганих копита можуть бути небезпечними. — Вона піднімає один з уламків, але коли намагається покласти його назад, маслянисті парості від нього чіпляються за її хутро. Вона намагається відірвати їх махаючи копитом, але вони тримаються. Решта зламаної броні починає вібрувати й тремтіти, ще більше паростей виринають з неї й чіпляються за її тіло. Броня на очах у нажаханого Стар Свірла перетворюється на густу рідину. Коли вона розтікається, охоплюючи Луну, та кричить.

Цей крик нарешті приводить Селестію до тями.

— Луна! — кричить вона й кидається до сестри, але ту вже цілком поглинула чорна рідина. Ззовні вона виглядає просто як тривимірний силует себе, а потім навіть він починає викривлятися і змінюватися. Вона хитається, її тіло розтягується і совається, а потім у поверхні з'являється маленька тріщинка. З неї ллється яскраве світло, і чим сильніше воно стає, тим більше розходить тріщина. Із останнім вибухом масляниста темрява зникає, і коли ми знову можемо бачити, перед нами стоїть не зовсім Луна.

Або, можливо, правильніше було б сказати, що це більше Луна, ніж та, що була раніше. Як і тоді, у минулому, вона така сама висока й царствена, як і її старша сестра. Вона розправляє крила і крутить головою, розминаючись після трансформації. Я відчуваю, що чого б її не позбавили Регалії Гармонії, коли вигнали її, зараз вона це отримала назад.

Вона сміється.

— Отакої! Яка міць. Я почуваюся... просто фантастично! — Вона підбігає до Селестії і хіхікає. — Здається, мені більше не треба дивитися вгору, щоб глянути тобі в очі, сестро. Як і має бути.

Пінкі охає.

— О ні! Але ж якщо ти отримала якусь частку сили Найтмер Мун, хіба це не означає, що ти знову станеш божевільною і злою, і знову влаштуєш вічну ніч? — питає вона.

Луна мотає головою, можливо, більш пристрасно, ніж треба, дозволяючи своїй новій розкішній зоряній гриві майоріти у повітрі.

— З радістю повідомляю, що моє бажання занурити світ у вічну темряву збільшилося лише трошки від звичайного.

— Ура! — кричить Пінкі.

Луна хіхікає з того, як Селестія сторожко її роздивляється.

— Та жартую я, ми з тобою маємо правити, як рівні. Я не маю бажання повторювати помилки минулого. До того ж... — Вона наближається до Стар Свірла й цілує його в ніс. — ...у мене є більш важливі справи, ніж створення планів проти тебе.

— От халепа, знову вони за своє. Чому ви двоє завжди поведетеся так огидно на публіці?

Ми всі обертаємося на звук нового голосу, що йде від входу до тронної зали. Стар Свірл виглядає так, немов у нього зараз станеться невеликий аневризм.

— Шутінг Стар? Що ти тут робиш? Ти ж мала використати сувій, що я тобі дав, щоб дістатися додому. Я чітко наказав тобі не ходити за мною!

— Ага, немов це колись працювало, — пирхає вона. Вона підходить до своїх батьків і обіймає їх обох. — Я не хочу повертатися, якщо ти не повертаєшся. Я лишаюся тут.

Стар Свірл, здається, зворушений, але його гнів не розвіявся до кінця.

— А що як ми б не перемогли? Якщо б Елементи вбили нас усіх, або Найтмер Мун захопила б усе після нашої перемоги?

— Ну, не знаю, «дочка злої імператриці» звучить як непоганий запасний план.

Доки вони троє обіймаються й балакають, немов найнормальніша родина у світі, Селестія залишає їх і повертається до мене, Азалії та наших подруг.

— Пробач, що не довіряла тобі, Твайлайт. Що спробувала використати проти тебе Елементи Гармонії... Я зрозумію, якщо ти не пробачиш мене. Азаліє, також прошу пробачення за те, що викинула тебе у вікно.

Я посміхаюся їй.

— Все гаразд. Саме цього я від вас і хотіла, хоч і не могла пояснити в присутності Найтмер Мун. Вибачте за все, що я сказала, щоб спровокувати вас. Просто все пішло не зовсім за моїм планом.

Азалія киває.

— Я просто рада, що ви обрали відчинене вікно. І вибачте, що вдарила вас бейсбольною битою.

Селестія широко посміхається.

— На твоєму місці я, мабуть, зробила б те ж саме. Твайлайт дуже дорога мені. Якщо ти не проти, гадаю, ми могли б попити чаю та обговорити твої з нею відносини. Наодинці.

— Н... наодинці?

— Можливо. Або, можливо, мені варто запросити її батьків приєднатися до нас. Я впевнена, що в них до тебе теж буде кілька питань.

Азалія починає тремтіти й опускає погляд. Я хмурюся, дивлячись на Селестію.

— Принцесо, поведьтеся добре.

Вона трохи звужує очі буквально на мить, але потім закидає голову і сміється.

— У мене на потилиці починає набрякати велика й відносно болюча гуля. Гадаю, я маю право на невеличку помсту. — Вона розправляє крило над Азалією і притягує її до свого боку. — Якщо Твайлайт кохає тебе, а ти її, звичайно ж я вас благословляю.

— Дякую... дякую вам, принцесо.

Селестія дивиться на Луну, якій за кілька хвилин повернули її силу та родину, і її очі стають тужливими.

— Це найкраще почуття у світі, бачити тих, кого любиш, з їхніми друзями й родинами. Я не могла б почуватися ще щасливіше. — Я не зовсім упевнена, чи вона каже це нам, чи собі.

— Мамо?

Селестія застигає. Заклякає на місці, і лише через кілька секунд спромагається відповісти:

— Цього... Цього не може бути...

Я широко посміхаюся їй.

— Ви впевнені, що не можете почуватися ще щасливіше?

Селестія повільно підводиться і обертається до дверей, де стоїть Монінг Глоу. Я здогадувалася, що Шутінг Стар може і його з собою привести. Він досі закривавлений, бруд і грязюка вкривають його сплутане хутро. В тій печері ж не було душі. Вони майже хвилину дивляться одне на одного, обоє не в змозі повірити власним очам.

— ...Глоуї?

Почувши своє ім'я, Монінг Глоу кидається до зали. Селестія також біжить до нього. На півдорозі він стрибає до неї, і вони стикаються у повітрі й падають, огортаючи одне одного ногами і крилами.

— Мамо! Ох, мамо, я бачив... я дивився, як ти вмираєш. Це здебільшого твоя кров. Я думав, що вже ніколи не зможу сказати тобі, як я люблю тебе.

— Я теж тебе люблю. Ох, Глоуї, я так тебе люблю. Так люблю, мій маленький.

— Стоп, хто всі ці поні? Стар Свірла я пам'ятаю, і в листі він згадував Шутінг Стар, але хто цей новий хлопець? — питає Рейнбоу Деш.

— Це Монінг Глоу, син Селестії, — пояснюю я.

— У принцеси Селестії є син? З яких пір?

Я дивлюся, як вони чіпляються одне за одного, немов більше ніколи не відпустять, по обличчям обох течуть сльози. Селестія легко похитується вперед-назад, шепочучи на вухо Монінг Глоу щось, призначене тільки для них двох.

— З цих самих.

Реріті охає.

— Ти розумієш, що це означає? Що всі ці поні з минулого прийшли жити в наш час?

Мої думки беруть розгін. Чи може виникнути якийсь зворотній зв'язок у часовій петлі? Парадокс, який знищить буття? Величезні зміни в історії, що розходиться від цієї миті? Що я упускаю?

— Що це означає, Реріті?

— Це означає, що ретро буде *неймовірно* модним наступного сезону! — Вона хапає мене за щоки, притягуючи моє обличчя до себе, і я бачу маніакальний блиск в її очах. — Твайлайт, мені потрібні всі книги, які в тебе є, з моди тієї епохи, швацька машинка і триста фунтів фіолетового шовку, негайно! — Вона опускає мене на підлогу й підносить копито до лоба. — І принцеса Луна! Вона тепер більша! Їй знадобиться цілковито новий гардероб! Мені потрібні нові мірки! Ох, де мій сантиметр?

— Ем, Рерз, ти не забула одну важливу річ? — питає Еплджек.

— Ну-ну-ну. Ви тільки погляньте на цих милих малесеньких поні з їхніми щасливими кінцями, — каже згори голос Дискорда. — Я не бачив стільки шмарклів відтоді, як перетворив хмарочоси у Мейнкеттені на величезні носи.

Ми разом охаємо і підводимо погляд на монстра, що стоїть на стелі й дивиться на нас. О ні, що нам робити? Я не знаю, чи вистачить у мене сил знову отак безпосередньо дотягнутися до Елементів.

— Дискорд! — кричу я.

— Єдиний і неповторний, — відповідає він. — Ні, дійсно єдиний. Мав серйозну бійку з тим іншим, напружену й довгу. Мабуть, розтринькав місячний бюджет на спецефекти. Але, врешті, інший я був не на висоті. Бо я його скинув.

— Зажди, ем, не знаю, чи правильно я зрозуміла, — каже Флаттершай. — Ти хороший, реформований Дискорд, чи злий, дореформений?

— Гмм... — Він погладжує підборіддя, потім дивиться на Флаттершай і підморгує. — А тобі дуже хочеться знати? — Сказавши це, він зникає, розсміявшись на прощання.

— Угх. Ніколи від нього прямої відповіді не отримаєш. Суцільна морока, — каже Еплджек.

— Ага, може, варто знову замкнути його у статуї, про всяк випадок, — погоджується Рейнбоу Деш. Вони дивляться одна на одну, потім раптово червоніють і відвертаються. Це не лишається непоміченим.

— Ем... Реріті... — каже Флаттершай, змінюючи тему. — Якщо ти робитимеш нову лінію ретро-костюмів, може, тобі допомогти? Тобто я досі багато пам'ятаю про дизайн та шиття з того... іншого місця.

— Ох, я не можу так тобі нав'язуватися, Флаттершай. Я впевнена, що мої зв'язки допоможуть мені знайти потрібні робочі копита. Звичайно, ем, якщо вони досі існують. До того ж, якщо ти будеш у мене в бутику, хто наглядатиме за твоїми тваринами?

— О! О! Я буду! Обери мене, обери мене! — Пінкі підстрибує, розмахуючи копитом, щоб привернути їхню увагу. — Як думаєш, у мене вийде навчити тхора робити заднє сальто?

— Заждїть, ви всі пам'ятаєте все, що Елементи з нами зробили? — питаю я. Я чомусь вважала, що пам'ятатиму лише я.

— А що вони, власне, зробили? — питає Азалія. — Як ти знала, що тобі треба напасти на Кантерлот разом з Дискордом та Найтмер Мун?

— Це був досить дивний день, — відповідаю я. — Не найдивніший в моєму житті, що багато каже про моє життя, але я розповім тобі по дорозі додому.

— Хех, гадаю, же після цього ти місяць з бібліотеки не вилізатимеш, — каже Еплджек.

Звучить непогано, але спочатку на мене чекає ще одна подорож.

За тиждень по тому я відчиняю двері невеличкої квіткової крамниці у Троттінгемі, дзенькання дзвіночка над дверима повідомляє про мій прихід. Я чую рух, і з-за вітрини встає жеребець, зелений земний поні з кьютімаркою у вигляді квітки.

— Вітаю, пане, — починаю я. — Ви, часом, не пан Зайлем² будете?

— Так, це я. Чим можу вам допомогти?

— Не мені, але є поні, з якою, гадаю, вам варто зустрітися. — Я відступаю вбік і вказую собі за спину.

— Ем... там нікого немає. Це що, якийсь розіграш?

Моя впевнена посмішка зникає, коли я обертаю голову, щоб подивитися. Звичайно ж, окрім нас двох у крамниці нікого немає.

— Хе-хе, — видаю я, — я зараз повернуся.

Він знизує плечима.

— Тоді покваптеся, бо ми за десять хвилин зачиняємося.

Дзвіночок дзенькає значно більш шалено, коли я пробігаю у двері вдруге. Я зупиняюся на порожній вулиці й дивлюся в усі боки, шукаючи мою ціль. Я знаходжу її ближче, ніж очікувала. Під стіною, трохи осторонь від входу, сидить Азалія і плаче. Я сідаю поряд із нею і обіймаю її.

— Я не можу це зробити. Мені страшно, Твайлайт, так страшно. Що вони скажуть, коли побачать мене?

— Не знаю, любя, але є лише один спосіб дізнатися. Тобі потрібно увійти в ці двері. Годі крастися й ховатися, ти більше не така, га? — Азалія мотає головою.

— Будь ласка, не змушуй мене, — благає вона.

— Не буду. Я не змушуватиму тебе робити нічого, чого ти не хочеш. Якщо ти хочеш повернутися і прийти іншого дня, ми можемо це зробити, але тобі врешті доведеться це зробити.

Вона схлипує.

— Так, я знаю. Але що мені сказати їм? «Гей, співчуваю, що ваша донька померла минулого року. Але не хвилюйтеся, я її заміню»?

— Ти і є вона. Ти Азалія, — кажу я. Вона не виглядає переконаною, але хоча б припиняє плакати і кладе голову мені на плече. Я дозволяю їй хвилинку передихнути, добре розуміючи, як мало в нас часу. — Гей, пам'ятаєш ту ніч на озері? — питаю я. Я відчуваю її кивок, але вона нічого не каже. — Це стрибок віри. Тієї ночі ти теж не думала, що тобі вдасться, ти просто думала, що намокнеш і розчаруєшся. Але ти стрибнула, і сталося щось дивовижне. Сталися ми. І так само, як і тієї ночі, я буду з тобою, щоб допомогти тобі йти по воді. Якщо щось піде не так і ми впадемо у воду, ми просто виповземо на берег і допоможемо одна одній обсушитися та зігрітися. Як тобі таке? — Азалія мовчки простягає копито, і я беру його своїми.

Вона робить довгий, глибокий вдих.

— Гаразд, я готова.

— Цього разу ти підеш першою, я буду одразу за тобою. — Я швидко її цілую та допомагаю підвестися. Вона підходить до дверей і, озирнувшись наостанок, щоб упевнитись, що я тут, відчиняє двері. Дзвіночок дзенькає втретє і востаннє. Той самий жеребець знову виходить, тепер з іншого боку. — Ну що, знайшли поні... поні, яка... — Він дивиться на Азалію, не в змозі зв'язати слова.

Коліна Азалії припиняють тремтіти, і її сльози висихають. Вона посміхається жеребцеві, і, хоч і не з першої спроби, їй вдається сказати:

— Привіт, тату.

1 Leafy — «листочок»

2 Xylem — ксилема, тканина наземних рослин, що служить для проведення води та мінеральних солей від коріння вгору по рослині до листя.

Непевне майбутнє

Повірити не можу, що минуло вже три місяці.

Цілий сезон вражаюче невражаючої рутини. Дивовижно нудні дні, що зливаються до купи, ледве відрізняючись один від одного. Дні, коли моєю найбільшою турботою було «чи хочу я до яєшні тост з білого або ж з житнього хлібу» замість «яке древнє зло спробує вбити мене наступним?»

Від думки про їжу мої очі різко відкриваються і я сідаю в ліжку. До світанку ще година, та хоч я й лягла спати лише три години тому, я почуваюся цілком бадьорою, і, до того ж, страшенно голодною. Останніми днями я небагато сплю, але Азалія казала, що коли я вирубуюся, то сплю, мов мертва. Я нахиляюся й ніжно цілую її в голову. Вона ще спатиме якийсь час, але я почну раніше.

Прокравшись вниз до бібліотечної кухні, я без жодних проблем орієнтуюся серед шафок та буфетів і витягаю саме те, що мені потрібно. Кілька шматків фруктів, півбуханки хліба і джем до нього, миску вівсяних пластівців, здобне тістечко. Так, для початку зійде. Трохи шокує маленька лампочка, що яскраво світить мені в обличчя першим за сьогодні світлом, коли я відкриваю холодильник. Витягнувши сік, я якусь мить думаю над тим, чи не зварити мені кави по старій пам'яті. Я, здається, її вже шість тижнів ані краплі не пила. Не через свідомі спроби її кинути, просто я не відчувала, що вона мені потрібна. Я рада, що встала раніше за Азалію, бо, відверто кажучи, мої манери за столом просто жахливі. Я не встигаю прожовувати їжу достатньо швидко, і я занадто голодна, щоб звертати на це увагу. За дванадцять хвилин по тому перші промені передсвітанкового сонця проникають у дім, падаючи на чотири порожні тарілки, брудну склянку та одну ситу маленьку єдиноріжку.

Я з винуватим задоволенням стогну, доки їжа всідається. Мабуть, через це мій одяг більше не налазить. Тепер, коли до бібліотеки

проникає трохи світла, я йду до темнуватої ванни і вивчаю себе у дзеркалі. Хех, і принцеса Селестія ще казала мені, що я зіпсую очі, читаючи при свічках. Мій зір у темряві краще нікуди.

Я добряче себе роздивляюся. Попри щойно з'їдене, що для мене останнім часом цілком типово, я стрункіша, ніж була кілька місяців тому. Більш м'язиста, але худіша й сильніша, ніж була. Мабуть, через мою нову програму вправ.

За ті п'ять хвилин, що я чищу зуби й умиваюся, мій шлунок всідається достатньо, щоб можна було піти на пробіжку. Я почала бігати десь півтори місяці тому, просто так, і я ніколи не уявляла, що втрачала. Тепер якщо я проведу день чи два, не пробігши хоча б пару миль швидким галопом, мої копита починають свербіти від бажання відчувати удари по землі. Надягнувши бігове взуття, я прокрадаюся повз Спайкову кімнату й виходжу надвір, повільно зачинивши двері з найтихішим клацанням.

Мало хто з поні в цей час прокинувся, а тим більше вже вийшов на вулицю. Мене це не засмучує. Навіть пробіжка порожніми вулицями для мене задоволення. Пташеня цвірінькає у кількох кварталах на південь, і навіть звідси я відчуваю запах свіжоспеченого хліба з «Солодкого Куточка» на іншому кінці міста. Я одного разу спробувала вийти на пробіжку до сніданку, і за чверть години вже об'їдалася їхньою випічкою. Витратила тижневий бюджет харчування на одне люте об'їдання. Вигляди, звуки, запахи, весь світ навколо мене здається більш реальним, ніж раніше, немов я відчуваю все це новими відчуттями, які мій мозок ще не навчився інтерпретувати. Я біжу по вулицям легким галопом, щоб розім'яти ноги, і посміхаюся собі, наближаючись до краю міста. Ще три будинки... ще два... Я опускаю голову, і мої м'язи тремтять від нетерпіння.

Я перетинаю умовну невидиму лінію на краю міста і зриваюся в повний галоп. Я просто лечу через поля й дороги до шляху крізь Білохвостий Гай, яким я зазвичай бігаю, трохи довший маршрут Листегону. Кілька разів мені здається, що мої копита взагалі не торкаються землі. Прикро, що я біжу занадто швидко, щоб насолодитися пейзажем, але мені треба розігнати серце, або цей пробіг

навіть чи можна буде рахувати. Через кілька миль, коли я саме починаю трохи пітніти, я чую голос, що закликає мене сповільнитися.

Трохи роздратована, я сповільнююся до звичайної ходи і з відчаєм відчуваю, як гупання в мене у грудях зникає майже миттєво. Мені доводиться щодня навантажувати себе все сильніше й сильніше, просто щоб знову це відчути. Рейнбоу Деш пролітає наді мною, спускаючись, і розвертається, ляскаючи крилами, щоб не відставати від мене.

— Вау, Твайлайт, ти казала нам, що бігаєш, але не казала, що настільки швидко! Вважай, що я вражена.

— Дякую, Рейнбоу Деш. Я читала багато книг про методи покращення фізичної витривалості. Гадаю, вони працюють. — Рік тому Рейнбоу Деш рідко з'являлася до півдня. Але звички, що вкоренилися в ній завдяки спогадам про десятиріччя робіт на фермі, зробили дещо, що я вважала неможливим навіть для Елементів Гармонії: перетворили її на ранкову поні. — Що ти робиш у гаю? Тренуєшся?

— Нє, я просто вирішила одразу розібратися з погодними справами, а тоді злітати на ферму «Блискавичне»... Тобто «Солодке Яблуко».

— Як там у вас з Еплджек останнім часом? — питаю я, удаючи недбалий інтерес. Дівчата ходили кругом та навколо цієї теми вже кілька тижнів. Перший місяць після нашого повернення вони двоє не могли пробути в одній кімнаті одна з одною навіть п'ять хвилин, перш ніж одна з них знаходила слабке виправдання для втечі, але в якийсь момент, мабуть, подолали початкову ніяковість, бо тепер проводили як ніколи багато часу разом. Жодна з них не розкривала подробиці їхніх відносин, якщо вони самі їх знали, і ніхто з нас не хотів тиснути на них, доки вони не будуть готові розповісти.

— Та все нормально, гадаю, — каже Рейнбоу Деш фразу, яка може означати що завгодно, і, відповідно, не означає нічого. — Я просто

хотіла набрати вологи з озера, на випадок, якщо в місті вологість занадто низька.

— Ну, коли я була там півгодини тому, за відчуттями було відсотків так двадцять вісім, — кажу я.

Рейнбоу Деш зупиняється у повітрі.

— Ти зупинилася й заміряла вологість, доки бігала? Це занадто ботанисто навіть для тебе, Твайлайт.

— Я не зупинялася, тобто, я просто бігла й відчувала... — Я замовкаю. Я впевнена, що я не помиляюся, навпаки, кажу абсолютно точно. Я тоді навіть не думала про це. Я просто дивилася навколо. Дах того будинку синій, ця вулиця пильна, вологість двадцять вісім відсотків, я просто знала.

— Ну, дякую за спробу допомогти, але тобі, мабуть, варто лишити такі справи нам, пегасам. Погода це наша тема, — каже Рейнбоу Деш, вже відволікаючись від мене. — Ну, ще побачимося. Тримай класну швидкість! — Вона відлітає геть. Я намагаюся відновити те ескапістське відчуття руху, що було в мене мить тому, але тепер я відволіклася на мою самовпевненість щодо атмосфери навколо. У мене на язиці крутиться щось, щось... грозове? Просто дивне відчуття в повітрі. Ниюче відчуття того, що я чогось не помічаю, псує решту моєї пробіжки.

Повертаючись до міста легким галопом, я ледве не проходжу повз «Солодкий Куточок», не зайшовши туди почастуватися. Ледве. Але відновлений смак до життя, що посилює всі мої інші відчуття, робить мене просто нездатною опиратися солодошам. З якоїсь причини особливо важко опиратися торту.

Коли я відчиняю двері до пекарні, у мене на мить виникає думка, чи не потрапила я випадково до звіринцю. Звірі бігають по кімнаті й оточують стіл, за яким сидять троє відвідувачів. Один з них труситься, піднімаючи печиво тремтячими копитами, не відводячи погляд від величезного чорного ведмеда, що височіє трохи неподалік. Ще один

робить ковток зі склянки, випиваючи одразу половину, і згори з криком злітає величезний кондор і зависає над столом. Він доливає у склянку води з графина, що звисає з його кігтя, і знову відлітає вгору, по дорозі хлюпнувши холодною водою на ще одного відвідувача.

— Ем, Пінкі? — гукаю я, заходячи всередину. Я повільно пробираюся до прилавку, намагаючись не наступити на жодне зі звірят, що бігають під копитами. Я дзвоню у дзвінок на прилавку й одразу ж жалкую про це. Мені доводиться затиснути вуха копитами, щоб заблокувати какофонію крякання й пугукання, яка після цього починається.

Почувши галас, Пінкі висовує голову з кухні.

— О, привіт, Твайлайт. Ти хотіла щось замовити? Просто попроси козла.

Я переводжу погляд на козла, що стоїть поряд і незворушно дивиться на мене. Ми кілька секунд дивимося одне одному в очі, потім він перегинається через прилавок, витягає серветку з серветниці й починає повільно її жувати.

— ...Може, пізніше. Що тут відбувається?

Посмішка Пінкі стає ширшою.

— О, Кейки на кілька днів поїхали з міста, а мені самій важко поратися з усією пекарнею, тому я подумала, що оскільки мені добре вдавалося дресирувати тварин в іншому житті, і так добре вдається пекти в цьому, то чому б це не поєднати? — З кухні лунає гучний дзенькіт. — Я ще не все довела до ладу. Одну секундочку. — Вона обертається до чогось, чого мені не видно. — Ні-ні-ні, ніяких амфібій або рептилій у холодильній кімнаті, або станете *насправді* холоднокровними! Якщо вам щось звідти потрібно, попросіть пінгвінів.

— Отже, вони, ем... тобі й на кухні допомагають? — Я оглядаю кімнату. Можливо, ідея Пінкі принаймні наполовину добра. Навіть

уявити не можу, як вона вдягла ягуара у смокінг і поставила працювати метрдотелем. — А що робить ведмідь?

— Відвідувач попросив їсти разом з ним! — радісно заявляє Пінкі.
— Ну, точніше, він попросив ведмежий кігтик¹, але ми у «Солодкому Куточку» вважаємо, що для хорошого обслуговування варто докласти додаткових зусиль!

— Я, мабуть, просто візьму щось з твоєї хлібниці та піду. Просто запиши це на мій рахунок, — пропоную я.

— Окі-докі-локі! Якщо знадобиться щось пошукати, просто попроси королівську кобру, що там дрімає, допомогти тобі.

Я завмираю. Вона напевно жартує. Навіть вона б не стала...

— Пінкі, у тебе в хлібниці дійсно королівська кобра?

— Насправді ні, — каже вона. Я полегшено зітхаю. — Я спитала її, де вона була королевою, а вона мені не відповіла, тож, гадаю, вона може бути коброю-правителькою у вигнанні. Я ніколи не чула, щоб вони були отруйними!

Я починаю повільно відступати до дверей.

— Ну, я просто зайшла привітатися. Привіт! Ось, я це сказала, тож тепер я просто...

— До речі, якщо вже ти тут, можеш мені дещо пояснити з листа, який мені лишив поні в костюмі?

— Звичайно.

— Що таке «порушення санітарних норм»?

За годину по тому я повертаюся до бібліотеки, виснажена зовсім з іншої причини. Я навіть нормально не розім'ялася, а вже середина ранку. Та все ж я щойно пробігла сім миль, хоч це й не було особливо важко. Я роблю кілька швидких вправ на розтяжку, щойно заходжу у двері, і зойкую, коли одну особливо проблемну групу м'язів зсудомлює. Я бурчу. Чому ця ділянка моєї спини постійно робить мені боляче? Я прочитала все, що могла, про хіропрактику та правильну поставу, але чомусь нічого не працює як слід. Хоча б Азалія добре масажує спину.

— Є хто вдома? — гукаю я. Зазвичай я повертаюся вчасно, щоб спіймати Азалію, перш ніж вона піде на ринок продавати квіти, але «Солодкий Куточок» був незапланованою затримкою.

За хвилину зі своєї кімнати, позіхаючи, спускається Спайк.

— Добриранок, Твайлайт. Снідати хочеш?

— Спайку, я поїла годину тому. У холодильнику, здається, ще лишилися вчорашні вафлі з турмаліном, якщо просто хочеш перекусити нашвидку. Я піду в душ.

Гарячий душ добре полегшує біль у спині, і я виходжу чистою та свіжою, готовою зустріти решту дня. Коли я повертаюся до головної кімнати з рушником на голові, я в першу чергу бачу роздратованого Спайка, що чекає на мене.

— Твайлайт, я ходив за покупками два дні тому. Чому в буфеті знову порожньо?

— Ем... я була голодна?

— Я купив достатньо їжі на тиждень! Ми... — Його губи трохи тремтять. — Ми можемо дозволити собі стільки, скільки ти їси останнім часом? Я можу піти пошукати самоцвіти на продаж, якщо потрібно.

Я шокована почути це від нього. Я вчила Спайка основам особистих фінансів, як розпоряджатися кишеньковими грошима, і навіть еквіваленту кількох семестрів економіки університетського рівня, коли він одного разу спитав мене, як працюють гроші, а я трохи захопилася. Та все ж я ніколи не хотіла, щоб йому доводилося турбуватися через таке.

— Тобі не треба хвилюватися про це, Спайку. Минулого місяця Луна прислала мені додаткову велику торбу монет на додачу до моєї звичайної стипендії.

— Серйозно? Вона просто дала тобі всі ці гроші? Чому? — питає він.

Добре питання.

— Ну, коли я спитала її про це, вона сказала, що це «аванс за рахунок майбутньої зміни у зарплатні, щоб вивести її на належний рівень щодо фактичного масштабу моїх досягнень та майбутніх обов'язків». — Спайк дивиться на мене нерозуміючим поглядом. — Ні, я теж не знаю, що вона мала на увазі, і вона не стала пояснювати, коли я її спитала, лише сказала, що не бажає, щоб я хвилювалася через фінансовий тиск. Так чи інакше, у нас достатньо грошей. Власне кажучи... — Я відкриваю шухляду і дістаю звідти з півдюжини монет. — ...коли прибереш у своїй кімнаті та кухні, чому б тобі потім не облишити решту своїх робіт та відпочити? Головне, повернися вчасно, щоб допомогти мені з вечерею до того, як Шайнінг Армор та Кейденс приїдуть сюди, скажімо, о четвертій.

У Спайка відпадає щелепа від подвійного подарунку у вигляді несподіваної надбавки до його кишенькових грошей і неочікуваного вихідного.

— Ти серйозно?

— Звичайно! Ти це заслужив.

— Дякую, Твайлайт. — Він підстрибує і обіймає мою шию. — До речі, прийшов лист від принцеси Селестії, доки ти була в душі. Я тоді саме жував, тож вибач, якщо він трохи липкий.

Я звертаю увагу на лист, що лежить неподалік на столі. Я відкриваю його і, переглядаючи, розпливаюся в широкій посмішці. Я бігом піднімаюся до своєї кімнати і збираю купу одягу, яку збиралася віднести Реріті, щоб вона його завтра перешила, але мої плани щойно змінилися. Я збігаю по сходах, несучи за собою одяг.

— Спайку! Замкни бібліотеку, якщо будеш кудись іти, мені треба негайно бігти до бутика «Карусель».

— Так несподівано? Чому такий поспіх?

— Тому що, — кажу я, посміхаючись ще ширше, — потяг, що відбув з Кантерлота о 10:07, прибув дві хвилини тому.

Усі ці мої пробіжки дали одну велику перевагу: коли треба поквипитися, я можу дістатися куди треба значно швидше, ніж раніше. Я зупиняюся перед крамницею Реріті і глибоко вдихаю, щоб здаватися спокійною, коли увійду всередину. Здається, я встигла сюди першою.

— Гей? — гукаю я, заходячи всередину. Вже знайомий звук двох швацьких машинок, що працюють разом, лунає по бутику. — Реріті? Флаттершай?

Флаттершай піднімає голову від роботи, почувши своє ім'я.

— Привіт, Твайлайт. Ти мене шукала? Реріті отримала велике замовлення, а мені б додаткові гроші не завадили, тому я їй допомагаю.

— Я здогадалася, коли побачила, що Пінкі наглядає за всіма твоїми тваринами. Ти в курсі, що вони допомагають їй у «Солодкому Куточку»?

Флаттершай здригається.

— Ой леле, сподіваюся, вони добре пораються. Там все гаразд?

— Більш-менш. Окрім королівської кобри в її хлібниці. — Я зітхаю. Це Пінкі Пай. Яюсь воно владнається, принаймні, я продовжую собі це казати.

— Куди вона посадила пані Королівську Кобру? — кричить вона, раптом напружившись.

— У хлібницю. Сказала, що вона там спить.

— У пана Королівської Кобри непереносимість глютену! — кричить вона. — Реріті, я повинна...

— Йди, дорогенька, — гукає Реріті з сусідньої кімнати.

— Вибач, якщо ти не хочеш платити мені за цю годину...

Реріті виходить до головної кімнати бутика, на її плечах висить сантиметр та відріз тканини, а окуляри на носі трохи перекошені.

— Ні в якому разі, Флаттершай. Звичайно ж я заплачу тобі. Серйозно, навіть за вдвічі більшу платню з тобою вийшло б значно вигідніше інших варіантів. Якщо ти не погодишся отримати більше, ніж ми домовлялися, ти просто зобов'язана дозволити мені дати тобі кілька костюмів. А тепер іди. — Вона скося дивиться на мене, коли Флаттершай пробігає повз мене до дверей. — Серйозно, Твайлайт? Знову перешивати?

— Це не терміново, просто як буде час. Звичайна платня?

Вона зітхає.

— Так, гадаю. Краще й зробити швидше. Ти, мабуть, наступного тижня будеш зовсім іншої форми, якщо судити за останніми двома місяцями. У чому тепер проблема?

— Комірці занадто тугі.

Реріті огортає сантиметром мою шию, і стискає його трохи сильніше, ніж потрібно. Вона дивиться на цифри.

— Серйозно, Твайлайт, я ніколи не бачила такий вибух росту в кобил твого віку.

— Ну, я ж займалася спортом. Мабуть, м'язи наростила абощо, — висловлюю я думку. Попри мою безтурботність, це не давало мене спокою. Я б, може, хвилювалася більше, але всі ці зміни здавалися такими приємними, і такими природними. Немов моя шкіра була на розмір меншою, а я ніколи цього не помічала, доки воно не змінилося. До того ж, насправді я сюди не через вбрання прийшла. Будь-якої миті...

Двері відчиняються, і всередину заходить Монінг Глоу.

— Леді Реріті! — каже він, трохи збентежений. — Ви виглядаєте чарівно, як завжди, як почуваетесь?

Роздратування Реріті миттєво зникає.

— О, принце Монінг Глоу! Дуже добре, а ви як?

— Реріті, я вже казав тисячу разів, те, що принцеса Селестія моя матір, ще не означає, що я справжній принц.

Реріті посміхається і підступає до Монінг Глоу трохи ближче, ніж потрібно. Ця кобила не любить півзаходи.

— *Принце* Монінг Глоу, є речі, які означають значно більше, ніж титули. Я припиню називати вас принцом, щойно ви припините відповідати цьому ідеалу. — Тепер він точно збентежений. — Але вам не варто було приїжджати аж з самого Кантерлоту, щоб особисто забрати костюм, що ви замовили. Для цього існує доставка.

Монінг Глоу нервово проводить копитом по гриві.

— Може, й не варто, але я прийшов забрати його особисто на випадок, якщо я вам потрібен. — Він блимає кілька разів. — Тобто для примірки й остаточної підгонки. Треба ж упевнитися, що все зручно, так?

— М-м-м, так, звичайно, — каже Реріті — Для моди недостатньо просто добре виглядати. Я зроблю все, що в моїх силах, щоб і вам було добре. — І це каже кобила, яка, як мені точно відомо, має кілька корсетів. Я заковую очі, цілком упевнена, що ніхто з них на мене не дивиться.

Монінг Ґлоу нарешті вперше помічає мою присутність, коли Реріті виходить в іншу кімнату за костюмом.

— Твайлайт! Ем, привіт, я тебе не побачив. — Хто б сумнівався, зважаючи на те, як приховано я стою посеред кімнати у п'яти корпусах від нього. Але, гадаю, він був зосереджений на чомусь іншому. — Моя мати передає привітання, як завжди. Отакої, ми, здається, завжди натикаємося одне на одного, коли я заходжу до Реріті, га? Тобто коли я приходжу до бутика за костюмом.

— Ага, який божевільний збіг, — кажу я. Звичайно, той факт, що одна принцеса має дуже особистий інтерес у його романтичному житті, але не бажає здаватися нав'язливою, і той факт, що я її учениця, теж є лише божевільним збігом. Я помилялася: з мене таки вийшов непоганий шпигун. — З якої нагоди костюм?

— Це на наступні вихідні, — каже він. — Тітка Луна проводить нічний фестиваль вуличної музики. Мама не може прийти, тому просила натомість прийти мене. Це буде весело.

— О? — питаю я, удаючи подив. Шутінг Стар писала мені про цей фестиваль тиждень тому. Вона значно більш приємна у листуванні, ніж при особистому спілкуванні. — Здається, ніч буде довгою. Ти підеш сам?

— Я... Я... — Монінг Ґлоу затинається, коли Реріті повертається з його костюмом.

— Реріті, що ти думаєш про фестивалі вуличної музики? — питаю я її. Так, я безсоромна. Ні, мені начхати.

— Це має бути приємний вечір! Хотіла б я піти, але я впевнена, що й тут непогано проведу ніч. Сама. Нічого не роблячи. Бажаючи, щоб хтось запросив мене з собою на якийсь захід, — каже вона.

Монінг Глоу відкашлюється. Дякувати принцесам, я вже думала, що нам доведеться двинути його по голові, щоб він нас зрозумів.

— Леді Реріті, для мене було б честю, якщо б... тобто, якщо б ви хотіли піти зі мною...

Я вислизаю з бутика, доки вони обоє відволіклися. З блиску в очах Реріті я вже знаю, що писатиму принцесі про хороші новини. Мій шлунок знову бурчить. Добре, що ми зустрінемося з Азалією за раннім обідом. Я йду до ринку і знаходжу її на звичному місці поряд із Еплджек. Побачивши мене, вона дивиться помірно обурено.

— Ну-ну, геніальна поні повернулася. Я вчора чекала тебе майже до півночі, ти останнім часом взагалі спиш? — Вона все одно цілує мене. Вона вже кілька тижнів виглядає схвильованою за мене.

— Вибач, так захопилася книгою, що не лягала десь до двох ночі. Як справи, Еплджек? Я зранку бачила Деш, вона сказала, що ви сьогодні збиралися зустрітись?

— Вона таке сказала? Ну, тоді вона сказала про це лише одній з нас. Серйозно, цій кобилі треба ся навчити спілкуванню, — каже Еплджек. — Тим не менш, вона дуже добре допомагає на фермі, особливо з наближенням урожаю.

Я стримую жагу схопити й потрусити її, випитуючи, чи вони вже пара. Допитливі розуми бажають знати!

— Ви двоє колись намагалися перевірити, чи надзвуковий райдужний вибух здатний змінювати яблука?

— Нє, коли я спитала про це бабцю, вона сказала, же навіть якщо це так, то старі методи все одно ліпші. І я вважаю, же вона має рацію, наш джем значно смачніший за той інший, навіть якщо ми не можемо робити його в такій кількості. А потім, коли мер ся дізнала, же над фермою щотижня буде надзвуковий райдужний вибух, вона швидко це заборонила. Хоча це не завадило Рейнбоу приходити.

— Еплджек, можеш наглянути за моєю яткою, доки ми з Твайлайт пообідаємо? — просить Азалія. — Можеш трохи почастуватися квітами, якщо бажаєш.

— Звичайно, рідненька. Бажаю вам приємно провести час.

Азалія перевертає табличку «Відчинено» на бік з написом «Зачинено» і махає Еплджек. За взаємною неоголошеною угодою ми йдемо до Рубена, кілька сандвічів та, може, суп до них зараз саме те, що мені треба. Але по дорозі ми натикаємося на Дітзі Ду. Ну, точніше, вона натикається на мене на солідній швидкості.

— Упс, вибач, Твайлайт! — каже вона, доки я підводжуся й обтрушуюся. — Тобі лист.

Я магією беру в неї листа, і, після швидкої подяки, Дітзі летить далі за своїм поштовим маршрутом. Я вивчаю листа, коли ми всідаємося за столиком на вулиці біля кав'ярні й робимо замовлення. Ми були тут достатньо часто, щоб обходитися без меню. У зворотній адресі на листі зазначено Сталліонград, тому я знаю, хто відправник, ще до того, як відкриваю його.

— Від кого лист? — питає Азалія, пригощаючись пелюсткою з вази посередині столу.

— Це від Стар Ґейзер. Вона повертається зі сталліонградської обсерваторії і пише, що хотіла б зупинитися в Понівілі та знову побачити мене.

Посмішка Азалії згасає.

— А, так. Гомофобка, з якою ти була одружена. Це пройде чудово.

Я зиркаю на неї. Я була з нею відкритою стосовно всього, що сталося в іншій часовій лінії, і хоч вона і сказала, що все гаразд, це для нас все одно болюче місце.

— Азаліє, це було давним-давно. Вона сказала, що їй прикро за те, що вона зробила, і я хотіла дати їй шанс відновити зв'язок зі мною. Я впевнена, що вона та її чоловік не намагатимуться поцупити мене в тебе.

Вона зітхає.

— Я знаю, Твайлайт, чесно. Я просто хвилююся, що коли ти побачиш її, це розворушить у тобі багато поганих спогадів. Те, що вона зробила, здається, лишило тобі тривалу травму. Хоча якщо мені здається, що вона тобі бісики пускає, я лишаю за собою право почати лизатися з тобою в неї на очах.

Я ледве не даюся водою, яку п'ю, але все обходиться кількома кахиканнями.

— Головне не роби цього, коли сьогодні ввечері зустрінешся з Кейденс та моїм братом.

— Не хвилюйся, не буду. Особливо враховуючи те, як добре ти поставилася до того, що я притягла тебе на сімейний з'їзд моєї родини минулих вихідних. Але не ухиляйся від теми. Ти впевнена, що хочеш зустрітися зі Стар Ґейзер? Що як вона погано сприйме все, коли ти розповіси їй, що сталося?

Я роблю паузу, щоб подумати про це. Останні кілька тижнів я багато про це міркувала, відверто кажучи, і я не впевнена, що буду готова, доки це не станеться.

— Я думаю... я маю це зробити. Я маю лишити це позаду. Я не... я не хочу більше носити в собі цю отруту. Я бачила, якою поні я можу бути, якщо вона залишиться, і я не хочу такою стати.

Приносять нашу їжу, дві порції мені й одну Азалії, і коли офіціант ставить її на стіл, Азалія простягає копито й відводить волосся з мого обличчя.

— Твайлайт, ти настільки неймовірно дивовижна поні, що іноді це дратує. Якщо тобі буде занадто важко, я буду з тобою, не забувай.

— Я знаю, — м'яко кажу я, і дивлюся на неї, на мить забувши про свій голод. Ніщо не зможе зіпсувати цей момент.

Навіщо я взагалі це подумала?

Порив вітру раптово налітає на нас, і глибокий, пронизливий звук змушує стіл затреміти. Ми з Азалією разом дивимося в напрямку, звідки він налетів, де повітря посеред вулиці тріскотить від розжареної добіла енергії. У мене відпадає щелепа, коли простір крутиться й деформується, викривляючи вид будинків за собою. Сліпучий спалах енергії змушує нас відвернутися, а коли ми знову дивимося туди, там стоїть поні.

Це я. Навколо її очей трохи більше зморшок і вона виглядає на кілька років старшою, але це безпомилково я.

— Але... що...

— Твайлайт! Азаліє! — кричить інша поні, підбігаючи до нашого столу. Вона зупиняється й віддихується. — Слава принцесам, я вас знайшла! Ви маєте йти зі мною!

— Га? Але що, чому... — Я не можу сформулювати жодної розбірливої думки. Тільки не знову. Благаю, тільки не знову. — Навіщо ми обидві тобі потрібні? Щось станеться з нами в майбутньому?

— Ні, ні, з вами все буде гаразд. Це наші лошата, дівчата! Щось треба зробити з нашими лошатами!

Що? Лошата? Ні, це неможливо. Цього не може бути. Я переводжу погляд на Азалію, щоб подивитися, як вона це сприймає...

...і бачу, як вона катається по землі, тримаючись за боки від сміху.

— Хі-хі-хі, ох, це було мені потрібно, — каже вона, заспокоюючись. — Привіт ще раз, Дискорде.

— Дискорд? — питаю я й розвертаюся. Він скинув маскування й повернувся до свого нормального вигляду.

— У-у, я був упевнений, що цього разу ви обидві поведетеся, — каже він. — Що було не так з моєю Твайлайт? Я був недостатньо натягнутий? Мені треба було надягти окуляри? Я так і знав, що треба було надягти окуляри.

Я розслабляюся і навіть трохи посміхаюся.

— Гаразд, ти мене підловив. Однозначно підловив.

— Ну, принаймні ти навчилася сприймати жарти. Але з тобою... — Він вказує кігтем на Азалію. — ...мені доведеться постаратися вдвічі сильніше за те, що зіпсувала мій маленький розіграш ще до того, як я його почав.

Азалія хіхікає.

— Чекатиму з нетерпінням.

Клацнувши пальцями, Дискорд знову зникає, лишивши ресторан в такому стані, яким він був на момент його появи. Я впевнена, що знаю, який саме Дискорд тоді переміг в їхній битві. Я знову обертаюся до Азалії.

— Як ти здогадалася, що це насправді не я з майбутнього? Навіть я не зрозуміла.

Вона раптово починає нервуватися й соватися, не наважуючись дивитися на мене, перш ніж відповідає:

— Я дечого не сказала тобі про той день, коли ти знищила Регалії. Коли я поверталася крізь вікно, а ти направляла Елементи, я, здається,

щось побачила. Щось, чого ще не сталося, пов'язане з тобою. Лише мить ти виглядала інакше. Причина, з якої я здогадалася, що Дискорд насправді не був тобою з майбутнього... ну, він упустив доволі значну деталь. Дві деталі, точніше.

— Ти бачила мою долю? — ошелешено питаю я. — Чому ж ти її від мене приховувала?

— Бо я навіть не була впевнена, що воно щось означає, або навіть що я дійсно це бачила. До того ж, я не хотіла, щоб ти переймалася через щось, що виявилось б нічим.

Я сковтую.

— Це... щось, про що мені *варто* перейматися?

— Ні. Навіть якщо воно сповниться, це точно того не варте. Слухай, Твайлайт... — Вона прикушує губу і на мить замислюється. Я не перериваю. — Скажімо так. Зміни лякають, особливо великі зміни. Іноді вони здаються навіть більшими, ніж вони є насправді, і ти просто не уявляєш, як речі знову можуть стати такими, якими були раніше. Я знаю це відчуття, таке сталося зі мною. Але ти допомогла мені зрозуміти, що я все одно сама можу вирішувати, як все обернеться. Деякі речі були іншими, деякі не були, і багато речей насправді стали кращими. Я гадала, що просто пливу за течією, і забула, що від мене теж щось залежить. Частково я не бажала казати тобі через те, що ти б поквапилася з рішеннями, ґрунтуючись на сумнівних припущеннях. Якщо щось дійсно станеться, просто знай, що це не обов'язково змінить поні, якою ти є всередині, і що я буду з тобою і допоможу всім, чим зможу.

Я сідаю, забувши про мої сандвічі. Якщо на мене попереду чекає якась велика доля, я хочу про це знати.

— Ти мені розповіси?

Азалія замислюється над цим, потім широко мені посміхається.

— Таке знання має жахливу ціну, Твайлайт. Щоб дізнатися таку таємницю, ти мусиш принести жертву, щоб задобрити могутні сили. У-у-у-у-у! — Вона водить копитами по колу. Я зітхаю, піднімаю солоний огірок зі своєї тарілки й передаю його їй. Вона хапає його з повітря, і з посмішкою схрумує та ковтає його. — Твою жертву прийнято. Дуже добре. Твоя доля...

Вона тягне паузу так довго, як може, і я не можу трохи не нахилитися вперед.

— ...пригостити мене морозивом, коли доїмо обід.

— Азалія! Я серйозно! — кажу я.

— Я теж, і це я не про морозиво. Ну, і про морозиво теж, але здебільшого про те, що не розповім тобі, що бачила. — Вона впивається у свій сандвіч, я роблю те саме, і ми їмо у тиші. Я покінчила зі своїм першим сандвічем, і я впевнена, що Азалія розуміє, що я серджуся на неї. Вона ковтає черговий шматок. — Хочеш знати, чому я не кажу тобі про те, що вважаю твоєю долею?

— Та було б непогано, — різко відповідаю я.

— Тому що я не вірю в долю.

Це змушує мене загальмувати.

— Ти в неї не віриш?

— Ні. Я вважаю, що через одержимість якимось великим планом або метою ти упускаєш насправді важливі речі в житті. Я просто живу одним днем, і знаєш що? Мені це подобається. Найкращі речі, що траплялися зі мною, я ніколи не планувала й не очікувала. Стати поні? Закохатися в тебе? Цього ніколи не мало статися. Як на мене, це робить те, що воно все одно сталося, ще більш особливим. Я не казатиму тобі про твою долю, тому що її вирішуєш ти сама. Окрім морозива. Це точно станеться.

Азалія продовжує жувати, доки я думаю про це.

— Але... але ж Елементи, і Регалії. Доля має існувати. Саме тому ми й боролися з ними.

— Знаєш, що, на мою думку, важливіше за те, що ви боролися? — питає вона.

— Що?

— Те, що ви перемогли.

Я відкладаю половину свого останнього сандвіча й відсуваю смажене сіно. Я втратила апетит.

— Я вирішую, га? — Азалія киває мені і доїдає свою їжу. Ми дивимось одна на одну кілька хвилин, потім я відчуваю, як на моєму обличчі повільно розпливається нестримна усмішка. — Гадаю, я зможу до цього звикнути.

Я на порозі чогось великого. Чогось такого, що змінює життя, і я це знаю. Будуть добрі дні й погані дні, і я робитиму помилки, і зовсім невідкладні мені речі перевертатимуть плани, яких я збиралася дотримуватися, і я, можливо, не житиму довго і щасливо.

Життя значно складніше за «довго і щасливо». Тож забудьмо це.

Я лишаю гроші на столі і ми йдемо по морозиво. Що потім? Ніхто не знає.

Але що б не сталося, ми житимемо насиченим життям.

Примітка автора:

Що ж, це був довгий і звивистий шлях, але ми нарешті дісталися до кінця трилогії «Часова петля»! Я б хотів подякувати...

ЩО ТИ РОБИШ?

...Пінкі?

Ну, так! Хто ж іще? Про який кінець ти говориш? Я ще не зробила свою главу!

Ще зробиш, просто вона не зовсім канонічна. Ну, за винятком того, що Твайлайт стане принцесою-алікорном.

Ікін! Спойлери!

Я впевнений, що всі вже зрозуміли, що ми рухаємося в цьому напрямку ще глави півтори тому, Пінкс.

Могли й не зрозуміти! Твоя історія суперзаплутана й часоперекручена! Може, вони натомість подумали, що її перекинуло назад у часі, щоб вона стала власною бабусею абощо.

Слухай, я лишив нотатки про всі незрозумілі речі у главі з авторськими примітками. Плюс ще купу ідей, які я не зміг використати, і думки про персонажів та інше.

А от не треба було! Тобі варто було зробити це зрозумілим у самій історії! Постити це було претензійно! Навіть перетензійно!

Вони ж не обов'язкові до читання, це просто для людей, які хочуть більше знати про те, як це писалося.

Ти хоч чуєш себе? «У-у, погляньте на мене, я Ікін. Можна розповісти вам, як я це писав? Я так чудово пораюся з усіма моїми словами. Подивіться на мої теми та мій контекст! Що кажеш, пане Читачу? Тобі сподобалося, що принцеса Спаркл знайшла спокій і тепер щаслива? А ОТ ХРІН ТОБІ, ХА-ХА-ХА!»

Це так непрофесійно, Пінкі. До того ж, саме для цього я й написав для неї той епілог у самому кінці. Хоча її обман у відповідь був добре зрозумілим.

«О, її обман у відповідь був добре зрозумілим».

Повторювати мої слова глузливым тоном це не дотепно, це просто по-дитячому.

«Це не дотепно, це просто по-дитячому».

Просто... просто... йди вже розповідай свою главу, гаразд? Твайлайт вже почала свої рядки, тому в тебе немає часу стояти тут і кепкувати з мене. Берись до роботи!

Гаразд! Але не думай, що це скінчилося!

Угх, вона... вона пішла? Вона пішла? Присягаюся, щоразу, як я розмовляю з нею, у мені мігрень починається. Отже, на чому я зупинився? Так, я хотів подякувати... подякувати... Та до біса, засуну це в дев'яту главу. Зараз мені потрібно випити, чорт забирай.

¹ Різновид здобного тістечка,
[https://en.wikipedia.org/wiki/Bear_claw_\(pastry\)](https://en.wikipedia.org/wiki/Bear_claw_(pastry))

Продовження вечірки (за участі спеціальної гості-оповідачки Пінкі Пай)

Святі кізяки, у мене вирости крила.

Минуло десь чотири місяці, відколи ми зупинили Регалії, і я знала, що *щось* насувається. У мене виникали дивні болі й бажання. Я згадала про це в розмові з мамою, і вона у відповідь купила мені з Азалією колиску. Дуже тонкий натяк, мамо. Але минулої ночі мені наснився неймовірно химерний і реалістичний сон. Я бачила Елементи, *справжні* Елементи, і вони сказали мені... щось. Щось про те, що має статися, хоч я зараз і не пам'ятаю всі деталі. Потім вони спитали мене, чи згодна я прийняти в цьому участь, і я відповіла «так», і я прокинулася, і...

Святі кізяки, у мене вирости крила!

Була велика церемонія, яка пройшла неясно, і бац — я принцеса Еквестрії. Одна з діархів. Триархів? Чи враховувати Кейденс? Чи ми квадранхи? Хотілося б, щоб моєю найбільшою проблемою була термінологія. Я тягнуся за Королівським Коричневим Паперовим Пакетом, який весь день тримала поряд з собою, і вдихаю та видихаю у нього, опираючись моїй панічній атаці.

Твайлайт?

— Пінкі? Це ти? — питаю я у порожнього кабінету, в якому я ховалася. Я готова присягтися, що щойно чула, як вона щось сказала.

Саме так!

— Де ти? Я тебе не бачу. — Чудово. Тепер у мене ще й галюцинації.

Звичайно ж не бачиш, дурненька! Я оповідаю, а не з тобою розмовляю.

— Оповідáš? Ти про що? — питаю я. Немов це не найбільш незрозуміла річ, що сталася зі мною за сьогодні.

Я просто подумала, що оскільки ти зараз переживаєш усю цю принцесову штуку, я розповім решту історії за тебе.

— Якої історії? — питаю я пuste повітря навколо.

Трилогії «Часова петля», звичайно.

— Це не історія, Пінкі, це купа речей, що трапилися зі мною.

— Так! В історії!

— Зажди. Хіба це не означає, що всі жахливі речі, що трапилися, були для чиєїсь розваги? Що за хворий, збочений розум став би...

Га-а-аразд, доки Твайлайт морочиться зі своєю екзистенціальною кризою, давайте підемо деінде. А конкретно до великої зали, яку принцеса Селестія дозволила мені використати на решту вечора. Я була дуже заклопотана її прикрашанням, готуючись до мого найбільшого тріумфу. Мого шедевр. Єдиного належного способу відсвяткувати перетворення моєї найкращої подруги на алікорна і принцесу в один день.

Найбільша вечірка *всіх часів*.

Я роблю швидкий п'ятихвилинний передих після надування кульок і виглядаю у вікно на вулиці вниз. Парад, що тривав всю другу половину дня, досі не затихає. Паради це супервесело, вони немов вечірки, які рухаються. Хоч і не настільки, як мій Патімобіль (деякі мої нові найкращі друзі, які сказали, що працюють у місці під назвою «Гасбро», безкоштовно дали мені його креслення за умови, що я

пообіцяю час від часу їздити на ньому по Понівілю! Як мило з їхнього боку!), але все одно непогано. Торговці на вулицях продають пам'ятні святкові плюшеві бейсбольні бити, і юрби лошат зі сміхом бігають повсюди, дізнаючись, наскільки весело бити ними різні речі. Урок, який ніяким чином не зможе вийти боком.

Я підказала їм ідею, оскільки головна королівська радниця Хоум Ран тепер весь час буде у палаці. Твайлайт спочатку не хотіла її призначати, доки я не сказала їй у п'ятдесят сьомий раз, що вона обов'язково має це зробити, тому що, ем, *звичайно ж* вона обов'язково має це зробити. Вона, нарешті, здалася й одразу її підвищила, пообіцявши, що якщо вона колись їй щось скаже, Твайлайт обов'язково це зробить. Або піде до психіатра.

У двері стукають, і моя супервелика посмішка стає трохи менш супервеликою, бо я спантеличена. Вечірка починається лише за годину, то чому ж гостям вже бути тут? Я відчиняю двері, і за ними стоїть якийсь пегас у комбінезоні, з кьютімаркою у вигляді гайкового ключа.

— Вітаю, — каже він. — Мені сказали, що ваш фен потребує сервісного обслуговування?

Я думаю якусь мить, та потім хитаю головою.

— Не-а. Та на цій вечірці буде багато фенсервісу! Тож можете завітати, разом і тортом почастуетесь! — З цими словами я зачиняю двері й повертаюся до роботи. Це буде епічно.

— ...а тоді Азалія сказала: «Гадаю, ми обидві знали, що цим все скінчиться», і схопила свою катану, відводячи від обличчя свою мокру гриву. А Луна підняла свій палаш і сказала: «Згодна, все могло закінчитися тільки так». Вони вп'ялися поглядами одна в одну, і за якимось невисловленим сигналом побігли одна на одну по дирижаблю під вітром і дощем, але коли вони мали от-от зітнутися, раптом...

— Ем, пані? — перериває мені поні, якій я розповідаю найвеличнішу історію у світі. — Як це все стосується до мого питання?

Я нахиляю голову.

— Якого питання?

— Я спитала, де туалет. Десять хвилин тому.

— А, він у тому боці. Отже, вони саме збиралися почати дуель за кохання Твайлайт, коли... — Але поні, з якою я розмовляла, вже втекла у напрямку, який я вказала.

Я зітхаю. Вечірка чудова, всі стрибають, особливо кролики, але минула вже майже година, а почесної гості досі не видно. Я підходжу до Реріті, яка вже якийсь час стоїть біля гардеробу.

— Привіт, Реріті.

— Вітаю, Пінкі. Чудова вечірка, ти знову себе перевершила.

— Дякую! Гей, ти не бачила Твайлайт? Це ж, врешті, її вечірка, але я її не бачила.

— Ох, ем, власне, так, — каже вона. Вона прихиляється ближче і тихим голосом каже: — Вона з Азалією. Бідолашна так нервувалася, і Азалія сказала, що покаже їй децо, що вона може робити своїми новими крилам, щоб спустити пару.

— Але Рейнбоу Деш вже сказала, що потім навчить її літати.

Реріті червоніє, а з дверей далі по коридору за її спиною лунає гучний гуп і нескромний стогін.

— Гадаю, вона мала на увазі децо інше. Це вони у коморі. Я тут, ем, власне, на варті стою.

— Вони у коморі? Але ж вони вже кілька місяців публічно зустрічаються! Кого вони намагаються надурити?

— ...в буквальному сенсі у коморі, Пінкі.

— О-о-о-о-о-о-о! Тобто вони займаються сексом!

— *Ти можеш тихіше, будь ласка?* — сичить Реріті.

— До речі, про Твайлайт і секс... — кажу я. Реріті при цьому виглядає так, ніби їй хочеться впасти й померти. — ...вона колись розповідала тобі, що вона робить з флюгерами? Тобто це ж звучить божевільно! Навіть для мене божевільно! А це доволі божевільно.

— Може, ми могли б обговорити це у більш приватних обставинах?

— Га? — Я повертаю погляд до Реріті від особливо блискучого шматочка конфеті, який відволік мене від того, що вона щойно говорила. — Отже, я гадаю, що перша поні якось нахиляється назад біля «S» і закидає задню ногу собі на груди, а інша хапається за «W» і...

— **ЩЕ ОТРУТИ ЧЕЙНДЖЛІНГІВ!** — гукає королівський кантерлотський голос з іншого боку кімнати. Робота хазяйки ніколи не закінчується.

— Я потім тобі розповім. Це все одно легше пояснити у вигляді блок-схеми, — кажу я. Реріті полегшено видихає, коли я йду від неї до бару за черговою тацею з чарками, перш ніж піти до джерела голосу.

Принцеса Селестія і Монінг Глоу сидять за столиком неподалік. У Монінг Глоу півпляшки солодкої газировки і збентежена гримаса. Селестія зосереджена на конструюванні невеличкої піраміди з порожніх чарок. Вона доходить до четвертого рівня будівлі, коли помічає моє наближення.

— Ага! Додатковий будівельний матеріал! Залиш тацю.

— Мамо, припини. Ти п'яна, — каже Монінг Ґлоу.

Селестія морщить носа й дивиться на нього зі свого місця.

— Я лише розважаюся на цій важливій події. Я могла перепити твого батька, до речі. Це щоб тобі прояснити. — Вона вибухає мелодійним хіхіканням. — Прояснити! Тому що сонце! О, мені варто це записати. — Вона дивиться на мене й одразу ж стає серйознішою, закидаючи копитом мені на плече. — Пінкі Пай. Ці шоти просто дивовижні. Їх створення є найбільшою послугою, яку ти, а може, й будь-яка поні в історії, зробила для Еквестрії.

— Ну, ми з подругами також ще світ врятували, вже разів так п'ять. П'ять же ж? Я іноді збиваюся з рахунку, — нагадую я їй.

Вона недбало відмахується копитом.

— Це краще. Я хочу тебе нагородити.

— Вау! Особистим вітражем?

Вона пирхає.

— Та припини. То для дурнів. Я просто отримую знижку, коли роблю гуртове замовлення. — Вона трохи хитається на стільці.

— Ем, у вас тут усе гаразд? — каже Флаттершай, підходячи до мене.

— Моя мама п'яна, — каже Монінг Ґлоу, затуляючи обличчя копитами.

— Як я і сказала, Пінкі Пай, будь ласка, обери собі нагороду. Всі ресурси мого королівства і моя магія в твоєму розпорядженні. Просто скажи, і це буде виконано.

— О ні, — скиглить Флаттершай.

— Гмм... — кажу я. Це велике рішення, тому я довго про це думаю. Майже хвилину. Потім я прихиляюся до неї і шепочу свій вибір їй на вухо.

Очі Селестії розширюються.

— Серйозно? Ти абсолютно впевнена? — питає вона. Я активно киваю. Селестія різко зводиться, спершись передніми копитами на стіл, перекинувши стілець на підлогу.

— **Слухай мене, Кантерлоте!** — починає вона. Вона намагається підняти копито, щоб привернути увагу, але швидко його опускає, коли починає падати без опори. Магія з усієї Еквестрії починає збиратися на кінчику її рогу. Неслабе буде закляття. — **Силою, даною мені моєю принцесою... принцесістю... принцесовістю... я маю оголосити указ! Віднині і ретроактивно, по всіх часових лініях, світах та всесвітах, слово «рекурсивний» означатиме «такий, що відноситься до або являє собою процедуру, що може повторювати себе безкінечно»!** — Її магія вибухає навсібіч кільцем, що безмежно шириться, переписуючи реальність. Потім принцеса Селестія падає вперед обличчям у стіл. Вона не підводиться, і за мить тихе похрюпування долинає з-під гриви, що затуляє її обличчя й більшу частину столу.

— Пінкі? Не знаю, як це тобі сказати, але слово «рекурсивний» саме це й означало, — каже Флаттершай.

— Дурненька Флаттершай! — Я легенько похлопую її по голові, що її дратує. — Звичайно ж це воно й означало *тепер*!

Флаттершай дивиться у простір, осмислюючи це, але повертається до реальності, коли щось влучає їй у щок. Це різнокольорова кулька, що прилипає до неї, кольори переходять на її хутро. Вона кілька разів блимає і тягнеться до неї копитом, від чого кулька лише прилипає до її копита й розмазується ще сильніше.

— Обережніше, Стар Свірле! Ти влучив у Флаттершай!

Я обертаюся у напрямку, звідки прилетів снаряд, і, звичайно ж, там з винуватим виглядом стоять Рейнбоу Деш і Стар Свірл.

— Вибач, Флаттершай, ми цілилися у Селестію, — каже Стар Свірл.

— Вау! Ви обвеселкували їй все обличчя! Як відчуття, Флаттершай? — питаю я.

— Воно липке. І частинки, що попали мені в рота, мають трохи дивний смак, — каже Флаттершай.

Стар Свірл і Рейнбоу Деш вишкіряються одне до одного, і вона робить невеличке сальто, лишаючи по собі райдужний слід. Ріг Стар Свірла світиться, коли він знімає слід з повітря й формує з нього ще одну кульку. Кидок, кулька летить і заляпує всю мене.

Я дивлюся на фарбу, і мої очі розширюються.

— О небеса! Тепер Рейнбоу Шай і Рейнбоу Пай є паті-канонічними! Як ти обиратимеш, Деші?

— Навіщо мені обирати? — питає Рейнбоу Деш. — Ми зі Стар Свірлом відвеселкуємо всіх поні на цій вечірці! Їм знадобиться команда пегасів зі швабрами, щоб відмити стіни та стелю!

— Ой леле. І вам двом вистачить на це витривалості? — питає Флаттершай.

— Мені вистачить. Подивимось, чи старий шкарбун зможе не відставати, — каже Рейнбоу Деш.

— Я, може, й не такий спритний, яким був раніше, але можу компенсувати це досвідом, — каже Стар Свірл. — Та спершу треба відвеселкувати Твайлайт. Це її великий день, і я хочу добряче її відвеселкувати. Може навіть кілька разів.

— Я не знаю, чи зрадіє цьому Азалія, навіть якщо Твайлайт відкрита до цієї ідеї, — кажу я.

— Ет, якщо скаржитиметься, її теж відвеселкуємо, — каже Рейнбоу Деш.

— Але якщо ми відвеселкуємо не ту поні, є шанс щось зловити. Копняк в обличчя, наприклад, — зауважує Стар Свірл.

— Гадаєш, нам треба використовувати захист проти такого? — вголос цікавиться Рейнбоу Деш.

— З мого досвіду, доки ти тримаєшся поні, яким ти довіряєш і яких поважаєш, таких проблем не виникне, — каже Флаттершай. — Головне не завагітніти. — Її обличчя червоніє й вона затуляє рота копитом, коли розуміє, що зараз лягнула, і намагається скулитися. — Ем... Я не знаю, чи ми досі говоримо про те, про що починали. — Вона тікає раніше, ніж хтось із нас встигає відповісти. Рейнбоу Деш і Стар Свірл знизують плечима одне до одного і йдуть шукати чергову мішень.

Я стрибаю до наступних гостей. Перш ніж я дістаюся до них, дивний звук наповнює мої вуха. Звук типу «ІІІІ-УУУУУУ-ІІІІ-УУУУУУ». Я зупиняюся, щоб прислухатися до нього, і тут починає з'являтися синя коробка з написом «ПОЛІЦЕЙСЬКА БУДКА» над дверима. Її двері відчиняються, і звідти висовує голову коричневий поні.

— Що ж, це зайняло достатньо багато часу, так? — питає він. Потім дивиться на мене. — Привіт, я Доктор.

— Я Пінкі Пай! Ну, правда, коли сталася та пригода з дзеркальним ставком, я була не єдиною Пінкі Пай, але ми позбавилися їх у зовсім не морально сумнівний спосіб, і тепер я знову єдина така.

— А! Одна з Носійок. Отже, я там, де треба. Слухай, я не хочу вас переполошити... — Він зиркає навколо і жестом просить мене прихилитися ближче, що я й роблю. — ...але до міста от-от вторгнуться чейнджлінги, і твоя подруга Твайлайт щойно начаклувала закляття, яке полонить її в часовій петлі.

Я охаю.

— О ні! Тільки не знову!

Доктор здивований моєю реакцією, хоча так зазвичай буває з більшістю поні.

— Тобто як це «знову»?

— Вона вже це виправила. Це було майже рік тому. Ти що, газети не читаєш?

— Вони псують несподіванку, як на мене, але ти кажеш, що вона вже це виправила? Сама?

— Агась! Ну, ми теж допомогли. Це було чудово!

— Зрозуміло. Не треба було мені все-таки ставити осцилятор у режим «пюре». Гмм... — Він витягає невеличкий записник і починає його гортати. Його очі світяться, коли він прочитує одну зі сторінок. — А, ось воно. Отже, часова петля завершилася, але залишкові ефекти спричинять від'єднання ефіру від квантової решітки всесвіту. Але у мене є параметри цього, тому я просто...

— Це вона теж виправила.

— Та ти *жартуєш!* — кричить Доктор, роздратовано тупаючи копитом. Він перегортає ще кілька сторінок в записнику і з надією підводить погляд на мене. — Гаразд, отже, один злий ювелірний набір маніпулює долею... — Я намагаюся якомога краще зобразити обнадійливу посмішку, але він бачить її наскрізь. — ...і з цим вона теж розібралася, так?

— Начебто так.

— Отже... абсолютно нічого неправильного? Ніяка криза не загрожує простору та часу? Ніяка велика катастрофа не насувається на світ?

— Вибач.

— Ні-ні, не треба вибачень. Це... добре. Що за поні став би сподіватися, що відбувається щось таке, щоб прибігти на допомогу останньої миті й усіх врятувати? — питає він. Потім тихо, сумно зітхає.

— Оу... Та нічого, я впевнена, що ти теж добре впорався б з виправленнями, — кажу я, похлопучи його по спині. — Чому б тобі не лишитися на вечірку? У нас є мафіни.

З глибини його коробки долинають звуки руху й виринає друга, мокра сіра голова. Кілька пасом білявої гриви вибиваються з-під її шапочки для душі.

— Я чула «мафіни», — каже вона.

— Що ж, гадаю, ми троє могли б лишитися ненадовго, — каже Доктор.

— Ви троє?

— Якщо ви не проти. Ми підібрали третю в іншій часовій лінії, і прямували до її дому, щоб повернути її, коли заскочили сюди. — Він додає тихше, так, щоб чула тільки я: — Власне, їй було б корисно відволіктися. Вона до Дітзі пускала гедзики очима, і мені від цього трохи ніяково.

— Звичайно! — кажу я. — Чим більше, тим веселіше!

— Я буду готова за мить! — каже Дітзі, знову зникаючи в будці. А звідти виходить нова поні. Пегаска фуксинового кольору.

— Гей, я тебе знаю! Ти Клауд Кікер, — кажу я.

— О, привіт, Пінкі. Гадаю, у цій часовій лінії ти теж любиш вечірки, га?

З іншого краю кімнати Клауді та Кікі дивляться на нас.

— Будь ласка, скажи мені, що ти думаєш про те ж саме, що і я, — каже Кікі.

— Я бачила на столі з десертами збиті вершки. Зустрінемося нагорі за десять хвилин, — каже Клауді.

Кікі підходить до нас, і, навіть не збиваючись з кроку, обіймає Клауд Кікер крилом і тягне до найближчих сходів.

— Привіт, Клауд Кікер. Вітаю у найкращому дні твого життя.

Це добре. Закладаюся, їм буде весело разом. Я саме збираюся підійти до когось іншого, але тут світло в кімнаті миттєво згасає. Поні охають і спантеличено бурмочуть. Виникає стовп світла, скерований на сцену перед музиками, окутану чорним димом. Він крутиться і збирається у форму поні, темної поні з крилами й рогом, хоч і не більшу за інших.

— Ви думали мене вигнати? Ви думали, що я ніколи не повернуся? Ну так я повернулася, і тепер ніч... *триватиме...*

— О, гей! Це знову Найтмер Мун! Здоров, Муні! — гукаю я. Гарна хазяйка завжди вітає своїх гостей, це одне з основних правил вечірки.

— Мовчати! — наказує вона. — Ваші дорогоцінні Елементи не змогли стримати мене надовго, хай навіть вони й відібрали трохи моєї сили. Тепер я відновилася, і які б хитрі махінації не застосувала Селестія, щоб зупинити мене, я відмовляюся бути знехтуваною!

Кімнату огортає тиша. Від столу Селестії знову долинає хропіння.

— Забракло слів? Тоді я більше не тягнутиму. Приготуйтеся, мої маленькі поні, бо відтепер ніч... *триватиме...*

— Мамо! — кричить голос з-посеред зали. — Ти мене ганьбиш! Заспокойся!

— Шутінг Стар? — здивовано питає Найтмер Мун. Кілька світильників знову запалюються, освітлюючи посеред танцювальної

зали Шутінг Стар, з приводу вдягнену у стильну вечірню сукню. — Заспокоїтися? Я покажу вам вічний спокій, зануривши Еквестрію у крижані обійми...

— Ти так тупо поводишся перед моїми друзями! Припини!

— Слідкуй за своїм тоном, юна кобилко. Я твоя матір, і ти звертатимешся до мене з повагою. — Вона примружується, дивлячись на неї. — Що це ти вдягнула? Та ще й на публіці?

— Це майбутнє, мамо! Всі мої друзі таке носять. Не відставай від часу.

— А якщо б усі твої друзі пострибали з балкону, ти б теж стрибнула, чи як? — вимогливо питає Найтмер Мун. — До того ж, твої друзі не дочки принцеси. Ти маєш дотримуватися кращих стандартів.

— Це так несправедливо! Ти ніколи не дозволяєш мені робити те, що я хочу. Я не хочу, щоб ти була моєю злою матір'ю!

Найтмер Мун охає.

— Старрі, як ти можеш таке казати? Ти... зажди, ти що, ще й з *макіяжем*?

— Ну й що з того?

— Ти виглядаєш, як кобила легкої поведінки!

— *Мамо!*

Найтмер Мун звертається до натовпу:

— Вічна ніч ненадовго відкладається, доки я напучу доньку й вона вдягне щось гідне. — Вона сходить зі сцени, і натовп розступається навколо неї, коли вона йде до Шутінг Стар.

— Ти зараз в буквальному сенсі руйнуєш моє життя.

Найтмер Мун хапає її зубами за вухо, і Шутінг Стар верещить, коли вона веде її в кут, де вони продовжують суперечку. В іншому кінці кімнати, якомога далі від цієї сцени, але так, щоб ще не вийти за межі вечірки, Стар Свірл і Луна спостерігають за ними. Я підходжу до них.

— Гадасш, комусь із нас треба поговорити з ними? — питає Стар Свірл.

— Ти хочеш це зробити?

Стар Свірл дивиться на свою дружину.

— Відверто кажучи, я вважаю, що вони одна одної варті. — Луна трохи пирхає від сміху.

— Вау, це так чудово, що ви троє можете бути тут всі разом у теперішньому, — кажу я. Луна опускає підборіддя на голову Стар Свірла, і той задоволено посміхається. — Хоч, знаєте, ви нас просто прирікаєте.

Вони витріщаються на мене.

— Поясни, прошу, яким чином ми це робимо? — питає Луна.

— Ну, ви обоє з цієї часової лінії, але ж Шутінг Стар вислизнула з іншої часової лінії, до якої завітали Стар Свірл і Твайлайт, так?

— Я не зовсім розумію, чому це має на щось впливати. Вона прожила повноцінне життя в минулому, але давно вже померла на той час, коли Шутінг Стар повернулася до нас.

— Але ж вона, бачте, не повернулася, — нагадую я їм. — Отже, існує часова лінія, де вона повинна бути, але її немає.

— Що ж, гадаю, це може по-різному змінити їхню історію, але це припустима втрата. Старання Твайлайт врятували нашу часову лінію, інші не мають значення.

— Але ж Стар Свірл може переходити між ними, так? — Повірити не можу, що вони цього не помітили. Я гадала, що це очевидно. — Я до чого веду, що б *ти* зробив, якщо б хтось викрав її у тебе?

— Все, що завгодно, тільки б її повернути, — негайно відповідає Стар Свірл. Вони з Луною обмінюються поглядами, а потім разом дивляться на Шутінг Стар. Потім вони розвертаються і вибігають з зали.

Хоча, якщо так подумати, їм насправді не потрібно хвилюватися. Врешті, якщо б таке сталося, це б вже не була трилогія.

Я оглядаю організовану мною вечірку. Монінг Глоу та кілька охоронців намагаються винести непритомну Селестію з зали й донести до ліжка, доки команда магів та лінгвістів сперечається, що саме зробило її закляття. Інші схилилися перед Стар Свірлом та Луною, які викрикують їм накази готуватися до нападу розлюченого архімага та алікорниці. Тим часом сварка Найтмер Мун та Шутінг Стар посилилася і привернула увагу юрби зівак. Ще одна юрба зібралася навколо Дітзі та Доктора, що запально танцюють посеред зали. Кулька з рештками веселки, що раніше не влучила в ціль, відпадає зі стелі і хлюпається прямо в чашу з пуншем.

Твайлайт Спаркл, найновіша принцеса Еквестрії, обирає саме цю мить, щоб вийти з дверей, біля яких чатувала Реріті. У всьому цьому божевіллі ніхто її не помічає.

Найкраща вечірка в історії? Найкраща вечірка в історії.

За п'ять років по тому: непотрібний епілог

«Копать цю бюрократію, — думаю я до себе, дивлячись на стопку паперів у себе на столі. Попри те, що я длубаюся з ними вже майже дві години, вона, здається, лишається такою, якою і була. Важко повірити, що колись мені подобалося займатися цим на дозвіллі. Дозвілля, пам'ятаю, колись воно у мене було. — Серйозно, копать її прямо в її тупе гіпотетичне обличчя».

Чи може цей день стати ще більш дратуючим? З іншої кімнати лунає гучний удар, і я б'юся обличчям об поверхню столу з достатньою силою, щоб це відчувати. Так. Так, він може.

Я повільно сповзаю зі свого стільця, міркуючи, чи варто скористатися крилами, щоб дістатися туди швидше. Тепер, коли я призвичаїлася до них, вони дійсно корисні. Врешті я вирішую піти копитами. Я проводжу переднім копитом по важкій опуклості на моєму животі, яка сповільнює мене цими днями, і не можу не посміхнутися. Азалія попереджала мене, яка це буде морока, і вона знає, бо минулого разу вона це робила, але я наполягла, що тепер моя черга. І жодної хвилини про це не шкодувала.

Я глибоко, заспокійливо вдихаю, потім іду до джерела шуму в іншій кімнаті. *«Пам'ятай, Твайлайт, ти любиш свою дитину. Ти любиш свою дитину. Ти любиш свою дитину. Це не означає, що він має подобатися тобі весь час»*, — кажу я собі, повторюючи мантру, яка за останні два роки безліч разів рятувала мого сина від вигнання на місяць. Штовхнувши двері до другої спальні бібліотеки, я оцінюю шкоду, яку бачу перед собою. Книжкова полиця, найміцніша, яку нам вдалося знайти саме з цієї причини, перекинута й лежить на підлозі, з-під неї стирчить одна лапа плюшевого ведмедика, якому дуже не пощастило. Поле зеленої магії, що належить винуватцю, який лежить у колисці на іншому боці кімнати, марно тягне його.

— Ліфі, — кажу я зеленому жереб'яті, подумки змінюючи корону принцеси в себе на голові на шапку мамусі, — що я тобі казала стосовно того, щоб бути обережним зі своєю магією?

— Ведмедик! — відповідає він, тягнучись крізь огорожу колиски до улюбленої плюшевої тварини. Гадаю, час сну закінчився.

Попри прибирання, яке я бачу у своєму близькому майбутньому, я посміхаюся йому. Я піднімаю його з колиски й саджу на знайоме місце на моїй спині, розправляючи крила, щоб він не впав.

— Так, так, ведмедик, — кажу я, і додаю свою магію до його, щоб підняти полицю з підлоги та звільнити з-під неї ляльку. Він наморщує личко й поступово підтягує ведмедика по підлозі достатньо близько, щоб дотягнутися і схопити його копитами, а тоді міцно притискає до грудей. — Тобі вдалося, Ліфі! Чудова робота, — кажу я йому, не приховуючи гордість, тручись своєю щокою об його. У нагороду я отримую від нього обійми, навіть міцніші, ніж ведмедик, і в мене на очах від щастя ледве не з'являються сльози. Хоча те, як він тримає моє обличчя передніми ногами, доволі незручно.

Тепер, коли Ліфі прокинувся цілком і повністю, вікно для можливості зайнятися моїми канцелярськими справами принцеси зачинилося. Я нічого не маю проти. Більшість з тих паперів просто надокучливий непотріб, з одним великим винятком: листи. Я ніколи навіть не здогадувалася, як багато пошти від фанатів отримує принцеса, окрім листів, які я писала Селестії як її учениця, звичайно, але я знаходжу час прочитати їх усі до єдиного, навіть якщо я не завжди можу відповісти. Вони нагадують мені, що те, що я роблю, має силу насправді змінювати життя поні, про що легко забути, коли цілими днями дивишся на стовпчики цифр. Можете звати мене егоїсткою, але маленьке життя, що сидить у мене на спині, і те, що росте в мені, завжди будуть для мене на першому місці.

Я витрачаю не так багато часу, як очікувала, на прибирання за Ліфі, єдиною справжньою шкодою виявляється розбита рамка з фотографією усміхнених мене, Азалії та Спайка разом на пікніку. Хоч Спайк і переїхав після народження Ліфі, для мене це все одно його

кімната. Звичайно, нам був потрібний простір, хоча я б ніколи не змушувала його піти, якщо б він сам не запропонував, але хоч він і мешкає лише за вісім кварталів від нас, це сильно змінило динаміку наших відносин. Гадаю, це добре для нас обох, і я знаю, що він цінує власне «лігво», хоч насправді це лише однокімнатна квартира. Хоча нові штори там потрібні, як би він не обурювався щоразу, коли я кажу йому про це. Мій ріг світиться, скалки піднімаються з полу і зливаються в єдине скло у рамці. Ліфі спостерігає з моєї спини, зачарований роботою моєї магії.

— Ще! — кричить він, коли я закінчую.

— Вибач, любий, може, пізніше, — кажу я йому. Не вистачало ще, щоб він подумав, що він може розбивати речі лише для того, щоб подивитися, як я їх ладнаю, тому я виходжу з кімнати, мугикаючи йому знайому пісню. Якщо б дворічні лошата не відволікалися настільки легко, не думаю що їхні батьки могли б дожити при здоровому глузді до третього дня народження, і пісня робить саме те, чого я від неї й очікувала. Моє вухо смикається, мої алікорнячі супервідчуття досі при мені, хоча я більшість часу здатна їх відфільтровувати. Безпосередньо зараз мій посилений слух впізнає ритм копит, що саме вийшли з-за рогу десь за квартал від нас. — Ліфі! Мама Азалія повертається.

— Ура! Мама 'Залія, мама 'Залія! — кричить він, сповзаючи з мене, плюхаючись на підлогу, і стрибає навколо з нестримною радістю. Десь за п'ять хвилин по тому Азалія відчиняє двері й заходить до бібліотеки.

Ліфі підбігає до неї першим, як і зазвичай. Моя втомлена дружина нагороджує його довгими обіймами. Її грива та хвіст розтріпані після цілого дня праці у квітковій крамниці. І пляму від ґрунту на щоці вона, мабуть, теж не помічала.

Вона була і завжди буде найбільш прекрасною з усього, що я колись бачила. Можете, якщо хочете, винуватити всі ті додаткові гормони, що впливають на мій мозок, але якщо б Ліфі зараз не був тут і не дивився на нас, я б взяла її прямо тут і зараз.

— З поверненням, — натомість кажу я їй.

Вона винагороджує мене глибоким, довгим поцілунком, і я насолоджуюся кожною його миттю. Я сумую за нею, коли вона займається своєю квітковою крамницею, хоча, гадаю, це я винна в тому, що їй взагалі доводиться нею займатися. Та тим не менш, у нас були гроші, був майже її день народження, а «Арбалети та кулі для боулінгу» в центрі міста саме покинули бізнес. Як я могла *не* орендувати їхнє приміщення для неї?

Її реакція була не такою, як я очікувала. Вона, відверто кажучи, була дуже сердита через те, що я витратила стільки грошей, не порадившись спочатку з нею. Я розумію її, серйозно, але ж вона мріяла відкрити власну крамницю, і вона так добре з нею порасться. Я ніколи навіть на мить не шкодувала, що одружилася з нею.

Я підняла це питання десь через рік після моєї коронації. Планувала все впродовж місяця. Я думала, що всі мої нові обов'язки можуть її відлякнути, але я ще ніколи не була так далеко від істини. Навпаки, вона стала bastionом здорового глузду, вона завжди повертає мені землю під ногами, буквально та/або фігурально, коли я починаю перевантажуватися. Гадаю, я, мабуть, найщасливіша поні у світі. Хоч мене і трусило так, що я запоролла пропозицію, впустивши обручку за борт човна, на якому її робила. І, не задумуючись, пірнула за нею. І так і не знайшла.

Хоча це, врешті, не мало значення. Щойно я впливла на берег, Азалія повідомила мені, що її відповідь все одно «так», і вона знає купу способів знову мене зігріти. Коли навіть Клауді та Кікі зупинилися, знайшовши собі довготривалих партнерів, я зрозуміла, що й мені пора зробити те саме. Також було гарно з їхнього боку бути друзками Азалії, хоча більшу частину святкування вони намагалися клеїтися до мого брата. До його великого дискомфорту й розваги Кейденс. Це одна з небагатьох деталей весілля, які я пам'ятаю. Більша його частина просто стала нервовою розмитою плямою в моїй голові.

Мені, звичайно, не знадобилося й секунди, щоб обрати п'ятьох поні, що були б на церемонії з мого боку. Хоча спочатку й виникла

невеличка суперечка, коли ми зрозуміли, що наше весілля припадає на ті самі вихідні, що і в Еплджек з Рейнбоу Деш, та потім я перенесла його на іншу дату. Селестія проводила весільну церемонію, і вона була саме такою, як я завжди мріяла.

— Дякую, Твайлайт, — каже Азалія, відриваючись від поцілунку і притуляючись до мене заради підтримки, яку я ніколи не припиню їй надавати. — Мені це було потрібно. Довгий день.

— Ведмедик! — знову кричить Ліфі й соває плюшеву тварину в її напрямку.

— Як я могла забути? — Вона огортає ведмедика одним крилом і теж його цілує, ледь помітно заковуючи очі. Я лише посміхаюся. Приблизно з цього останнім часом і складається моє життя, нема причин і їй бути звільненою від ніякових обов'язків мами.

— Я готую пасту та пшеничні фрикадельки на вечерю, мені весь день їх хотілося, — кажу я їй.

— Я пам'ятаю це відчуття, — відповідає вона, обіймаючи Ліфі крилом. — Хоча мені зазвичай хотілося солоних огірків.

— Тобі завжди їх хочеться, — нагадую я їй. Перш ніж вона встигає відповісти на це, я кривлюся й опускаюся на коліна. Дитина щойно брикнула. Ми вирішили, що хай цього разу раса та стать будуть сюрпризом, але я тишком вважаю, що перемогла спадщина земних поні з боку Азалії, якщо судити з цих брикань. Вона приєднується до мене на підлозі і благоговійно погладжує мій живіт. — Хі-хі! Припини, лоскотно!

— Вибач, нічого не можу з собою вдіяти, — каже вона, розправляючи крила так, щоб накрити кінчиками своїх першорядних махових пер мої. В той самий спосіб, як вона завжди казала «Я тебе кохаю» відтоді, як у мене вирости крила. — О, я по дорозі додому взяла білети на потяг на наступний тиждень. Побудемо день у Кантерлоті, перш ніж їхати до Сідлової Аравії.

Я широко посміхаюся. Я чекала на цю відпустку три місяці, хай навіть технічно це дипломатичний візит.

— Добре. Залишимо Ліфі в моїх батьків, а потім заглянемо до палацу. Буде добре знову побачитися з Реріті. — Ми бачилися з нею значно рідше з тих пір, як вона заручилася з Монінг Глоу. Її рішення перенести свій бутик до великого міста нікого не здивувало, і хоч вона й удавала, що її вибір мешкати в палаці був егоїстичним вчинком, та мати додаткову пару копит було розумно для Стар Свірла, який старішає. Він стає повільнішим рівно настільки, щоб це стало помітним, хоч він і занадто упертий, щоб померти в найближчі кілька десятиріч.

Ця відповідальність мала б лягти на Шутінг Стар, от тільки десь через півтора роки після того, як вона прийшла сюди, тут з'явилася дуже роздратована Луна з її оригінальної часової лінії, щоб забрати її назад. Вона досі до нас навідується, і сама стала сильним магом. І це не дивно, зважаючи на те, хто її батьки. Я не усвідомлювала, що її часова лінія йде швидше за нашу, або вона просто перескакує між ними не з інтервалом один до одного. Останній раз, коли я її бачила, вона була старшою за мене.

Я закінчую готувати вечерю для нас трьох, і ми сідаємо їсти. Здається, що з формами, які я не закінчила, возитися доведеться до пізньої ночі, але родинна вечеря — це нерушимо. Або майже нерушимо, оскільки її кінець порушує стук у двері. Я визираю у вікно. Вже стемніло, і бібліотека зачинена. Хто міг прийти в таку годину? Азалія починає мити брудні тарілки, а я йду до дверей.

Коли я відчиняю двері, поні, що стоїть за ними, занадто збуджена, щоб чекати на запрошення, вона негайно проходить повз мене, несучи магією поряд з собою знайомий древній текст.

— Принцеса Луна? — питаю я. Ми листувалися стосовно незвичайної книги, яку вона знайшла в шухляді у своїй спальні, де вона, вочевидь, пролежала забутою ще з часів до її вигнання.

— Твайлайт! — збуджено вигукує вона. — Якими ж дурними ми були весь цей час! «Мапа Грента» це анаграма до слова «пентаграма»!

Я ляскаю себе копитом по лобі. Ну звичайно! Це ж так очевидно!

— Тоді це має означати...

— Атож!

— Отже, переклад буде...

— Саме так!

— Але невже серйозно? Зачарованою кописткою?

— Це єдине раціональне пояснення, — вирішує Луна.

— Азаліє, мені треба...

— *Ніяких пригод!* — гукає вона у відповідь з кухні раніше, ніж я встигаю договорити. — Ніяких пошуків, ніяких подорожей, ніяких епічних подвигів. Ти мені обіцяла після тієї історії з перлиною всередині велетенської риби.

— Але ж Азаліаааа! — я намагаюся застосувати королівське кантерлотське ниття, але вона, на жаль, давно вже виробила імунітет. Я щодня молюся і сподіваюся, що Ліфі не успадкує саме цю здібність. — Але... але... зачарована копистка! Ми маємо щось зробити, або культисти схрестяться з дикобразами-мутантами.

Вона з'являється у проході з кухні, її обличчя похмуре.

— Твайлайт, я не знаю, чи помітила ти за останні сім місяців, але ти доволі вагітна. Ти не поїдеш ні до яких древніх руїн, ти поїдеш у відпустку.

— Це, власне, у вулкані, — каже Луна. Їй хоча б вистачає гідності виглядати ніяково.

— Ніяких вулканів! Що тобі важливіше, повернути древній артефакт чи провести час зі мною?

Я відкриваю рота, щоб відповісти, що це явно артефакт, але в останню мить до мене доходить, що це одне з *таких* питань.

— Вибач, Луно — бубоню я. — Я не можу піти.

Вона переводить погляд між нами. Якусь мить мені здається, що вона збирається тиснути своїм статусом принцеси, що, з мого досвіду, ніколи не працює. Та натомість вона просто киває.

— Не переймайся, ми з Тією впораємося з цим самі. Насолоджуйся своїм відпочинком.

— Гадаю, впораєтеся, — пригнічено кажу я, коли Луна йде так само швидко, як і прийшла. Я ще якийсь час сумно тиняюся по бібліотеці, перш ніж вкласти Ліфі спати. Попри те, що він подрімав удень, він все одно швидко засинає після казки на ніч і колискової, і тепер не спимо лише Азалія та я. Я збиралася на решту вечора зануритися у книгу, але Азалія має інші плани, і вона сідає поряд зі мною так, щоб їй було зручно гладити мою спину.

— Гей, ти на мене сердишся?

— Ні, — кажу я, і це явна брехня. — Може, трошки.

— Я знаю, що ти трохи засмучена тим, що не змогла піти за, ем, магічним вінчиком?

— Кописткою, — виправляю я її.

— Так, за кописткою, але тепер є не тільки ти і я. Ти не можеш просто спонтанно втекти, не подумавши про можливі наслідки, — каже вона. Я не відповідаю одразу, але зсуваюся на канапі так, щоб лежати на боці. Азалія притуляється вухом до мого живота й заплющує очі. Я більше на неї не серджуся.

— Все гаразд. Ми чудово проведемо час у Сідловій Аравії, — кажу я, посміхаючись їй, і теж заплющую очі. — Ти найкраща пригода, якої я могла б бажати.

Примітка автора:

«[Легенда про Зачаровану Копистку](#)», для тих, кому цікаво.

Не сподівайтесь на щось епічне.

Додаткові матеріали та примітки автора

«Я гадки не маю, що відбувається, і мені це подобається!»

Швидкий посібник щодо сюжету / персонажів / тем / видалених сцен трилогії «Часова Петля».

У першу чергу спасибі вам усім за ваші додавання до обраного, апвоути, коментарі, і навіть просто за перегляди. Це була та ще поїздочка, і я б не дістався до кінця без вашої підтримки та критики.

Тож тепер, коли ми все це завершили, було б непогано трохи повернутися й пояснити, що саме трапилося протягом цієї трилогії. Звичайно ж, ви маєте право на власні хедканони. Я, мабуть, потім картатиму себе, коли хтось у коментарях запропонує щось краще за те, що придумав я, і я не зможу привласнити собі цю ідею. Але це «офіційний» варіант.

Отже. Гармонія; як вона працює? Існує багато близьких термінів, які використовують наші персонажі, іноді некоректно або взаємозамінно, доки не знають різниці. Ми розіб'ємо це на дві частини: Елементи та Регалії.

Спочатку Елементи. Вони більші і простіші, це шість чеснот, з якими ми всі знайомі. Створили світ Еквестрії, а до нього кілька інших, у пошуках досконалої Гармонії. Всі живі істоти володіють нею й виробляють її у більшій чи меншій мірі. Але гармонія, виявляється, дуже схожа на порнографію: ви впізнаєте її, коли побачите, але важко визначити її словами. До того ж, вся ця «свобода волі» ускладнює справу, але тут я вже забігаю наперед. Гармонія не втручається просто так у життя поні, але можна покликати її на допомогу, і це приводить нас до...

Регалій. Які насправді не такі вже й могутні. Я знаю, що це здається дивним, якщо зважати на те, чого вони добилися протягом серіалу та історії, але це так. Вони розумні, але не живі, і, відповідно, не мають тієї іскри гармонії, що є в живих істот. Вони самі не можуть створювати, хоча здатні підштовхувати неживі речі й засовувати легенькі пропозиції у вашу голову. Це не зовсім пов'язане з історією, але, на мою думку, їхня нездатність створювати впливає з того факту, що вони самі ніколи не були створені. Вони існують, як буттєвий парадокс. У них відстійна робота, якщо так подумати. Їх закинули у світ, повний недосконалих і пошкоджених частин, і сказали перетворити його на досконалу гармонію. Вони не змогли зробити цього в жодному іншому світі, і в кінці п'ятої глави вже ясно, що й у цьому не буде інакше. Вони своєрідні часові хірурги, які відрізають погані результати й викликають своїх керівників, щоб ті розбомбили їх з орбіти, сподіваючись, що те, що залишиться, зможе вижити. Вони також насправді не «розуміють» живих істот. Вони бачать темряву й хаос, і думають «це погано, і ми маємо вичистити це» замість «ага, це життя». Тому вони реформували Дискорда і послабили Луну. Таке буває, коли ти є фізичним втіленням абстрактної концепції.

Тож якщо вони не такі вже й могутні, тоді як вони так сильно змінюють світ? Ну, витягуючи Гармонію зі своїх носіїв. Розбити вікно або змусити блискавку вдарити у конкретне місце вони можуть і самотужки, але щоб переписати щось подібне до Найтмер Мун, Дискорда, рою чейнджлінгів, або Твайлайт, їм потрібні один чи кілька поні, які їх активують. Вони дуже вправні в тому, щоб зробити маленькі зміни, які спричинять саме це і саме тоді, коли їм потрібно.

І тут на сцену виходить загальна улюблениця, мила дивакувата бібліотекарка і неодноразова рятівниця всього буття. Я просто обожаю писати про Твай (хоч у мене й дивний спосіб показувати це, зважаючи на те, крізь що я провів її у трилогії). Я уявляв, що вона живе під всебічним впливом Регалій. Доля і Призначення є дуже важливими концепціями в самому серіалі, і я не хотів сильно від цього відступати (хоча, як очевидно, я й поставив контрапункт у кінці останньої глави). Вона була опосередковано відповідальна за існування Регалій через закляття часової петлі та її спроби виправити

спричинену шкоду. Я вважаю, що вона й сама, як і Стар Свірл, теж розібралася б у сутності Елементів, якщо б мала достатньо часу на те, щоб їх дослідити. Не забувайте, що вони зазвичай обмежені у своєму впливі, і могли заважати Стар Свірлу лише за допомогою все більш підозрілих нещасних випадків, і він врешті зрозумів. Тож Регалії не бажали тримати Твайлайт поблизу, і вбивати її теж не хотіли, тому вони вирішили, що тепер, коли її робота з часовими петлями та Регаліями завершилася, вони відправлять її на відпочинок. Все, що відбувається протягом четвертої глави «Долі», цілком відповідає плану Регалій, кульмінацією якого стає вдала спроба змусити її просто сісти на місці і спровокувати Селестію вдарити по ній та її подругам, щоб Регалії могли більш ретельно переписати їхні майбутні.

Повторю ще раз: їх не просто так не звуть Елементами Люб'язності.

То що ж відбувається у п'ятій главі? Ну, з якоїсь причини Регалії не змогли завершити те, що почали. Хоч вони й засунули її в дуже гарне життя й перетасували її спогади (я передивився *Magical Mystery Cure* разів п'ять, коли писав це, хоча мені ніколи не подобалася ідея того, що збій світогляду та долі зробив решту Головної Шістки такими жалюгідними, тому я й сам дещо перетасував), сила дружби врешті перемогла. Досягнувши трансцендентного розуміння природи Елементів, вона ввічливо попросила Регалії піти на три літери. Метафорою про музику я дуже задоволений, і так, я мусолив це у себе в голові ще з того часу, як написав про Селестію та Луну у «Стібку». Я розкидав по циклу так багато «рушниць», і я сподіваюся, що якщо хтось повернеться й перечитає цикл з самого початку, то знайде щось, пропущене при першому читанні, або якийсь прихований другий сенс у діалозі. Врешті решт, що б це була за історія про часову петлю, якщо б ви не отримували щось, почавши читати її знову?

Так, з історією закінчили. Поговоримо про персонажів.

Твайлайт: Я вже казав вище, як я люблю її, але маю це повторити. Розумна, уїдлива, мила, все в одному флаконі, і я обожаю про неї писати. Чого ще просити автору, як не протагоніста, що виглядає однаково природно як під час епічної промови до Сильних Цього Світу, так і під час невеличкого нервового зриву. Вона як поні-версія Гаррі Дрездена, що трохи сильніше схиляється до книжкових знань. Звичайно ж, саме творці FiM у першу чергу заслуговують на подяку за те, що дали її нам. Сподіваюся, що в четвертому сезоні буде більше такого, незважаючи на принцесовість.

Азалія: Гаразд, тут дозвольте сказати прямо. Писати романтику важко, а романтику з ОС — вдвічі важче, бо у цих персонажів немає колекції моментів, які дійсно оживали в серіалі. Я люблю Азалію. Я з самого початку збирався зробити її звичайною дівчиною, сусідською кобилою, і свіжою перспективою, яку я міг використати для того, щоб показати, яке насправді божевільне життя у Твайлайт. Та попри це, я зайшов занадто далеко з тим, щоб зробити її не особливою, і вона вийшла бляклою, принаймні, спочатку. Вона була каталізатором деяких чудових моментів, і мені подобалося розбивати Твайлайт серце всіма цими сварками й сутичками. До того ж, мені вдалося перетворити «флюгери» на крізний жарт. Сценою на ставку я теж задоволений. Між «Стібком» та «Долею» я добряче до неї придивився. Вона пережила проблему з самооцінкою, більш-менш, і мені треба було до чогось іти з її аркою, хай навіть вона не грала б велику роль у «Долі», я не хотів визнати поразку і просто дозволити їй зникнути. Тому я вирішив зробити з лимонів лимонад. У мене з «Важкого Перезавантаження» лишилося вся та «трансформація чейнджлінгів», яка не отримала ніяких наслідків або розвитку під час «Стібку», тому я вирішив, що якщо вже вона стала блідою та нецікавою поні, яка занадто швидко закохалася в Твайлайт, я дам їй для цього хорошу причину. І погляньте, Твайлайт зблизилася з кобилою, яка співчуває й розуміє, що таке проходити через фізичне перетворення, яке змінює життя, бо знайома з цим із власного досвіду. Бонус. Могло б бути краще, але завдяки їй я багато чому навчився.

Стар Свірл: Це було дуже весело. Такий поганець, але не невиправний. Найкращий поні, щоб позмагатися з Твай, коли вона

вмикає свою уїдливість на повну. Відверто кажучи, якщо б я не зробив Твайлайт лесбійкою, ці двоє б переспали, і Твайлайт стала б своєю пра⁵⁰-бабусею. Якось. Та все ж мені він подобається з Луною. Вони обоє легенди, і сильні, шорсткі особистості, які надають своїм відносинам певної біполярності. Хоча я не можу його особливо ненавидіти, Шутінг Стар стала найвищим кармічним покаранням. Якщо б мені довелося визначити найбільший недолік в тому, як я його написав, це було б те, що він ЗНАДТО схожий на Твайлайт.

Королева / принцеса Спаркл: о-хо-хо з чого ж почати? Якщо б мені довелося обирати одного оригінального персонажа з усієї трилогії, що виділяється більше за інших... ну, я б, мабуть, обрав Хоум Ран, але королева Спаркл була б на другому місці з незначним відривом. Спочатку вона мала бути одноразовим невеличким «що було б, якщо» в альтернативному закінченні. Мені просто хочеться обійняти її, але тоді б вона, мабуть, відірвала мені голову й відклала яйця в мій мозок. Вона найбільш могутній і водночас найбільш жалісний персонаж в усій історії, жахаюче нагадування про те, чим стали б більшість із нас, якщо б опинилися в тій ситуації, що і Твайлайт, і остаточно втратили надію. Спонукана бажанням вижити, а потім, після візиту Твайлайт-початкової, — невблаганною жагою помсти через єдиний елемент своєї ситуації, який вона не могла повторювати й контролювати. Вона навіть отримала власний спін-оф, щоб я міг виміряти її темряву. Вона так багато брехала в петлі, коли ми побачили її як принцесу Спаркл, починаючи від того, скільки разів наша Твайлайт була там, і закінчуючи тим, що зробить її закляття. Іронічно, що те, що вона сказала Твайлайт стосовно того, що вона добре вміє брехати, було, мабуть, найбільшою правдою з усього, що вона сказала. Боже, цікаво, що з нею врешті стало. Знаєте... мені завжди подобалося, коли у фільмах є одна додаткова сцена для людей, які додивитися титри...

Пінкі: Як кокаїн для письменника. Обидві її глави були написані розмитим пробігом, буквально по парі годин на кожну. Я вважаю, що секретом написання гідної Пінкі Пай є те, що навіть у найбожевільнішому стані вона достатньо обґрунтована, щоб лишатися вірогідною. Вона не може просто казати будь-що. Це не буде весело, це буде просто безладно. Що вона може зробити, так це сказати щось

настільки неочікуване, що ви б ніколи не сказали в реальному житті, хоча й *хотіли б* сказати. Це хитрий баланс, але дуже винагороджуючий, якщо правильно все врівноважити.

Монінг Глоу / Шутінг Стар: Мені безумовно хотілося б, щоб ці двоє мали більше дій і більш активну роль у розв'язці історії. Мені вони здаються трохи занадто схожими на картонні декорації, що дозволяють дорослим бути батьками, ніж на повноцінних персонажів. Та все ж було дуже приємно писати «грубу юначку», з них двох Шутінг Стар моя улюблена. І щойно я зрозумів, що Еквестрія отримала нового принца (за характером та положенням, хоч і не за титулом), дражніння РеріГлоу стало очевидним наступним кроком.

Теми! Для тих небагатьох із вас, хто ще досі зі мною.

Якщо б мені довелося обирати одну тему, щоб підсумувати всі три історії, це було б «Другі Шанси», і, як наслідок, «Прощення». Це проявилось багатьма способами. Регалії використали «Амулет Других Шансів» Стар Свірла, щоб маніпулювати його поведінкою та створити хибне відчуття невідкладності, дозволяючи йому помирати й повертатися, з певними обмеженнями. Очевидно, що в часовій петлі у вас є безмежний запас других шансів, але з іншого боку, як зауважила Азалія біля ставка, врешті вам доведеться прийняти результат і рухатися далі, або ви, ну, королева Спаркл. І вона, і Регалії змальовані як персонажі, що *взагалі* не здатні пробачати. Регалії мають стандарти, неможливі для поні, і стирають цілі світи, що не відповідають цим стандартам, а королева Спаркл не здатна навіть збагнути, чому Твайлайт не влаштувала Азалії жакливу смерть за те, що вона була чейнджлінгом. А Твай тим часом стає все більше й більше здатною пробачати, і навіть наприкінці намагається помиритися зі Стар Гейзер у своїй часовій лінії.

І ще, для мене стало певною несподіванкою те, як багато теми батьків і дітей вийшло у «Долі». Здається, майже кожний значний персонаж є батьком або дитиною одного з інших, хоча у випадку Твай

це тимчасовий хід. Не думаю, що я намагався сказати щось конкретне з цього приводу, але я точно помітив, що виникало воно часто. Це просто від природи багате джерело динамічного розвитку (або дешеве джерело почуттів, якщо ви менш доброзичливі; хоча я намагався писати це більш глибоко). Можете спробувати застосувати свою доморослу психологію до мене у коментарях.

Гмм... що ще сказати... Під час планування подібної історії проходиш через багато ідей. Однією з відкинутих була ідея жарту з натяком на те, що Дискорд був батьком Хоум Ран (що лишилося б неоднозначним, бо «він, мабуть, жартує»). Початково принцеса Спаркл мала приєднатися до групи «поганих хлопців», і мала б якийсь божевільний крек-шип з Найтмер Мун. Це звелося до тієї невеличкої історії про те, як принцеса Спаркл провела кілька петель, фліртуючи з нею та одночасно намагаючись переграти одна одну у великому масштабі. І я думав про те, щоб поєднати Шутінг Стар та Монінг Глоу, щоб Твайлайт була їхнім нащадком, але врешті інцестовий аспект мене відштовхнув. Переспати зі своєю вічно молодого пра-пра і так далі бабусею це кумедно, двоюрідні брати-сестри — значно більш відворотно. До того ж, Шутінг Стар років так п'ятнадцять, а Монінг Глоу того ж віку, що й Головна Шістка.

Ще був короткий період, перш ніж я вирішив, що принцеса Спаркл бреше про своє заляття; тоді воно привело б армію ідентичних Твайлайт з усіх трохи різних часових ліній, що тепер існували через те, що головна Твайлайт щоразу проходила петлю трохи інакше. Тоді більше тисячі її ідентичних копій об'єднали б зусилля, щоб остаточно перемогти Регалії. Я вирішив, що це було б занадто примітивно, забагато часової всячини для й без того складного сюжету з подорожами в часі, і вознесіння-відродження з Magical Mystery Cure мені подобалося значно більше. Менш епічно, але більш цікаво.

До речі, про часову всячину, у мене також була ідея моменту, де Твайлайт почувається безнадійно і думає, що їм робити далі, коли з'являється Твайлайт з майбутнього. Згадавши урок, який вона засвоїла

в It's About Time, вона замовкає й питає майбутню себе, як вона розв'язала центральний конфлікт. От тільки Майбутня Твайлайт з гіркістю повідомляє їй, що, хоч вона і знає рішення, але коли вона була в ситуації Теперішньої Твайлайт, їй сказали лише що її молоко два дні як скисло і що їй треба купити ще молока по дорозі додому. Потім вони уїдливо співчують одна одній щодо відстійності подорожей у часі. І, звичайно ж, через кілька глав Твайлайт бачить це з іншого боку, коли подорожує назад, щоб замкнути петлю.

Потім, в останній главі, вона пригадує купити молока по дорозі додому зі святкування після подорожі, тільки щоб побачити, що тому молоку, яке вже було у неї, лишалося ще чотири дні. «Попередження» нічого не означало. І фейсхуф у результаті. Викинув цей жарт через надмірну складність і відволікання, але лишив «попередження з іншого часу про те, що молоко скисло» для просторікування Твайлайт про ненависть до пророцтв.

І нарешті особлива подяка всім моїм вчитувачам. [Luminary](#) та армії його замів, якими він мене переслідує (поки що лише один чувак в інтернеті), [Midnight 'Ціанобактерія' Herald](#), і [Dawn 'Мій Маленький Страус має існувати' Scroll](#), і всім іншим, хто читав та коментував мої чернетки.

І на цьому, гадаю, все! Ще раз дякую вам! Ми закінчили.

...Та до біса. Ще одна глава.

Ламаючи мою в'язницю

Там пташка. Шпаченя, що народилося на дереві, яке я посадила вісімдесят сім років тому власними копитами. Вилупилося у батьків, що були змушені почати міграцію на кілька тижнів раніше, ніж зазвичай, через не по сезону різке похолодання, влаштоване мною. Було врятоване від неминучої загибелі, коли, трясця тим дрібним маніпуляціям впродовж десятиріч, я спіймала голодного кота магією посеред стрибка і жбурнула його у ставок неподалік. Ця пташка цвірінькає наді мною у сонячному опівденному небі. День не надто спекотний або холодний, саме такий, як треба. Все так, як треба.

Ну, хіба що сонце трохи занадто тепле, я останнім часом чутлива до таких речей. Саме тому я накинула цю тонку білу накидку на мою сивіючу фіолетову гриву. Гаразд, сиву гриву з лише слабенькими натяками, що там взагалі колись було щось фіолетове. Але для кобили, якій вже близько ста сімдесяти, я виглядаю достотлиха непогано. Я стара навіть для еквестрійської принцеси-алікорна на пенсії. Бували рази, коли мені вдавалося прожити довше завдяки суміші наркотиків або темній магії, але вони завжди мають ціну. Я хочу, щоб десь за годину, коли я помру, мій розум був чистим від їхнього впливу. Було дуже дратуюче лишатися чистою так довго, і десь раз на мільярд суб'єктивних років мені доводилося боротися з жагою дати собі невеличкий поштовх, ще кілька років, і врізатися у стіну, що повільно наближається до мене. Та я щоразу перемагала це бажання, і скоро маю пожати нагороду. Але перед цим колишня принцеса наостанок влаштує ще одну аудієнцію.

— Бабусю Спаркл, вгадай, де я! — каже голос. Прості чари черевомовлення, яким я навчила хазяйку голосу, змушують вимогу долинути до мене з кількох напрямків одразу.

Я дивлюся на край галявини. Кобилка, на яку я чекаю, може, й розумна, але зараз вона не усвідомлює, що маленький ріжок, який світиться лавандовим серед кущів, трохи її видає.

— Я знаю, що ти в тому кущі, Твайлайт. Йди сюди.

Її голова висовується з куща, в її юних, фіолетових очах я читаю шок.

— Як це так, я думала, що начаклювала чари бездоганно! — Вона вистрибує з куща у високу траву, що доходить їй до грудей, і швидко йде до мене.

Я обіймаю її, коли вона займає звичне місце поряд зі мною.

— Ти начаклювала його дуже добре. Але в мене свої методи. — Вона з подивом дивиться на мене, м'яко притискаючись до мого боку. — То ти сказала своєму татові те, що я просила тебе сказати йому сьогодні вранці?

Вона киває, горда собою за те, що не забула. Хоч я і не чекала, що моя улюблена пра-правнучка забуде моє прохання.

— Ага! Я сказала йому, що якщо рахувати у четверковій системі, завтра мій двадцять перший день народження. — Вона хмуриться. — Хоч я й не зрозуміла, чому він від цього подавився кашею.

Я всміхаюся.

— Це тому, що ти змусила його почуватися старим, люба. Не хвилюйся, з ним усе буде гаразд.

— О, — каже Твайлайт, насправді все одно не розуміючи. — А дорослі завжди відчуваються старими?

— Дехто більше за інших, — відповідаю я. Я опускаю погляд на неї, і хоч вона й посміхається, та я бачу, що її щось непокоїть. — Щось не так, Твайлайт?

Вона підводить голову до мене, знову вражена моєю простою дедукцією. Я просто обожаю дивитися, як вона хвилюється й дивується кожній новій речі, вперше пізнаючи світ.

— Ну... — починає вона, а тоді опускає голову й відводить погляд.
— У школі є одне жереб'я. Він казав про тебе злі речі, і він мені не подобається.

— Правда? І що він казав? — питаю я, гладячи її гриву.

— Він казав, що його тато каже, що ти божевільна і говориш про речі, яких ніколи не було. Що я взагалі не повинна тебе слухати. Тому я... ем... я його трохи вдарила по обличчю, — зізнається вона, заздалегідь скулюючись від мого осуду.

— Твайлайт, так робити неправильно, — кажу я, хмуруючись.

— Але він...

— Ніяких «але». Якщо знову побачиш його, скажи йому, що тобі дуже шкода за те, що ти зробила, і що ти пробачаєш його за те, що він сказав.

— Але ж те, що він сказав, було неправильно! Чого б мені його пробачати?

— Дуже важливо вміти пробачати поні за те, що вони зробили тобі боляче, Твайлайт. Всі поні помиляються, і кожен робить щось з певної причини. Коли ти так дієш, не розуміючи обидва боки історії, це може змусити тебе вчинити щось, що ти не завжди зможеш виправити. До того ж... — На цих словах я посміхаюся і нахиляюся ближче, немов збираючись розповісти їй таємницю, яку не повинен знати ніхто окрім нас двох. — ...неможливо бути такою старою, як я, і про цьому трохи не спетляти з глузду.

Твайлайт заливається веселим хіхіканням. Хоч вона й не зрозуміла жарт, та й з чого б, але їй подобається відчувати, що її зараз посвятили у якусь велику таємницю світобудови. Вона так схожа на мене, коли я була в її віці. Я знаю напевне; я доклала неабиякі зусилля, щоб це сталося.

О, я не кажу, що виростила її в лабораторії або що. І якщо б я лишила все шансу, тоді ймовірність того, що у доньки доньки сина моєї доньки буде так багато таких самих фенотипів та особливостей характеру, які були у мене в її віці, була б десь порядку один на квінтильйон. Але коли маєш півтора сторіччя змінних, з якими можна пограти, і весь час, що може знадобитися для цього, квінтильйон це не так вже й багато. Збити корабель з курсу, щоб певний роздратований син дворянина був атакований піратським флотом під керуванням палкої кобили. Кинути бананову шкірку в потрібному місці, щоб кобилка-пацанка, яка пробігатиме там, дивлячись вгору, аби зловити м'яч, налетіла на книжкового хробака, який не встигне вчасно побачити її й відступити. Щоб вони ділили одну палату в лікарні решту літа й одне ліжко впродовж решти їхніх життів. А коли все інше не спрацює, зіпсувати презерватив.

Якщо Селестія щось і запідозрила, коли ми з нею з'явилися обабіч проходу на весіллі її онука з моєю правнучкою, вона ніяк це не проявила. Власне, я практично впевнена, що вона досі вважає, що все це від початку було її ідеєю. Їхній союз нарешті дав саме те, на що я чекала весь цей час. Кобилку, що народилася дев'ять років тому в цей день, і вперше була задумана сто трильйонів років тому. Плюс-мінус.

— Ти про щось шкодуєш?

Питання викидає мене з думок. Я майже відключилася занадто рано. Так не годиться, тим більш коли я вже так близько до моєї мети.

— Ти про що, Твайлайт?

— Про те, що ти вчиняла, коли не могла когось пробачити, і потім не могла виправити.

Я пам'ятаю майже все. Наприклад, я точно пам'ятаю мить, коли мені довелося відступити й підштовхнути посла Імперії грифонів, щоб він пролив келих вина на посла діамантових псів на коктейльному прийомі, щоб не допустити утворення альянсу, який за п'ятнадцять років призвів би до занадто самовпевненої загрози Еквестрії з одного віддаленого сланцевого кар'єру. У битві, що тоді б сталася, дід

Твайлайт стік би кров'ю на бойовищі, тому я кожної петлі пам'ятаю в потрібну мить відступити на крок. Але я чомусь забула, якою проникливою може бути юна Твайлайт.

— Так. Є така річ. Я вчинила дещо, коли була занадто молода й нерозумна, про що тепер шкодую. — Мені просто хочеться похитати головою від того, якою зухвалою шмаркачкою я була, коли провела в цій петлі кілька мільйонів років. Я була настільки впевнена, що можу зробити все, що захочу, що вважала, що наслідки — це для інших поні, а я занадто особлива, щоб дбати про це. Коли я думала, що лише моя вузьколоба, несправедлива лють може допомогти мені протриматися кожної петлі. Коли я була занадто молодою, щоб зрозуміти. Я ніколи не дізналася, що сталося з поні, на якій я це виместила, до мого вічного сорому. Вона так і не повернулася у жодній з петель. — Мені дуже шкода, Твайлайт, — бурмочу я.

— Га? За що, бабусю?

— ...за те, що так довго тягнула, щоб дати тобі твій подарунок на день народження, звичайно! Не думаю, що тобі треба чекати до завтра, щоб відкрити його, — кажу я. Замішання Твайлайт одразу ж змивається збудженням, коли я левітую подарунок до неї, і вона в мене на очах розриває обгортку копитами.

— Бейсбольна бита?

— Я зву її Хоум Ран, — кажу я. Я проходжу поглядом по блискучому, лакованому дереву. Зачарованому, щоб витримувати тиск часу, звичайно.

— Привіт, Хоум Ран! Я Твайлайт. Ми будемо найкращими друзями! — каже Твайлайт.

Я куйовджу її гриву.

— Це просто бита, Твайлайт. Вона була моєю битою, коли я була десь твого віку, і, гадаю, тепер вона має бути твоєю. — Можливо,

більше дюжини років і не є «десь твого віку» для більшості, але я дивлюся ширше.

— Вау! Дякую, бабусю Спаркл! — каже Твайлайт. Вона з кректанням напружується, піднімає биту й починає дико нею розмахувати. На одному з замахів Твайлайт послизається і бита опускається нижче, раптом потрапляючи на бездоганний курс для того, щоб вдарити мені по голові. Я нахиляюся під неї в останню мить, суглоби та м'язи волають, коли я напружую їх так, як не напружувала вже впродовж десятиріч. *«Пробач, стара подруго. Ніяких більше петель»*, — думаю я до себе.

— Бабусю! Ти... Я...

— Я в порядку, Твайлайт. Йди сюди, я покажу тобі, як бити по бейсбольному м'ячу.

Ми проводимо наступні хвилин сорок п'ять разом граючи на галяві, я показую Твайлайт, як правильно тримати биту її магією, і повільно левітую до неї м'ячі, щоб вона могла їх відбити. Гадаю, я могла б розтягувати це часове вікно на кілька сторіч, і ніколи не втомилася б від нього, але посеред однієї з «подач» моя магія зривається від напруги, і я падаю. Моє тіло підводить мене, орган за органом. Я приховувала це останні три дні, але я більше не можу відтягувати це надовго. Хоча, з іншого боку, мені й не треба. Ще п'ятьох хвилин має вистачити.

— ...Спаркл? Бабусю Спаркл? — питає голос Твайлайт, коли я повертаюся до тьми. Маленькі копитця трусять мене, і я змушую себе посміхнутися їй.

— Все добре, Твайлайт. Нарешті все буде добре. Я просто раптом так сильно втомилася. Давай відпочинемо під тим деревом, буквально кілька хвилин. Потім я покажу тобі, як ловити м'яч. — Вона допомагає мені перейти до затінку, де я падаю якомога витонченіше.

Мій ріг гуде. Це наближається. Ну, це наближалось з тієї миті, коли я начаклювала закляття часової петлі, і з миті, коли Твайлайт та

Стар Свірл з іншої часової лінії ізолювали мою вузлувату, розтріпану лінію від своєї. Всесвіт нарешті помітив, що я робила. З кожною петлею пошкодження ставали все гіршими. Квантове... щось від'єднується від... ну, я зараз не можу пригадати, бо мої спогади починають мутніти. Але та штука, що змусить час зупинитися, кожної петлі асимптотично наближалася до миті, коли я начаклувала закляття. Обидві принцеси знають, що це скоро має статися, як і ще, може, з півдюжини найкращих розумів на планеті. Всі присяглися зберігати таємницю, аби запобігти масовій паніці, коли ми не зможемо знайти рішення. Або, якщо точніше, коли вони не зможуть знайти рішення, а я вирішу не допомагати. Мені знадобилося так багато часу, щоб досягти перетину між строком мого життя та великою зупинкою. Щойно я зупинюся, я не зможу померти. Якщо я не зможу померти, я не зможу повернутися. Мені лише треба протриматися достатньо довго, щоб дотягнути до цього.

— Я люблю тебе, Твайлайт. — Я казала їй це десятки тисяч разів, але цього недостатньо. Я тягнуся до неї, а мій зір починає згасати по краях, і я починаю уходити, але я марно мацаю навколо себе. Ні. Де вона? Я хочу, щоб вона в кінці була зі мною. Мені потрібно, щоб вона мене пробачила, щоб пообіцяла мені, що житиме довгим і щасливим життям, роблячи у своїй часовій лінії речі, які я й уявити не можу. Щоб вона прошепотіла мені історію про те, що вона створила з безлічі інших можливостей, які відкрилися їй.

Коли я вже готова облишити надію знайти її, або хоча б отримати завершення, якого я бажаю, стається щось неочікуване. Пара маленьких губ торкається мого писка. Коли до кінця лишаються лічені секунди, я чую, як Твайлайт востаннє каже мені:

— Я теж тебе люблю.

Я робила багато поганих речей, деякі з них були непробачно жахливими. Але якщо двома останніми моїми почуттями будуть несподіванка і те, що мене люблять, тоді я все-таки зробила значно більше доброго.

Покрив смерті опускається на мене, і час зупиняється.

Що ж. Це спрацювало.